Brooke Hastings

110

COLECȚIA ROMANTIC

Seducție

editura alcris

BROOKE HASTINGS

SEDUCȚIE

Coperta : ANDY

© by Brooke Hastings, 1994
SEDUCTION
Mills & Boon Limited
Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin Editurii ALCRIS – M 94

BROOKE HASTINGS

SEDUCŢIE

Traducere din limba engleză de
ŢEODOR AŢANASIU

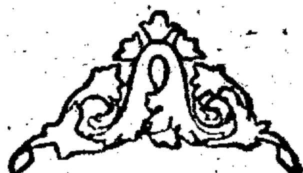

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-95-7

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL 1

Diana Van Dyke nu a putut să nu zâmbească atunci când a aflat de moartea Gertrudei Klostermann. Nu era o reacție prea caritabilă, dar nici doamna Klostermann nu fusese o persoană pătrunsă de compasiune.

În copilărie, Diana a văzut cum tatăl ei i-a vândut colecționarei unele dintre cele mai frumoase piese ale moștenirii de familie, fără a putea face ceva pentru a-l împiedica; devenită adult, ea a încercat în mai multe rânduri să le răscumpere de la posesoarea lor lacomă. Aceasta s-a jucat cu Diana de-a șoarecele și pisica, timp de opt ani interminabili: spunea da, apoi se răzgândea de a o zi la alta, nesocotindu-i sentimentele.

Testamentul lăsat de „marea" Klostermann — așa le plăcea colecționarilor de tab'ouri și de antichități s-o numească — nu a fost o surpriză pentru Diana. Fiind țapul ispășitor al Gertrudei, ea s-a așteptat întotdeauna la ce era mai rău. Dar celelalte vicime ale colecționarei

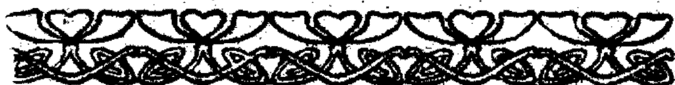
nu au luat niciodată în calcul un asemenea eşec umilitor.

După ce promisese o serie de tablouri şi mobile celor mai prestigioase muzee din New York, ea a hotărât pur şi simplu să nu le lase decât „puţin din atmosfera timpului". La Gertrude Klostermann, cruzimea fusese întotdeauna asociată cu o ironie biciuitoare care nu făcea decât să sporească resentimentele duşmanilor faţă de ea. Hotărâse să-şi vândă toate proprietăţile la licitaţie şi să doneze suma obţinută din această vânzare rudei sale celei mai apropiate — un nepot german, pe nume Dieter Schmidt.

Dianei nu îi era greu să îşi imagineze plăcerea pe care o încercase octogenara, cu gândul la bătălia purtată de adversari, la lupta crâncenă dintre administratorii de muzee, anticarii şi colecţionarii bogaţi : ei se vor certa, fără îndoială, ca nişte amărâţi pentru a putea pune mâna pe cele mai frumoase comori ale colecţiei Klostermann.

New York Times şi Washington Post, cotidiane renumite pentru experţii lor dar şi pentru virulenţa articolelor, vor scrie „tare" despre această luptă şi bătrâna Gertrude va fi, astfel, din nou în actualitate.

Dacă alesese firma Conable ca să preia lucrurile în cosignaţie era, fără îndoială, pentru faptul că nici un conducător de licitaţie din New York nu ar fi procedat cu atâta pricepere ca preşedintele acestei firme, Nelson Conable.

Diana a ajuns la sala unde avea loc licitația, pe Madison Avenue, cu mult timp înaintea începerii acesteia, prevăzută pentru orele 19,30. Se afla deja la fața locului o mulțime gălăgioasă de amatori și profesioniști, care examinau pentru ultima oară mobilierul, obiectele de artă și tablourile care urmau să fie vândute la licitație.

Nelson Conable era asaltat de colecționari lacomi.

— Domnule Conable, mi-ar face nespusă plăcere să vă prezint noile mele achiziții din America de Sud — murmura o frumusețe fanată, la urechea conducătorului licitației.

— Ce amabilă sunteți — a răspuns el — dar nu uitați că timpul meu e cu adevărat limitat.

Satisfăcut de această eschivare, se pregătea să se îndrepte spre Diana, când un personaj impozant, cu alură de colonel în retragere, i-a pus mâna pe umăr, cu o vigoare care nu admitea refuzul de a se i se supune.

— Dragul meu Conable, sunt încântat să te văd. Hmm ! Să mă prezint : sir Alistair Plunkett, din Londra. Am făcut tot drumul din Anglia — hmm ! — în condiții deplorabile, trebuie să-ți mărturisesc, pentru a cumpăra pendulul englezesc făcut de Tompion. Cel mai mare creator de pendule, trebuie să-ți mărturisesc. Hmm ! Atunci mi-l pui deoparte, nu ?

Cererea, oricât de insolentă a fost, mai ales din partea colonelului în retragere din armata

majestății sale foarte grațioase, avea meritul de a fi sinceră și Nelson Conable nu s-a formalizat deloc.

— Voi face tot ce pot, sir Alistair — l-a promis el, cu un aer absent.

Și fără alte formalități, s-a întors spre cea care abia venise.

— Domnișoară Van Dyke! Sunt foarte onorat de prezența dumneavoastră...

— Bună ziua, domnule Conable. Aș fi preferat să mă aflu aici în alte circumstanțe, mă înțelegeți.

— Desigur, domnișoară Van Dyke, desigur. O pierdere imensă...

Vulpe bătrână și familiarizat cu certurile în jurul moștenirilor, conducătorul licitației se prefăcea că nu înțelege adevăratul sens al cuvintelor Dianei. Dar ea nu s-a lăsat păcălită.

— Dacă vreți să mă scuzați, aș dori să arunc o privire în sala din fund — a răspuns ea, cu un surâs pieziș.

— Cum doriți, domnișoară Van Dyke. Sunteți ca la dumneavoastră acasă...

Diana nu a cedat tentației de a-l lua peste picior pe interlocutorul ei, bine cunoscut pentru spiritul lui răutăcios.

În sala din fund erau expuse obiecte de artă din secolul al XVII-lea și al XVIII-lea, cea mai mare parte realizate în America, cu excepția unui număr mic de obiecte importate de coloniștii bogați, înainte de Revoluția americană.

Acestea aveau o valoare mult mai mică decât a mobilierului european expus în celelalte săli și Diana spera ca această diferență să fie în favoarea ei.

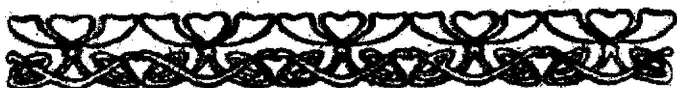
Într-adevăr, dacă aveau noroc, licitanții vor aștepta piesele cele mai rare pentru a-și deschide băierile pungii. Dacă nu, vor sucomba frenezie de a cumpăra totul și orice și, atunci, obiectul cel mai mic va fi cumpărat pentru o sumă astronomică.

Cunoscând abilitatea lui Nelson de a mânui ciocănelul, Diana se temea să nu se concretizeze această eventualitate.

S-a apropiat de o comodă din secolul al XVIII-lea, epocă în care erau la modă „chinezăriile"; într-adevăr, începând cu secolul al XVII-lea, Compania Olandeză a Indiilor începuse să importe în Europa obiecte de artă din China. Și n-a trecut mult până ce specialiștii în ornamente au început să fabrice tot felul de chinezării.

Diana prefera îndeosebi acea mobilă grațioasă, cu picioarele ei suple de o mare finețe. N-o mai văzuse de cincisprezece ani — nu era decât o adolescentă — dar ea își amintea fiecare detaliu al ornamentelor mobilei.

În timpul copilăriei ei, doamna Van Dyke îi povestise fiicei sale multe istorioare fantastice despre pagodele aurite, despre dragonii care scoteau flăcări pe gură și despre florile multicolore care fuseseră desenate sau gravate

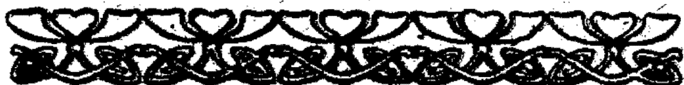

pe lemnul de culoare închisă și strălucitor. Dianei i s-a pus un nod în gât. Când mama ei a murit, nu avea decât nouă ani, dar comorile din această cameră stabileau între ele două o legătură care nu va dispărea niciodată.

A mângâiat lemnul, ca și cum ar fi fost vorba de un prieten vechi. Sacrificase multe pentru a ajunge la suma care să-i permită răscumpărarea acelei comode cât și a celorlalte bunuri familiale din acea sală – visul de a se dedica unei cariere universitare, speranța de a duce o viață normală și chiar și căsătoria, despre care fusese atât de naivă încât să creadă că e fericită. Diana nu s-a îndoit însă niciodată de succesul acțiunii ei. De altfel, nici nu ar fi putut să se îndoiască. Un eșec ar fi fost insuportabil.

Când s-a întors, a observat un bărbat înalt, brunet și cu părul ondulat, care examina un birou în stil olandez, ca și cum avea intenția să-l cumpere. Deschidea fiecare sertar, fiecare compartiment, le încerca. Aparent satisfăcut, s-a îndreptat apoi spre un bufet din lemn de mahon și a procedat la aceeași analiză minuțioasă și asupra acelei mobile impunătoare.

La început, Diana a crezut că numai coincidența îl făcuse pe acel bărbat să se intereseze de două piese din colecția Van Dyke; dar el și-a consultat catalogul și s-a îndreptat după aceea direct spre o canapea roz. Această atitudine n-a putut să nu-i trezească bănuieli Dia-

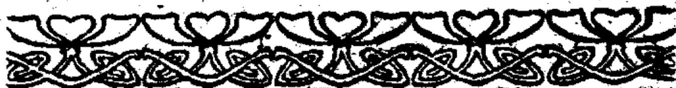
nei, care s-a apropiat, ca să vadă cu cine avea de-a face.

Prima impresie a fost că se găsește în fața unui bărbat cu dare de mână, calm și sigur pe el. Nu era genul de tânăr dinamic de pe Wall Street, specialist în finanțe. Nu, era mai degrabă stilul cultivat, rafinat; trebuie să fie european — a reflectat Diana. De altfel, purta cu nonșalanță un costum confecționat de un croitor italian. Vesta la două rânduri, cu contururi ample, trăda eleganța dinamică ce caracteriza confecțiile de dincolo de Alpi. Pantalonii gri, cu pense, se asortau cu ansamblul completat cu o cămașă albă și o cravată cu un desen care, așa cum înțelegea Diane, voia să reprezinte un vulcan în erupție.

Bărbatul părea de aproximativ treizeci de ani și purta ochelarii cei mai seducători posibil. Încadrate în rame fine de aur, lentilele ovale păreau făcute pe măsură pentru a se adapta figurii necunoscutului. De obicei, Diana nu remarca asemenea detalii, care îl fac pe un bărbat mai atrăgător decât alții, dar trebuia să recunoască faptul că acesta se deosebea de majoritatea bărbaților, din mai multe motive.

Cu siguranță, era vorba de un străin. Dar europenii nu aveau obiceiul să colecționeze obiecte de artă americane. Diana voia să se convingă.

S-a apropiat și mai mult de el și i-a surâs cât putea de frumos, în timp ce el se întorcea,

simţind prezenţa cuiva în spatele său. Diana nu a lăsat să se vadă nimic din frământarea ei şi nici din eventualele resentimente. Cei din familia Van Dyke nu îşi trădau niciodată, în public, asemenea emoţii vulgare... Ar fi fost ceva de ultimă speţă.

– Bună seara – a zis ea. Sunt Diana Van Dyke.

Bărbatul nu a scos nici o vorbă.

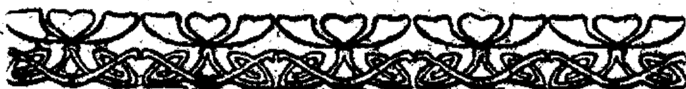
– **Buon giorno? Guten Abend?** – a riscat ea, într-o italiană şi o germană aproximative.

Era sigură că el va recunoaşte numele de familie, pentru că formula „provine de pe proprietatea insulei Van Dyke" apărea după descrierea fiecărei piese care aparţinuse familiei.

Necunoscutul a părut la început descumpănit, chiar uluit, dar a devenit repede grav. Avea ochii albaştri, limpezi. Un albastru rece, însă.

Diana i-a întins mâna, dar în loc să i-o strângă, el a dus-o la buze. Era mai mult decât seducător, dar contactul cu buzele lui nu i-a provocat nici o reacţie Dianei. De când divorţase, singurele invitaţii pe care le primise – sau le acceptase – fuseseră în legătură cu afacerile ei.

– N-aş fi bănuit câtuşi de puţin – a zis el, amuzat. Din ceea ce mi s-a spus despre dumneavoastră, vă credeam o persoană mai în vârstă. Care să intimideze mai mult. Şi mult

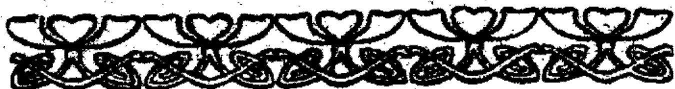

mai puţin frumoasă şi fermecătoare decât sunteţi, domnişoară.

Pronunţase „domnişoară" cu o voce tărăgănată. S-a apucat apoi să o analizeze minuţios pe Diana, ca şi când s-ar fi găsit în faţa unei mobile sau a unei vaze orientale. Diana purta o rochie de mătase neagră cu alb şi un colier de perle. Era o ţinută mai puţin severă decât taioarele ei obişnuite, dar nu avea nimic senzual, nimic caracteristic. Diane recursese la pieptănătura ei obişnuită — părul roşcat şi buclat ridicat într-un coc realizat cu migală şi se fardase foarte puţin, numai atât cât să-şi ascundă pistruii, să-şi închidă la culoare sprâncenele şi să-şi dea contur buzelor. Nu se distingea cu nimic printre femeile sofisticate şi îmbrăcate după ultima modă, care frecventau înalta societate din New York. Nici prea subţire, nici prea elegantă, nici ultimul strigăt.

Nu i-ar fi venit niciodată ideea să caute să afle ce impresie produsese acestui necunoscut. Era prea curioasă să-i descopere identitatea. Judecând după acest accent — din păcate, inexistent — nu avea nimic străin. Aceasta nu contribuia la clarificarea misterului care îl înconjura. Cine naiba îi vorbise de ea? Şi din ce cauză?

Brusc, Diana s-a luminat. Bineînţeles! Cum nu se gândise mai devreme? Asta trebuia să fie...

Pe când făcea aceste reflecții, bărbatul a reînceput să vorbească.

— Ziceam... că n-aș fi bănuit deloc identitatea dumneavoastră.

Aceste cuvinte au smuls-o pe Diana din reveria ei inoportună.

— Vă rog să mă scuzați — a răspuns ea, în cele din urmă. Îmi spuneam că ați putea fi Dieter Schmidt, nepotul doamnei Klostermann.

Din nou, bărbatul lăsă să-i scape un surâs amuzat.

— De unde v-a venit asemenea idee, domnișoară Van Dyke ?

— Pură intuiție. Modul în care sunteți îmbrăcat. Mi-am spus că trebuie să fiți european. Italian sau neamț.

— Francez. Sunt francez.

Diana nu a putut să-și ascundă surpriza.

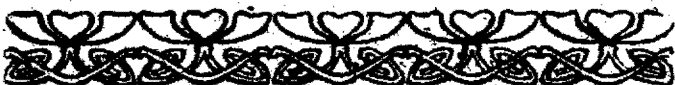
— Ei bine, după cum vorbiți, nu s-ar crede. Vorbiți ca un american.

— Vă mulțumesc. Făcu o pauză, apoi adăugă : În fine, poate că nu era un compliment — remarcă el, mustăcind.

— O, ba da, cum să nu, răspunse Diana, care căzuse în cursă.

— Adevărat ? El îi arătă bufetul din lemn de mahon. Este piesa pe care o prefer. Acest bufet și comoda chinezească. Le voi cumpăra pe amândouă.

„Să le cumpere" — a repetat în sinea ei, Diana. Nici măcar „să liciteze" ? Vorbise pe un

ton foarte cuviincios, dar ii dăduse Dianei lovitura de grație. Nici de această dată, ea nu a lăsat să se vadă nimic. Nu numai că nu cadra cu demnitatea ei, dar existau mijloace mult mai eficiente decât o discuție sterilă, pentru a obține ceea ce-și dorea de atât de mult timp.

– Aveți un gust deosebit – comentă ea. Acestea două sunt, efectiv, cele mai frumoase piese din sala asta. Licitația va fi, fără îndoială, foarte ridicată.

Bărbatul a ridicat capul înainte de a încuviința, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Da, vor atinge dublul prețului înscris în catalog.

Era cert să se scaldă in bani. Sperase să nu fie așa, ca să nu supraliciteze.

– Vă ocupați de obiecte de artă, domnule...? Vă rog să mă scuzați, dar cred că nu v-am auzit numele.

– Aveți dreptate, nu m-am prezentat.

A privi-o în ochi câtva timp, care Dianei i s-a părut o veșnicie.

– Nu mă ocup de vânzarea obiectelor de artă. Nu sunt nici măcar colecționar. M-am instalat la New York de două săptămâni, într-un imobil particular, de lângă strada 60 East și sunt pe punctul de a-l mobila. Când am auzit că unele mobile, de pe insula Van Dyke, urmau să fie vândute la licitație, m-am hotărât să vin să văd despre ce este vorba... Și acum că am văzut...

— ... v-aţi hotărât să cumpăraţi — l-a întrerupt Diana, care îşi ascundea cu greu decepţia profundă.

Dacă achiziţionase un imobil particular în East Side, trebuia să fie cel puţin milionar.

— N-aş vrea să par indiscretă, dar aveţi un motiv anume, ca să vă interesaţi de aceste mobile ?

— Mobilele de pe insula Van Dyke ?

A zâmbit din nou, arătându-şi dinţii de o albeaţă strălucitoare.

— Bineînţeles că am un motiv. Sper că nu o veţi lua ca pe o insultă, dar vă sugerez să convenim la un aranjament... în particular. Dacă nu ridicaţi preţurile pentru bufet şi pentru comodă, nu voi ridica nici eu preţurile celorlalte piese ale colecţiei...

Hotărât lucru, acest bărbat o intriga pe Diana în cea mai mare măsură. Toate aceste mistere o iritau. Simţea clar că el încerca să-i ascundă anumite aspecte şi, de aceea, stătea ca pe jar. Dar, în sfârşit, nici nu se punea problema să folosească tot ansamblul. S-a limitat deci să explice de ce ţinea atât de mult la cele două mobile.

— Aţi vorbit de mine cu alte persoane, nu ? — a întrebat ea, în cele din urmă. Ei, bine, dacă e adevărat...

— Nu cu mai multe persoane, ci cu o persoană — a întrerupt-o el, la rândul său. O

veche prietenă de familie. Dacă informațiile mele sunt eronate, este din cauză că-și culege datele din ziare și de la televiziune.

— Și ce crede că știe prietena dumneavoastră? — l-a întrebat Diana.

— Că sunteți o femeie de afaceri de anvergură, cu un număr de investiții foarte rentabile la activ. Mi-a spus că vi se spunea Lady Di din Wall Street! Sunteți, de asemenea, președinta fundației insulei Van Dyke, pe care ați creat-o pentru a restaura vechea proprietate de pe insulă. Aveți intenția de a o transforma în muzeu. Nu vă interesează activitățile mondene, dar apăreți uneori, cu ocazia anumitor acțiuni de binefacere, dacă acestea sunt legate de o operă de caritate pe care o susține familia dumneavoastră.

Toate acestea erau de notorietate publică. Fusese publicat chiar un articol în **National Geographic** despre insula Van Dyke, despre cum lucrase la fața locului Diana însăși și despre legăturile genealogice ale familiei cu un pirat francez, care o luase de soție pe una din înaintașele Dianei, Anna Van Dyke. Piratul murise pe mare în 1698 și se zvonea că îngropase într-un loc secret o comoară. Diana era sâcâită mereu de vizionari care căutau o eventuală hartă, un plan, o schemă care să indice ascunzătoarea.

— Informaţiile prietenei dumneavoastră sunt exacte — i-a zis ea. Cel puţin, în ceea ce priveşte insula.

— A mai adăugat şi altceva. Şi anume, că sunteţi însoţită întotdeauna de tatăl dumneavoastră.

S-a apropiat şi mai mult, cu ochii strălucindu-i de admiraţie. Diana s-a dat înapoi, puţin tulburată. Nu era obişnuită să fie fixată astfel de bărbaţi. De obicei, interesul lor era motivat de talentul ei în afaceri şi nu de farmecul fizic.

— Ce păcat... a adăugat bărbatul. Aveţi ochii cei mai frumoşi pe care i-am văzut vreodată — la fel de verzi şi limpezi ca apele unui lac unde-mi petreceam vacanţele când eram copil, în Alpi.

Diana petrecuse o vară la Paris, când era studentă şi mulţi francezi îi vorbiseră în acest fel. Privirile galeşe şi complimentele erau la fel de fireşti pentru ei ca şi mâncarea şi băutura. Cinci minute, cel mult, le erau suficiente pentru a trece la acţiune. Ştia sigur că astea nu valorau nimic.

— Port lentile de contact — i-a replicat ea, pe un ton înţepat. Apoi, a revenit la obiectul preocupărilor imediate. Dacă ştiţi de existenţa Fundaţiei, atunci ar trebui să înţelegeţi de ce doresc să răscumpăr aceste mobile. Aparţin istoriei. Locul lor este pe insula Van Dyke, unde publicul va putea să le admire. De altfel, muzeele ale căror reprezentanţi se află aici în

seara asta, sunt de acord cu mine. Nu vor supralicita. La fel ca și comercianții care știu bine că nu vor putea ridica mai mult ca mine prețul și să realizeze totuși un profit acceptabil. Sper să fiți atât de generos, încât să le urmați exemplul..

S-ar fi putut spune că încetase s-o asculte pe Diana, încă de la prima propoziție.

— Lentile de contact, da? Ei bine, aștept cu nerăbdare să vă văd culoarea autentică a ochilor, darling. Și aștept cu aceeași nerăbdare să luăm masa împreună, mâine seară.

Bărbatul acesta se purta ca un adevărat lup și mascul! Diana oftă adânc și apoi, adoptă tonul de reproș mieros, pe care-l folosea cu clienții dificili:

— Mă uimiți, domnule! Insistați să ridicați prețurile de licitare, refuzați să vă spuneți numele și să-mi explicați de ce vă interesează mobilele mele și, în plus, mai vreți să merg și la restaurant cu dumneavoastră. Să nu credeți că voi accepta!

— Să mergeți la restaurant? — repetă el. Nu-mi amintesc să vă fi invitat la restaurant.

— Dar tocmai ati spus...

Cu obrajii în flăcări, Diana s-a întrerupt. Avea dreptate. Nu o invitase la restaurant, dar spusese pur și simplu, că „așteaptă cu nerăbdare" să ia masa cu ea. S-ar fi putut spune că prevăzuse un refuz și-și lăsase o portiță de scăpare. Diana puse capăt imediat acelui schimb de cuvinte iritant.

— Ca să revenim la insula Van Dyke...

— De ce să punem pe tapet insula dumneavoastră, când am putea să discutăm despre Diana Van Dyke ?

Vocea lui devenise mieroasă.

— Un păr roşcat atât de frumos... Nu ştiu dacă v-am menţionat, am o slăbiciune pentru roşcate. La drept vorbind, tot ceea ce este cât de cât roşcat, mă face să mă topesc precum zăpada la soare.

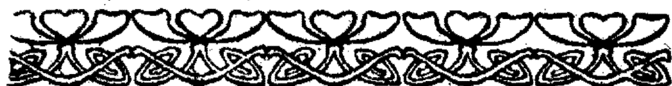
De data asta, era prea mult ! Diana i-a pregătit zâmbetul ei cel mai răzbunător şi i s-a adresat, ca şi când ar fi fost vorba de un adolescent complexat.

— Nu ştiu dacă am spus că nu am nici o slăbiciune pentru bărbaţii care mă tratează ca pe un obiect sexual sau care insinuează că n-ar trebui să-mi bat căpşorul meu drăguţ cu istoria şi filantropia.

— Un obiect sexual ? — a repetat el, vizibil surprins. Dacă v-am tratat astfel, vă cer scuze, dar n-am considerat niciodată o insultă faptul de a spune adevărul. Eşti foarte frumoasă, Diana. Foarte atrăgătoare.

Ea nu răspunse nimic. Dacă era aşa, de ce nu se îngrămădeau bărbaţii la uşa ei ?

— Cât despre insultă, ştiu că înseamnă mult pentru dumneata, însă, aş cumpăra oricum aceste două mobile. Atunci, de ce să ne certăm din cauza a ceva ce nu poate fi schimbat ?

— Dar totul se poate schimba — insistă ea. Numai că refuzați acest lucru cu încăpățânare.

— Foarte bine. Refuz.

— De ce?

— E o chestiune la care am să răspund... mai târziu — a zis el, clipind din ochi.

Înainte ca Diana să aibă timp să-i ceară precizări cu privire la acea zi mult așteptată, se auzi un anunț la difuzoare. Începea licitația.

Diana îi aruncă necunoscutului exasperant o privire sfidătoare.

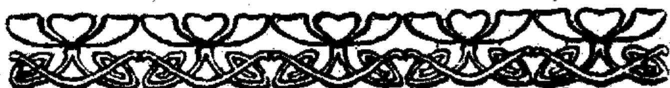
— Voi plăti cât va fi nevoie, dar voi răscumpăra moștenirea Van Dyke, vă asigur! E prea importantă pentru mine, ca s-o las să-mi scape.

— Am același punct de vedere, darling. E ultima dumitale șansă de a negocia. Dacă e să mă iau după catalog, comoda și bufetul vor fi ultimele două piese puse în vânzare. Lasă-mă să le achiziționez eu, sau va trebui să plătești mult pentru celelalte.

Dianei nu-i venea să creadă ce auzea. Nu avea nici un motiv legitim să le vrea, nici o legătură emoțională sau istorică cu acele două mobile.

— Vreți să spuneți că veți ridica prețul de licitare pentru piesele pe care nu le doriți, cu singurul scop de a mă pedepsi, pentru că am îndrăznit să mă opun?

— Explicația dumitale este cam melodramatică, dar nu-mi dai altă posibilitate. Și, din ceea ce mi-a spus prietena mea, fondurile dumitale sunt limitate.

O condusese cu o mână fermă spre sala de licitație.

— Dacă cheltuiți prea mult pentru a achiziționa primele piese, care au o valoare mai mică, va trebui să vă luați adio de la comodă și bufet.

Diana avea cuțitul la gât și amândoi știau acest lucru. Proiectul privind insula Van Dyke era cu adevărat un sac fără fund, din punct de vedere financiar — ca butoiul Danaidelor. Nu va fi suficient să se recupereze moștenirea de familie pe care domnul Van Dyke o vânduse pe nimica, într-un mod atât de nesăbuit. Casa și terenul care o înconjura aveau nevoie de reparații multiple și de o restaurare completă, care costau numai ele o mică avere. Muncitorii care lucrau colo cinci zile pe săptămână trebuiau plătiți în fiecare vineri.

Diana ajunsese deja la un asemenea grad de disperare, încât a uitat bunele maniere și și-a eliberat brațul din strânsoarea necunoscutului. Cei ce o cunoșteau ar fi fost surprinși. Nu-și pierdea niciodată calmul, nici chiar în prezența celor mai insuportabili președinți și directori generali de instituții din Statele Unite.

— Dacă mă opresc brusc să licitez, n-o să fie bine și veți ajunge în posesia unei mobile care nu vă place ! — l-a persiflat ea.

Dar această amenințare, proferată în disperare de cauză, n-a părut să-l afecteze cu nimic.

— O, îmi place toată colecția Van Dyke și sunt tentat să cumpăr mai mult de două piese, dar n-aș vrea să risc să te supăr pentru totdeauna.

În ochii bărbatului s-a aprins o licărire și a continuat :

— Dacă din cauza dumitale, mă voi trezi cu un obiect de care n-am nevoie, îți promit să nu ți-l vând cu un beneficiu mai mare de 10% din prețul de cumpărare.

Oricât ar fi fost de vexată, tonul batjocoritor pe care el îl folosise nu-i scăpase Dianei. Părea că joacă un joc, prea complex pentru a fi înțeles de altcineva. Și în fond, cine era ? Ce voia cu adevărat ?

Cufundată în gândurile ei, Diana n-a zis nimic când a venit să se așeze lângă ea. Și-a deschis catalogul și s-a prefăcut că-l consultă, uitându-se la francez cu coada ochiului. La rândul lui, el o privea insistent, cu un aer amuzat nedisimulat.

Nu era nici o speranță. Ea a închis catalogul repede, decisă să meargă până la capăt, să afle care este ultimul lui cuvânt în această situație ridicolă.

— Vă rog să-mi răspundeți sincer. O să supralicitați după mine ? — l-a întrebat ea.

— Mă lași să cumpăr comoda și bufetul ?

— Nu.

— Atunci, răspunsul la întrebarea dumitale, e da. Îmi pare foarte rău, dar eşti victima încăpăţânării dumitale, ştii...

— Hoţule ! Thief !

Bărbatul izbucni în râs.

— O, văd că foloseşti şi limbile străine... Dar nu sunt hoţ. Vreau numai să te fac să supralicitezi cât mai mult, pentru a da o gaură serioasă contului dumitale la bancă.

Diana nici nu a catadicsit să-i răspundă. Dacă reuşea să cumpere ceea ce voia, nu va mai fi nevoie să-l vadă. Dacă eşua, vor trece mai multe luni, înainte ca ea să consimtă să facă afaceri cu el.

Dar deşi, după cum se spune, fiecare are preţul său, Diana se îndoia că şi-ar putea permite preţul cerut de francez, atâta timp cât contractul Paikman-Fielding nu era încă semnat.

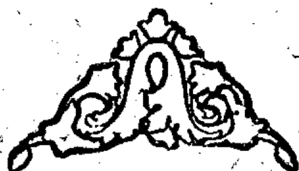
Îndată ce toţi cumpărătorii potenţiali s-au aşezat, în sala unde aveau loc vânzările s-a făcut linişte şi Nelson Conable s-a urcat pe estradă şi a privit spre lumea adunată.

— Ce prestanţă ! — i-a şoptit francezul Dianei, la ureche.

Din nou, nu s-a ales decât cu o tăcere dispreţuitoare.

Preşedintele firmei Conable & Co, licitaţii şi expertize, şi-a luat ciocănelul. A aşteptat câteva secunde şi a lovit cu el, cu autoritate.

— Doamnelor şi domnilor, am onoarea să vă prezint, în această seară, colecţia regretatei doamne Herbert Klostermann.

CAPITOLUL 2

Încă de la început, Nelson şi-a permis o glumă.

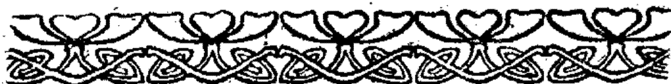
— Doamna Klostermann a fost o femeie cu un gust cu totul excepţional. Ca şi toţi cei care sunt prezenţi aici în seara asta, desigur.

Publicul a chicotit de mulţumire, în timp ce cortina ce se afla în spatele conducătorului licitaţiei se ridica pentru a da la iveală un splendid model de broderie, expus pe o platformă turnantă.

— Prima piesă din seria asta este un model de broderie pentru arborele genealogic al eroului Independenţei, Edward Holt, din Boston. A fost realizată de nepoata sa, Susannah, în 1803. Deschid licitaţia cu zece mii de dolari.

O femeie pe care Diana o cunoştea că e colecţionară, a ridicat mâna.

— Mulţumesc doamnei din stânga – a spus Nelson Conable. Am auzit unsprezece mii? Unsprezece mii, domnul din primul rând. Douăsprezece, la telefon, în dreapta mea. Treispre-

zece, în fund, la dreapta. Paisprezece, domnul din primul rând.

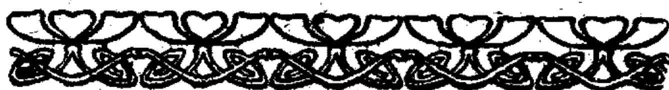
A făcut o pauză și a zâmbit spre cei adunați în sală.

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc că v-ați angajat atât de repede în licitație.

Au izbucnit râsete și licitația a continuat. La sfârșitul primei „runde", colecționara care stătea în dreapta Dianei a cumpărat modelul, pentru douăzeci și șase de mii de dolari. După câteva minute, și-a făcut apariția pe estradă primul lot de piese din proprietatea Van Dyke, după ce un ceainic de argint, semnat Paul Revere, l-a sedus pe un japonez. Era vorba de opt fotolii din lemn de nuc, ce se vindeau împreună, estimate la optzeci de mii sau nouăzeci de mii de dolari. Diana știa că vor fi achiziționate pentru mult mai mult, fără îndoială, pentru o sumă peste o sută de mii de dolari.

Nelson manevra mulțimea ca un păpușar expert. Pe fiecare cumpărător potențial îl făcea să simtă că a pleca fără cel puțin o piesă din colecția Klostermann echivala cu o înfrângere personală.

Licitația a demarat de la patruzeci de mii și a ajuns foarte repede la șaptezeci de mii. Diana ridicase mâna la cincizeci de mii și a ridicat-o din nou, la șaptezeci și cinci de mii. Cum vecinul său rămânea tăcut, a început să spere că nu vorbise serios când o amenințase că va supralicita.

Dar avea să fie repede dezamăgită. El a intrat în licitaţie la optzeci de mii şi apoi, a oferit o sută cinci mii, după ce Diana ridicase mâna la o sută de mii. Ultima ofertă, a unei alte persoane, a fost făcută la o sută douăzeci de mii. După aceea, Diana a oferit o sută douăzeci şi cinci de mii, iar francezul a anunţat o sută treizeci de mii.

Diana i-a aruncat o privire care ar fi putut să îngheţe şi apele Mediteranei şi i-a făcut semn lui Nelson Conable că vrea să ridice la o sută treizeci şi unu, pentru a testa hotărârea adversarului ei. Acesta a contrat-o la o sută treizeci şi cinci. Apoi, licitaţia a crescut din mie în mie de dolari, până ce Diana a oferit o sută patruzeci de mii.

În acest stadiu, francezul nu a mai scos nici o vorbă. Nelson Conable a zâmbit.

— S-a terminat bătălia, domnule? Francezul a făcut un gest, arătând că doreşte să depună armele.

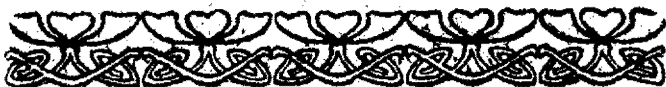
— Cred că da — a conchis Nelson. O dată! De două ori...

Apoi, şi-a plimbat ochii prin toată sala.

— Adjudecate şi vândute domnişoarei Van Dyke. Mulţumesc, domnişoară.

A lăsat ciocănelul pe masă şi a înscris vânzarea în registrul lui.

Diana l-a privit pe francez. Acest „hoţ" mizerabil o costase cincisprezece mii de dolari,

dar părea la fel de nevinovat ca un prunc. A făcut eforturi să nu-şi piardă sângele rece.

— M-aţi convins ! Sper să nu vă simţiţi obligat să repetaţi ce-aţi făcut.

— Asta depinde — i-a răspuns el. Accepţi să-mi laşi comoda şi bufetul ?

— Cunoaşteţi deja răspunsul.

El a zâmbit.

— Credeam că te-ai răzgândit...

— Nu !

Diana şi-a ridicat hotărâtă bărbia şi s-a întors. Alte două obiecte au fost vândute şi a venit rândul celei de-a doua piese din colecţia Van Dyke.

— Obiectul numărul şase — a anunţat Nelson Conable. Provine de la proprietatea Van Dyke — o masă englezească, din nuc. Vrea cineva să deschidă la cincisprezece mii ? Mulţumesc, domnule din primul rând.

Din nou, ofertele au crescut în ritm alert. Francezul a intrat în luptă la treizeci şi cinci de mii. Şi de această dată, s-au retras toţi, cu excepţia Dianei şi a vecinului ei.

Nelson Conable a ridicat o sprânceană şi a zis, cu o voce tărăgănată :

— Cum ? Din nou ? Poate că ar trebui să vă separăm. Dacă nu, există riscul să se lase cu vărsare de sânge, înainte de sfârşitul serii.

Publicul a gustat umorul conducătorului licitaţiei. Chiar şi Diana nu-şi putu reţine un zâmbet.

Dar francezul a făcut-o să ajungă până la şaptezeci de mii de dolari, cu douăzeci de mii mai mult decât prevăzuse. Surâsul î-a încremenit pe buze. În acest ritm, va rămâne repede fără bani.

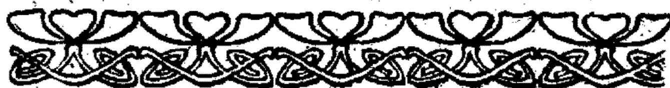
— Îţi ajunge ? — a întrebat-o el, pe un ton mieros.

Diana a preferat să tacă din gură, cu chipul împietrit. Pe estradă, şi-a făcut apariţia un pendul muzical, iar apoi, ceva mai târziu, a venit rândul biroului olandez să fie scos la licitaţie. Starea tensionată a Dianei a crescut. Oare vecinul ei va continua, sau se va opri aici ?

Se hotărâse să continue. Spre marea plăcere a publicului, francezul a supralicitat de trei ori.

Şi a făcut la fel, cu fiecare piesă a colecţiei Van-Dyke. Tactica asta o costa pe Diana între zece şi treizeci de mii de dolari, pentru fiecare piesă. O lăsa întotdeauna să câştige, dar aşa cum o asigurase, o făcea să plătească scump acest privilegiu.

De ani de zile aştepta acest moment şi, bineînţeles, nu va sta cu braţele încrucişate. Era, desigur, furioasă pe acest străin care încerca să-i fure ceea ce-i revenea de drept, dar totuşi, ea — care avusese de-a face, ca om de afaceri, cu mulţi granguri — nu putea să nu-i admire tactica.

Dorea cu pasiune anumite mobile şi el îi bara drumul. Probabil că nu-şi putea permite să supraliciteze până la capăt, după ce-şi cumpărase casa, poate că juca la cacealma, însă strategia lui era imparabilă.

Când a fost adusă comoda chinezească, francezul o costase deja pe Diana o sută cincizeci de mii de dolari. Bugetul îi era periclitat şi răbdarea îi ajunsese la limită... Dar adora acea comodă şi va face totul ca s-o obţină, chiar dacă va trebui să ia din contul de economii pentru pensie.

Diana s-a întors spre el.

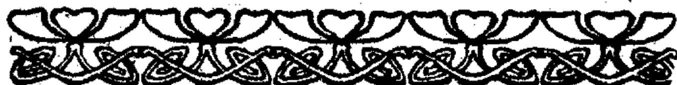
— VREAU această comodă, mă înţelegeţi ? Dacă aţi avea cea mai mică decenţă, m-aţi lăsa s-o achiziţionez. Locul ei este în muzeul meu, nu în casa pe care aţi cumpărat-o.

Bărbatul afişă un zâmbet imperturbabil.

— În acest caz, darling, presupun, că va trebui să ţi-o revând... mai târziu.

„Peste douăzeci de ani şi la un preţ exorbitant" — a reflectat Diana. Era atât de încordată, încât mâinile îi tremurau. Îi venea greu să se recunoască învinsă ea, care nu ceda niciodată în faţa emoţiilor sale. Nu o lăsase ă nervii decât o singură dată : în seara când venise acasă pe neaşteptate şi îi descoperise pe soţul ei şi pe verişoara ei — Tracy — unul în braţele celuilalt.

L-a auzit pe Nelson Conable anunţând şaptezeci de mii de dolari şi a ridicat capul.

Dar când francezul a supralicitat la optzeci de mii, un murmur de emoție a făcut să vibreze toată sala. Bătălia se reluase și toată lumea se bucura.

Cu excepția Dianei.

Optzeci și cinci... nouăzeci... o sută...

Dianei i s-a pus un nod în gât și a avut subit impresia că ciocănelul conducătorului licitației îi răsuna în cap. A urcat la o sută cincizeci de mii și vecinul ei a ridicat capul.

— Am o sută zece mii, domnul din centru — a anunțat Conable. Cine oferă mai mult ? O sută cincisprezece ?

Diana s-a întors spre vecinul ei. Ar fi vrut să-l intimideze cu o privire glacială, la fel de glacială ca albastrul transparent al ochilor torționarului său, dar spre marea ei dezamăgire, ochii i s-au umplut de lacrimi. Bărbatul s-a încruntat și a coborât ochii. Diana și-a întors privirea. Ce însemna reacția francezului ? Vinovăție ? Dispreț ?

Ea a ridicat capul pentru a-i răspunde lui Conable. De data asta, era ultimul bănuț. Nu mai putea supralicita, decât doar dacă nu voia să ruineze instituția pe care își propunea s-o salveze.

— Am o sută cincispreze mii de dolari. Cine oferă mai mult ?

A ridicat ciocănelul și a așteptat.

Diana se resemnase să piardă lupta. Dar francezul nu făcea nici o mișcare. Diana nu-și

revenea deloc. El putea, firește, să-și permită să mai liciteze. Se jucase oare, pur și simplu, cu nervii ei ?

— O dată ! — a bătut Nelson Conable cu ciocănelul în masă, cu toată pompa de care era capabil. De două ori ! De trei ori. Adjudecată și vândută domnișoarei Diana Van Dyke.

Sala a aplaudat. Diana se lupta să-și recapete stăpânirea de sine. Încă două, trei obiecte și va fi adus și bufetul. Trebuia să se gândească bine. Putea, eventual, să obțină un avans sau chiar un împrumut, de la bancă. Dar dacă francezul o presa și mai mult, ce-avea să facă ?

— Diana.

A simțit mâna vecinului ei pe umăr.

— Ținând seama de reputația pe care o ai pe Wall Street... te credeam mai puternică — a mărturisit el. Sunt profund mâhnit că te-am contrariat atât. Nu am făcut-o intenționat.

Așa deci, îi cedase comoda, din milă ! Ea, care detesta acele femei care se serveau de lacrimi pentru a manipula bărbații și pe aceia dintre ei care erau atât de proști ca să cedeze în fața lacrimilor. Acele femei ca verișoara ei Tracy, cu buzele ei tremurânde și cu o voce care imploră. Bărbați ca John — fostul ei soț — care se credea protectorul nobil și puternic al lui Tracy.

I-a aruncat francezului o privire sfidătoare.

— Presupun că aş fi făcut mai bine dacă aş fi plâns mai devreme...

— Nu, nu te-aş fi crezut. Nu pe tine.

A mângâiat-o pe obraz, cu degetul arătător.

— Ai prea mult curaj. De fapt, cred că-ţi pregăteşti deja armele pentru bufet.

A recompensat-o pe Diana cu încă unul din surâsurile lui irezistibile care sunt specialitatea bărbaţilor, în ţara acordeonului şi a beretei. Mânia Dianei se risipea, puţin câte puţin. Adversarul ei era un om de calitate şi ea era flatată de complimentele lui.

— Ar trebui să abandonezi bufetul — a adăugat el. Mai devreme sau mai târziu, ai putea să mă convingi, probabil, să ţi-l vând.

— Cuvântul „probabil" mă îngrijorează, ca să fiu sinceră.

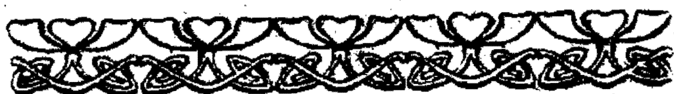
— In acest caz, se anunţă o nouă bătălie. Şi de data asta, îţi garantez că o să pierzi.

Şi s-a ţinut de cuvânt.

După câteva minute, ajunseseră la o sută cincizeci şi cinci de mii de dolari, când Nelson Conable a întrebat :

— Cine oferă mai mult ?

În faţa tăcerii Dianei, care ştia fără nici un dubiu că nu putea să urce la o sută şaizeci de mii, chiar dacă se încheia afacerea Paikman-Fielding şi obţinea un avans, conducătorul licitaţiei a exclamat :

– Domnişoară Van Dyke, să nu-mi spuneţi că îl veţi lăsa până la urmă pe acest domn, să cumpere o piesă !

Diana a răsplătit publicul cu un zâmbet care exprima înfrângerea şi a ridicat din umeri.

– O dată ! De două ori ! De trei ori ! Adjudecat şi vândut domnului din centru, de lângă domnişoara Van Dyke.

„Domnul din centru" s-a aplecat spre domnişoara Van Dyke.

– Dacă ai chef să negociezi cu mine pentru bufet, nu ezita. Primesc oferte rezonabile.

Nu putea fi serios – s-a gândit Diana. Ca şi fantoma Gertrudei Klostermann, şi el se juca cu ea de-a şoarecele cu pisica.

– Şi cum naiba să iau legătura cu tine ? Nu ştiu nici măcar cum te cheamă !

– Va veni şi momentul acela, la timpul potrivit – a răspuns el.

– Nu vreau să intru în discuţii cu tine, dar ce avantaj ai, din tot acest mister ?

El a ezitat, ca şi când nu ar fi fost sigur că un răspuns cinstit era alegerea cea mai bună. Apoi a surâs din nou şi a spus :

– Dar este evident. Ţi-am atras atenţia asupra mea, darling.

CAPITOLUL 3

Dragoste la prima vedere. Cum să descrii altfel ceea ce a simţit Marc Rochard în seara aceea la licitaţie, întorcându-se pentru a descoperi chipul fermecător al Dianei Van Dyke? O singură privire fusese de-ajuns pentru a-l cuceri pe acest bărbat al cărui succes la femei nu se dezminţise niciodată.

Niciodată, cu excepţia acestei dăţi.

Marc a închis uşa de la intrare şi a încuiat-o de două ori. Era foarte târziu şi în casa de pe strada 60 East, domnea liniştea. Prietena lui, Tina Carter, lăsase o lampă aprinsă pentru el. Încă o dată, avu o mişcare de recul în faţa urâţeniei decoraţiei interioare a casei.

Ai fi crezut că e versiunea hollywood-iană a unui bordel franţuzesc: bibelouri de prost gust îşi disputau întâietatea cu un tapet de culoarea purpurei şi un mobilier Rococo, încărcat de ornamente. Din păcate, Tina cadra cu acest stil!

La fel ca şi bunica lui Marc, care îi lăsase moştenire casa şi purta răspunderea pentru

acel decor interior dubios; Tina avea o inimă bună, dar nici un pic de gust. Nu voia s-o jignească și de aceea nu arunca totul în stradă; se apucase de redecorarea casei, puțin câte puțin.

Fidel obiceiului său, nu a luat ascensorul pentru a urca la etajul trei, unde se găseau camera sa și cea a Tinei. Ușa acesteia din urmă era întredeschisă și Marc a observat că e lumină.

Nu era surprins să o găsească trează pe Tina. Femeie cu o energie de nepotolit, ea considera somnul ca pe o pierdere de timp.

Ședea pe o canapea tapițată cu catifea purpurie și chipul ei, parcă prin mimetism, era roșu-aprins, amenințând să explodeze. Totuși, Marc nu s-a îngrijorat. Îi cunoștea dintotdeauna această caracteristică fizică. Ea și doamna Rochard erau prietene din copilărie și Tina se ocupase deseori de Marc când era copil.

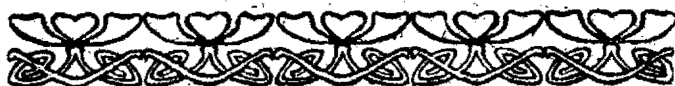
— Ai venit deja de la operă? — a întrebat-o el.

— Abia am venit, micuțule. Poți să-ți închipui? Cântăreața noastră celebră își pierduse vocea! Surprinzător, Boema fără Ricci nu înseamnă nimic, nu-i așa?

— Te înțeleg — o ironiză Marc.

— Spune-mi însă, micuțule, cum a mers licitația? Ai văzut-o pe Diana Van Dyke?

— Am fost, am văzut-o, m-a cucerit!

— Ce vrei să spui, micuţule ?

Marc nu vorbi câteva secunde, ca şi cum ar fi reflectat la modalitatea cea mai bună de a-i prezenta Tinei lucrurile, fără că ea să aibă un atac.

— E de-a dreptul încântătoare... începu el.

— Încântătoare ? Nu-mi spune că...

— M-am îndrăgostit de ea, Tina, cum n-am mai fost îndrăgostit niciodată.

Ea izbucni în râs.

— O, am mai auzit refrenul ăsta de zeci de ori, nu ? Micuţule, n-o să te mai faci mare niciodată ? Când vei înceta să mai zbori din floare în floare ? Ai peste treizeci de ani, ar fi timpul să te cuminţeşti. În plus, te previn că, cu atitudinea ta faţă de femei, rişti să ai probleme cu domnişoara Van Dyke.

— Am avut deja — îi răspunse el.

— Nu mă miră deloc, din câte am citit despre ea. O femeie independentă, care are pretenţii mari de la partenerii ei. Şi este de o fermitate deosebită în afaceri !

— Ceea ce nu mi-ai spus, dragă Tina, e că este atât de frumoasă...

— Frumoasă ? Asta-i acum ! Ori fotografiile din jurnale erau înşelătoare, ori am nevoie de o nouă pereche de ochelari.

— Poate că nu avem aceleaşi gusturi...

— Fără îndoială că nu este adevărat. Dar spune-mi, micuţule, a mai fost măritată, nu ?

— Mă va aprecia atunci şi mai mult. Eu ştiu ce înseamnă o căsătorie fericită. N-a trebuit decât să mă uit la mama. S-a consacrat în întregime îndatoririlor ei de mamă şi soţie şi a avut o viaţă împlinită.

— Pentru că primeşte mereu vizite, supraveghează restaurarea — se pare, interminabilă a proprietăţii voastre şi ţine registrele de cheltuieli...

Familia Rochard poseda podgorii în Bordelaise, aproape de Saint-Emilian.

— Fireşte, îl ajută pe tatăl meu în afaceri şi are grijă de proprietatea lui. În definitiv, este doamna Rochard.

— Atunci, dacă înţeleg bine, micuţule, e bine că o femeie să muncească, chiar dacă nu este independentă.

Marc nu zise nimic. Atitudinea Tinei se datora ghinionului pe care-l avusese. Într-adevăr, îşi irosise treizeci de ani din viaţă cu un bărbat căsătorit. Nu cunoscuse niciodată bucuriile căsătoriei şi nici pe ale maternităţii. Independenţa constituise pentru ea o necesitate pe care Tina o transformase în virtute. Dar dacă pe aceasta din urmă o considera potrivită pentru cele mai multe dintre femei, nu era acelaşi lucru în cazul Dianei. În ochii Tinei, Diana reprezenta un pericol ; într-adevăr, ea o confrunta pe Tina cu eşecul propriei sale existenţe.

Marc scurtă brusc discuţia.

— Aşa că, în acest caz, mă voi lăsa să fiu schimbat în bine, crede-mă. Problema e că refuză să mă mai vadă. Vezi tu, i-am suflat de sub nas un bufet la care ţinea ca la ochii din cap.

— Micuţule, te pricepi să seduci femeile !

La aceste cuvinte, Marc s-a ridicat, a răsplătit-o pe Tina cu un surâs larg şi s-a dus s-o sărute pe frunte.

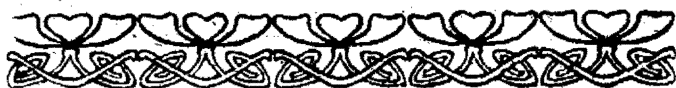
— Nu te îngrijora. Sunt ca pisicile : cad întotdeauna în picioare.

*
* *

A doua zi Marc s-a sculat devreme pentru ceea ce, de fapt, venise să caute la New York. Nu era vorba de o comodă chinezească, nici de un bufet, nici de o femeie de afaceri. Nu, era în căutarea unui restaurant.

Într-adevăr, toată viaţa îşi dorise să deschidă un restaurant. De curând, se hotărâse să se instaleze în Manhattan şi făcea eforturi să găsească un loc ideal.

În realitate, ar fi preferat localitatea sa natală, Saint-Emilian, sau chiar Parisul, dar pentru moment, era imposibil. Dacă ar fi rămas în Franţa, tatăl lui i-ar fi făcut viaţa un infern. Francez înrădăcinat în tradiţiile originii sale, Louis Rochard trăise mereu cu ideea că Marc

îl va urma la conducerea întreprinderii familiale. Fiu unic, acesta fusese pregătit din copilărie în spiritul acestor „responsabilități" – cum îi plăcea domnului Rochard-tatăl să spună.

Se comportase până acum ca un fiu devotat și ascultător, însă bunica lui a decedat și prevederile testamentului ei au schimbat totul. Marc moștenise – printre altele – imobilul din New York și s-a decis să plece acolo, spre marea dezamăgire a tatălui său.

Însă Marc nu avea intenția să rămână pentru totdeauna în Manhattan, ci numai atât cât era necesar ca tatăl său să accepte faptul că nu voia să preia exploatarea vinicolă a familiei. Marc va angaja atunci un garant pentru restaurantul său newyorkez și va deschide altul în Saint-Emiljan.

Dar pentru moment, primul obiectiv al planului său de atac era să ia pulsul concurenței cu care avea să se confrunte. In fiecare zi se dusese și mâncase la prânz și seara în câte un alt restaurant, analizând cu un ochi critic calitățile și defectele fiecăruia. Nu terminase această primă fază, dar deja avea mai multe pagini de însemnări și sugestii.

Nu se așteptase ca o femeie să-l distragă de la această acțiune, dar totuși, chiar asta se întâmplase și trebuia să acționeze în consecință. Era imposibil să ignore o dragoste la

prima vedere, mai ales pentru un bărbat cu un sânge atât de fierbinte ca al lui Marc.

De asemenea, se hotărâse să stabilească o întâlnire cu tatăl Dianei Van Dyke, eminent istoric şi redactor şef la revista **Manhattan Island Quarterly.** Agentul de informaţii al lui Marc, Tina Carter, îi dăduse numărul de telefon şi adresa periodicului.

După ce a luat masa de prânz la **Four Seasons,** unul din cele mai celebre restaurante din Manhattan – deşi ciorba spaniolă rece, preparată din pâine şi zarzavat, nu satisfăcuse pe deplin gustul rafinat al lui Marc – s-a îndreptat spre strada 55 Vest, unde se găseau localurile modeste ale revistei conduse de William Van Dyke.

O femeie tânără, îmbrăcată cu o fustă plisată, l-a prezentat profesorului. Dar obiectivul lui Marc nu era numai să-i vorbească lui Van Dyke de încântătoarea lui fiică.

– Sunt Marc Rochard, profesore.

– Spune-mi pe litere, tinere prieten.

– R-O-C-H-A-R-D. Sunt descendentul lui Philippe Rochard şi al Annei...

– Imposibil ! Unicul lor fiu a murit la şaisprezece ani, fără urmaşi. La revedere, tinere.

Deloc tulburat, Marc a continuat ca şi când Van Dyke nu l-ar fi întrerupt.

– Şi al Annei Van Dyke. Este adevărat că fiul lor Pierre a murit în acelaşi timp cu Philip-

pe, în naufragiul vasului lor, în noiembrie 1698. Dar a avut timp să se căsătorească şi, soţia sa Simone Saint-Denis – fiica unui alt pirat – a născut un fiu în februarie 1699. Simone, fiul ei Pierre-Luc şi tatăl Simonei, s-au întors după aceea în Franţa, unde au cumpărat o vie, care a rămas, de atunci, în familie. Am găsit din întâmplare, în podul nostru, documente în legătură cu aceasta.

– Fascinant ! – exclamă profesorul, care deveni, subit, interesat.

– Am dat de urma fiicei dumneavoastră şi i-am scris scrisoarea asta.

Marc îi dădu o fotocopie lui Van Dyke. Scria în ea că citise un articol în revista **National Geographic**, care menţiona numele Dianei Van Dyke şi îl asocia cu cel al lui Philippe Rochard, vestitul pirat. Înţelesese atunci că Diana şi el descindeau din acelaşi cuplu – Philippe Rochard şi Anna Van Dyke. Au avut într-adevăr o fată, Marie, care se căsătorise cu vărul ei, George Van Dyke. Se referea, de asemenea, la o hartă a unei comori pe care Philippe Rochard o ascunsese înaintea morţii sale, pe o mică insulă aproape de Madagascar.

– Şi ce ţi-a răspuns fata mea ? – întrebă Van Dyke, surâzând maliţios.

– Am primit o scrisoare foarte puţin politicoasă, de la secretara ei...

— Nu mă miră deloc. După articolul din **National Geographic,** Diana a primit o mulțime de scrisori, de la diverşi vizionari.

— Totul se clarifică... a glumit Marc.

William Van Dyke râse zgomotos.

— Tinere prieten, îmi eşti foarte simpatic !

— Mă simt foarte flatat — răspunse Marc, stupefiat.

— Da, da, te asigur. Şi descoperirea unui strămoş necunoscut merită să fie sărbătorită. Ce-ai zice să vii să iei masa cu noi ? Ţi le voi prezenta pe fiica şi pe sora mea, care tocmai îşi aniversează ziua de naştere.

— Vă mulţumesc, foarte mult. Dar vreau să vă precizez că am cunoscut-o deja pe fiica dumneavoastră.

— O, adevărat ?

— Da, am stat unul lângă altul, la licitaţia Klostermann.

— Să nu-mi spuneţi că sunteţi fericitul proprietar al bufetului de care nu mai conteneşte să se lamenteze, de la acea seară fatală !

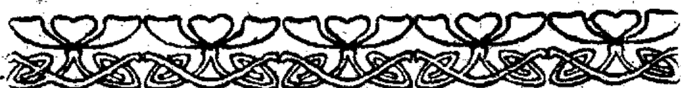
Marc se simţi puţin stânjenit.

— Trebuie să-mi mărturisesc greşeala, marea mea greşeală...

Din nou, Van Dyke începu să râdă în hohote.

— Ha ! Ha ! Poţi să spui că ai înfuriat-o, tinere prieten.

— Nu ştiam că ţine la el atât de mult — s-a scuzat Marc. Dar i-am promis să-i fac o ofertă rezonabilă, dacă doreşte să-l recupereze.

— Vechitura aia ? O, fă-mi un hatâr : expediaz-o la tine în sat. Sun sigur că familia ta va fi încântată.

Marc n-a putut să nu zâmbească, imaginându-și sosirea festivă, a mobilei, în salonul familial. Domnul Rochard-tatăl își va recăpăta fără îndoială, bucuria de a trăi.

— Și acum, să lăsăm glumele, dragă vere — a reluat Van Dyke. Uite adresa noastră, vino pe la ora șapte. Dar nu te aștepta la un ospăț deosebit. Bucătăreasa noastră e în vacanță în statul Minnesota și, cu toate că sora mea insistă mereu să gătească, e un adevărat dezastru în privința asta.

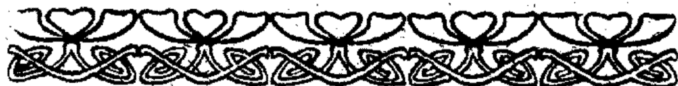
Ce noroc ! — și-a zis Marc, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Aș putea să vă cer o favoare... dragă vere ? — a întrebat el.

— Bineînțeles ! Zi-i, zi-i — a răspuns interlocutorul său.

— Am o diplomă de bucătar. Permiteți-mi să vă pregătesc una din specialitățile mele.

William Van Dyke, căruia nu-i venea, nici lui, să-și creadă urechilor, n-a așteptat să i se spună de două ori. Cei doi bărbați s-au despărțit cu o strângere de mână și Marc s-a gândit că va merge la Piscator — un alt restaurant newyorkez celebru — în altă zi.

Când a intrat în apartamentul în care locuia împreună cu tatăl şi cu mătuşa ei, Diana s-a oprit puţin. Niciodată nu mai venise de la bucătărie un miros atât de îmbietor. Probabil că tatăl ei angajase un bucătar pentru acea ocazie : ce eveniment ! Cum reuşise s-o convingă pe mătuşa Nelly să nu pregătească ea însăşi mâncarea pentru ziua ei de naştere ?

Din păcate, Diana era nevoită să dea ochii cu anumiţi membri ai familiei. A inspirat adânc şi a intrat în salon – ultima sosită – ca de obicei. Nimeni nu muncea aşa de mult dintre membrii familiei Van Dyke, dar, pe de altă parte, nu câştiga bani pe măsura efortului. Nici chiar fostul ei soţ, John, care devenise cel mai tânăr partener al cabinetului juridic unde lucra. El şi Tracy şedeau unul lângă altul, pe sofaua de două locuri, chiar lângă şemineu. Erau căsătoriţi de doi ani, dar Diana era tulburată întotdeauna când îi vedea împreună. Şi totuşi era constrânsă a-i întâlni în mod regulat, ceea ce făcea imposbilă „vindecarea" ei totală.

– La mulţi ani, mătuşă Nelly. Văd că ţi-ai cumpărat o rochie nouă. Ai ales-o foarte bine. Bună ziua la toată lumea. Ce miros plăcut !

– Da, închipuie-ţi că tatăl tău...

În acel moment uşa de la bucătărie s-a deschis şi Marc Rochard şi-a făcut apariţia.

Diana, care întorsese capul pentru a-l vedea pe noul venit, rămase pironită locului.

– Dar... s-a bâlbâit ea.

William Van Dyke izbucni în râsul lui zgomotos.

– Cred că v-aţi cunoscut deja, dacă nu mă înşel...

– Cum ? – strigă mătuşa Nelly. Categoric, William, niciodată nu-mi spui nimic.

– Nu mai face mutra asta. Voiam să văd reacţia Dianei, când va da ochii cu domnul Rochard. Ei bine, nu sunt dezamăgit ! Sunt făcuţi să se înţeleagă...

Marc i-a zâmbit cât a putut de frumos Dianei, ai cărei obraji se aprinseseră. Nu se ştia dacă din cauza jenei sau a furiei.

– Prezintă-ne, Diana – a rugat-o o femeie impozantă, îmbrăcată în culori ţipătoare, care tocmai ieşea din baie.

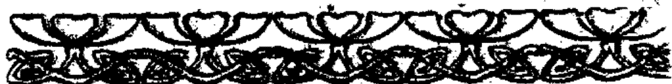
Cu paşi nesiguri, Marc s-a îndreptat spre fotoliul în care mătuşa Barbara încerca cu mare greutate să intre.

– Sunt Marc Rochard. Încântat de cunoştinţă. L-am întâlnit pe fratele dumneavoastră azi-dimineaţă şi m-a invitat la masă. Am intenţia să deschid...

– Rochard ! – a exclamat mătuşa Barbara.

Diana îşi ridică ochii spre tavan.

– Tată, nu-mi spune că te-ai lăsat din nou convins de un cititor al lui **Naţional Geographic**, că are o hartă a „comorii".

— Draga mea, trebuie să recunosc că domnul Rochard mi-a adus documente cât se poate de convingătoare.

— Ce captivant ! — exclamă Tracy, care nu adopta niciodată o atitudine rezervată în timpul reuniunilor de familie.

Dar Diana i-a tăiat scurt elanul.

— Mătuşa Barbara e decoratoare, dar una adevărată, nu una din acele femei mondene care nu fac nimic altceva decât să se uite la vitrine, să participe la cocktailuri şi să se pretindă decoratoare, pentru că e şic să ai o meserie.

Aluzia, abia voalată, o viza pe Tracy, care niciodată nu făcuse nimic cu cele zece degete ale ei şi îşi descoperise, recent, o nouă pasiune : obiectele de artă.

Vizibil amuzat de scenă, Marc i-a luat mâna Barbarei şi a atins-o cu buzele sale cărnoase.

— Doamnă, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da cartea de vizită. Am nevoie de o decoratoare bună. Urgent.

— Vrea să-şi mobileze o casă, în zona de Est — a explicat Diana.

Nu a rezistat dorinţei de a-şi manifesta resentimentele faţă de „hoţ".

— Mă surprinde că aveţi nevoie de o decoratoare, domnule Rochard. Păreaţi să aveţi gusturi foarte precise, seara trecută.

— Da, îmi plac mult roşcatele — i-a replicat el, prompt. Dar presupun că voiaţi să vorbiţi despre mobile.

— Adevărat ? — i-a întrerupt John, ca şi când ar fi fost ofensat.

Diana a simţit o înţepătură în inimă.

— Adevărat — a insistat Marc, prefăcându-se că nu înţelege sensul real al acelei remarci stângace. A trebuit să luptăm cu dârzenie, unul împotriva altuia.

— Şi mai vorbeşti cu el ? — s-a mirat mătuşa Barbara.

— Ei, n-am încotro, asta-i — răspunse Diana.

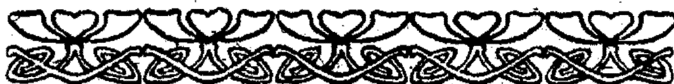
— Şi nu ai vrea să rămâi fără mâncare, darling ! — a comentat Marc. În legătură cu asta, vă anunţ că raţa va fi gata în trei sferturi de oră, aşa că poate ar trebui să ne gândim să ne aşezăm la masă.

Categoric, francezul nu se dădea înapoi de de la nimic. La această a doua întâlnire, era de o familiaritate excesivă, mai ales în faţa întregii familii, a Dianei şi... a fostului ei soţ.

Exact în acel moment, Tracy s-a ridicat şi a început să râdă, puţin stânjenită.

— Ei... înainte de a începe să mâncăm, trebuie să vă anunţ ceva. Peste cinci luni, aşteptăm un copil.

O tăcere grea s-a aşternut asupra celor prezenţi. Fiecare ştia că Diana işi dorise întotdeauna un copil. John fusese cel care insistase să mai aştepte — voia să-şi ia diploma la facul-

tatea de Drept, să cumpere un apartament și să devină partener la cabinetul juridic unde începuse să lucreze...

Însă promovarea îi fusese acordată cu o săptămână în urmă, iar Tracy era însărcinată de patru luni. Pentru ea, acceptase...

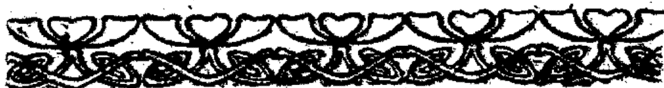
Diana a simțit că o lasă puterile. Paloarea ei subită nu i-a scăpat lui Marc. A privit-o pe Tracy și s-a gândit că ea și Diana erau ca ziua cu noaptea. Tracy era înaltă și zveltă, s-o mănânci nu altceva, excitantă, dar părea să nu aibă mai multă minte decât o păsărică. În schimb, Diana nu avea decât integritatea ei și contul de la bancă la activ și John încetase să-i mai acorde o anumită valoare de când era în măsură să se îngrijească de nevoile proprii.

Din nou, Diana n-a lăsat să se vadă nimic, sau aproape nimic, din suferința pe care o resimțea în adâncul sufletului ei.

– Felicitări, Tracy – a răspuns ea, cu voce gâtuită.

Mătușa Nelly s-a grăbit să dea un ton mai vesel conversației. Tracy a povestit că avea de gând să transforme biroul în cameră pentru copii și a adăugat că spera să aibă mai mulți. Diana surâdea cu un aer evaziv. De fapt, nu o asculta pe verișoara ei. Avea impresia că își irosise viața.

Pe neașteptate, a simțit o mână liniștitoare pe umăr. S-a întors și l-a văzut pe Marc. De data asta, nu s-a supărat pe el că o atinsese.

Acest contract uman era mai degrabă reconfortant.

— Vii să mă ajuți cu supa ? — i-a propus el.

— Bineînțeles.

Foarte mulțumită că putea să scape, Diana s-a lăsat scoasă din impas. Când au ajuns în bucătărie, Marc a scos un castron mare cu supă din frigider și a rugat-o pe Diana să-i dea farfuriile, una câte una.

— Supă rece ? — s-a mirat ea.

— **Gospacho**. Este o supă spaniolă, una din specialitățile mele.

— Atunci, ești cu adevărat bucătar ?

— Bucătar șef, darling.

— E caraghios, nu ai aerul unui bucătar șef — a comentat Diana.

El s-a încruntat, prefăcându-se că este contrariat de această remarcă.

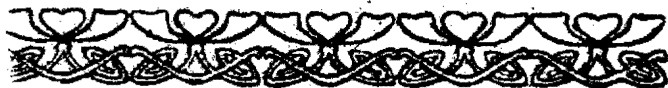
— După părerea ta, ce par a fi atunci ?

— Ei bine, la drept vorbind, după alura ta, mi-ai lăsat impresia unui play-boy distins și rafinat.

S-a uitat la el câteva secunde, analizându-i fizicul, frapată pentru prima oară de noblețea trăsăturilor lui, de conformația solidă, de brațele puternice — Marc își suflecase mânecile cămășii pentru a pregăti mâncarea.

— Sau poate că nu ești decât, pur și simplu, un escroc — a adăugat ea. Tata a zis că se pare că și tu ai o hartă a faimoasei comori ?

— Acesta e adevărul.

— Şi speri că o să te cred ?

Diana nu putea să nu se amuze. În definitiv, era mult mai bine să poarte o discuţie de genul ăsta — inocent şi glumeţ — decât să se plictisească gândindu-se la Tracy şi John.

— Harta există, a asigurat-o Marc. Pot s-o dovedesc. Mai dă-mi o farfurie, te rog.

Diana s-a executat fără să ezite, ceea ce nu era în firea ei.

— Îţi voi dovedi, de asemenea, că sunt un cetăţean model şi că întotdeauna am muncit din greu.

Era o ocazie să afle mai multe despre acest străin misterios. Şi Diana n-a lăsat-o să-i scape.

— Şi cu ce te ocupi, exact ?

Marc şi-a luat ochii puţin de la castronul cu supă pentru a-i adresa Dianei un surâs complice.

— Dacă vrei un răspuns, trebuie să dai şi tu unele informaţii.

— Ce fel de informaţii ?

— Ei bine, de exemplu... El îşi încrucişă braţele pe piept. De ce ai fost atât de contrariată când verişoara ta a anunţat să este însărcinată ?

— N-am fost...

— Ba da, Diana. De ce ?

El văzuse mult mai mult decât era ea pregătită să dezvăluie.

— E o chestiune personală — a zis Diana, simplu.

— Bineînţeles, darling. Te ascult.

— Nu am chef să discut despre asta.

— Foarte bine, o să discutăm altă dată.

Ea s-a strâmbat.

— Vrei să ştii mai multe decât mine. Nu e drept. Pune-mi o întrebare, mai puţin dificilă.

— Ce gen de întrebare ?

— Ei bine... de exemplu... De ce ai supralicitat până la sume ridicole, la licitaţie ? De ce ţineai atât la bufetul acela ?

— Dar ţi-am spus. Nu mint niciodată, ştii ? Dacă n-aş fi supralicitat, m-ai fi ignorat, m-ai fi tratat ca pe un personaj insignifiant. Am preferat să mă remarci şi să mă respecţi.

Diana înţelesese deja asta.

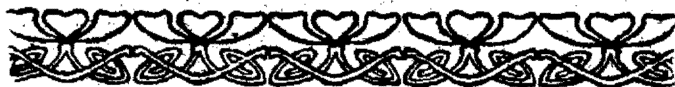
— Da, dar de ce ? Vrei să ai de-a face cu mine ?

Marc s-a dus spre cuptor şi a scos o pâine rotundă, fierbinte.

— Într-un sens, da — mărturisi el. Aşa stând lucrurile, îmi răspunzi, acum ?

Diana a ezitat. El nu satisfăcuse decât pe jumătate aşteptările ei, dar ştia că nu va scăpa aşa uşor. Dacă ea nu-i răspundea acum, va reveni cu întrebarea în viitor. Va găsi el un mijloc de-a o întâlni din nou, cum se întâmplase în seara aceasta.

— John Redmond este fostul meu soţ — a rostit ea, cu dificultate. Voiam să am un copil, dar el a insistat să aşteptăm până ce va ajunge

asociat la biroul lui juridic. A primit o ofertă săptămâna trecută, înainte de data prevăzută. Dar pentru Tracy... I se puse un nod în gât. Biroul pe care intenționează să-l transforme în cameră de copii, era al meu. Apartamentul lor, era al nostru...

— Mai spune-mi ceva.

Vocea lui Marc devenise delicată, înțelegătoare și orice nuanță de ironie dispăruse din zâmbetul lui.

— A fost amanta lui? Te-a părăsit pentru ea?

Diana a ridicat din umeri.

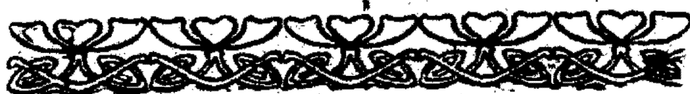
— Bineînțeles.

— Ascultă-mă, Diana — reluă el, clătinând din cap. John e un băiat drăguț, presupun că e un tip inteligent și ambițios. Sunt sigur că ai avut motive întemeiate să te îndrăgostești de el și să-i devii soție, dar sper că nu te vei simți ofensată dacă-ți spun că, de fapt, nu are capul pe umeri. Fete ca verișoara ta, sunt pe toate drumurile. Dar femeile ca tine sunt rare, foarte rare.

A făcut o pauză și a pus, din nou, supiera în frigider.

— A comis o eroare stupidă, dar personal, mă bucur că a făcut-o.

Tracy era mai bună și avea mai multe calități de care el părea să fie conștient, dar nici o fostă soție trădată nu și-ar fi putut reprima un sentiment de mulțumire, auzindu-l pe un

bărbat atât de rafinat şi atât de seducător, murmurându-i asemenea vorbe. Diana nu era o excepţie.

– Ştii să vorbeşti cu femeile, nu e nici o îndoială în privinţa asta, domnule... Rochard. Mă înşel ? Acesta e numele tău ?

– Acesta este. Dar ştii, n-am făcut altceva, decât să spun adevărul. Când mă vei cunoaşte mai bine, îţi vei da seama că nu mint niciodată.

– Şi totuşi mi-ai promis că nu voi mai fi supărată pe tine, de-a doua zi după licitaţie.

Diana nu putea să nu-l admire pe acest bărbat chiar fără să vrea – şi să nu-l găsească amuzant, cu amestecul lui de om serios şi de umor ştrengăresc.

– E greşeala ta ! – exclamă el. A trebuit să recurg la toate şiretlicurile mele ca să te conving să iei masa cu mine şi să guşti din mâncarea pe care am pregătit-o. Dar îţi garantez că, după acest **gospacho**, dacă vei înceta să-mi mai pui întrebări şi vei duce aceste farfurii în sufragerie, mă vei ruga să te invit din nou.

Încă o dată, Diana a executat ceea ce i s-a spus, uluită de blândeţea lui neaşteptată. A căutat chiar să prelungească acest schimb de înţepături nevinovate.

– Deci TU mă inviţi... LA MINE !

– Evident, darling, am crezut că e clar de la început. Este nevoie să fii ţinută în frâu.

l-a făcut semn cu capul să intre în sufragerie.

Acolo, conversaţia se desfăşura alert şi pe Diana o aşteptau alte surprize. Se pare că tatăl ei citise documentele lui Marc şi ajunsese la concluzia că insula Van Dyke aparţinea, de fapt, descendentului din ramura Rochard... Marc, în acest caz.

Într-adevăr, Marie şi George Van Dyke dăduseră naştere unui fiu şi acesta asigurase continuitatea descendenţei la moartea Annei. Dar dacă Pierre Rochard ar fi avut şi el un fiu cu Simone Saint-Denis, atunci acest fiu – Pierre-Luc – ar fi trebuit să pretindă moştenirea.

Dacă Anna ar fi ştiut de acest nepot, i-ar fi lăsat, fără îndoială, lui insula pe care familia sa locuise dintotdeauna. Dar Anna s-a întors în America la moartea soţului ei Philippe şi a fiului ei Pierre şi Simone Saint-Denis, nu i-a mai dat nici o veste.

Marc, care tocmai gustase raţa cu portocale, gătită cu dragoste, păru incitat din două motive : toată lumea îi făcea complimente pentru acest fel de mâncare delicios, iar el se bucura să o poată pune încă o dată pe Diana în umbră.

– Insula Van Dyke... a murmurat el. Ce crezi, John ? Tu eşti juristul, în familia asta. Am motive temeinice să pretind proprietatea, din punct de vedere legal ?

— Trebuie, bineînțeles, să consult documentele în cauză, mai întâi, dar la prima vedere, s-ar putea.

— Ei bine, voi aștepta rezultatul investigațiilor tale. Ideea de a avea insula mea proprie nu-mi displace deloc.

Marc i-a zâmbit cu subînțeles Dianei, care fierbea toată.

— Nu te îngrijora, darling. Dacă ești drăguță cu mine, te voi lăsa să mă vizitezi din când în când...

În fața figurii descumpănite a Dianei, s-a auzit râsul caracteristic al lui William.

— Ai tot interesul să fii amabilă cu el, sărăcuța de tine.

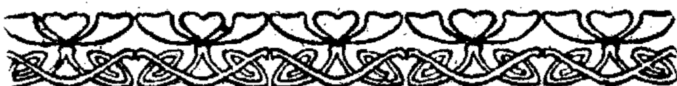
Diana nu-l luase totuși prea în serios pe Marc. Știa să-și facă un titlu de glorie din a o tachina în orice împrejurare și începea să se obișnuiască.

— Dacă vrei să mai pui piciorul în acest apartament, ai face bine să uiți insula — i-a zis ea, cu o voce aspră. Este a mea.

El ridică din umeri.

— Am o colecție întreagă de lucruri care ai dori să-ți aparțină, nu? O sută cincizeci de mii de dolari, un bufet și acum, o insulă. Dar sunt un om rezonabil. Sunt gata întotdeauna să negociez. M-am și gândit la ceea ce vreau în schimb și îți voi da de știre...

— Bine spus, tânărul meu prieten! — exclamă William Van Dyke, care jubila din cauza întorsăturii pe care o luase conversația.

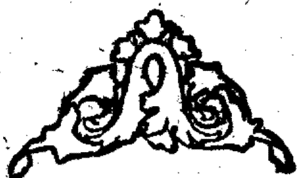

Evident, își spunea că insula — care înghițea atâția bani — putea să fie la fel de bine în mâinile noului-venit care, oricum, făcea parte din familie.

— Ridic paharul cu acest vin excelent, un Chateau du Ciel făcut de verii noștri francezi, în sănătatea lui Marc și a tuturor celor din familiile Rochard și Van Dyke...

Fiecare a ridicat cu dragă inimă paharul și Marc i-a făcut cu ochiul, complice, Dianei.

CAPITOLUL 4

După ce i-au fost oferite lui Nelly cadouri pentru ziua ei de naştere, Marc a anunţat :

— Diana şi cu mine mergem să facem cafea. Trebuie să discutăm unele afaceri.

Apoi s-a întors spre Diana.

— Cred că bucătăria e locul ideal pentru acest gen de discuţii particulare, nu ?

Era deja nouă şi jumătate şi Diana era presată de timp — trebuia să-i telefoneze lui Warren Fielding, de la care aştepta unele concesii şi această perspectivă se adăugase nervozităţii pe care o încercase în prezenţa lui Tracy.

Dar dacă Marc se răzgândea şi se declara gata să facă şi el concesii, nu avea să scape ocazia. Ca femeie de afaceri expertă, ştia să exploateze prompt toate ocaziile.

A pus apă în cafetieră şi a conectat râşniţa de cafea. Marc se aşezase.

— Trebuia să-i fi adus un cadou mătuşii tale — zise el. Am fost atât de ocupat, încât nici nu m-am gândit.

— Nu te scuza. Mâncarea pe care ai pregătit-o a fost cel mai frumos cadou... Dar spuneai despre o discuţie de afaceri, domnule Rochard...

— „Domnule Rochard" ? A, nu ! **Marc,** pentru Dumnezeu, **Marc !** Mă simt foarte ofensat.

S-a bosumflat ca un copil răsfăţat, în timp ce Diana se impacienta.

— Scuză-mă... Marc.

— Aşa e mai bine, darling... Ei bine, mă gândeam să fac o donaţie Fundaţiei Van Dyke. Scoase un cec din buzunarul interior al hainei. Pentru început, mă gândisem la o sută cincizeci de mii de dolari.

Surprinsă, Diana nu fu în stare să zică nimic.

— Nu e suficient ? – s-a neliniştit imediat Marc.

— O... dar... sigur – s-a bâlbâit Diana. Numai că...

— Nu te aşteptai ca un bădăran ca mine să aibă remuşcări, nu ?

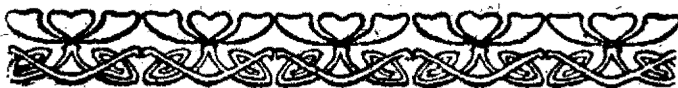
Cu obrajii în flăcări, Diana a vărsat pe jos conţinutul unei pungi cu cafea.

— Apropie-te, te rog, copila mea... a reluat el, cu o voce mângâietoare.

I-a întins cecul şi când ea a vrut să-l ia, el a strigat :

— Nu aşa repede ! Mai întâi, să-ţi cer o favoare.

— Bănuiam !

— Nu te nelinişti. Ceva foarte nevinovat.

Marc o privi fix, cu ochii lui de azur.

— Te ascult — i-a zis ea, cu răceală. Dar grăbeşte-te, am de dat un telefon la ora zece fix.

— Ştii să câştigi încrederea cuiva — o ironiză el. Fie. Când eram copil, m-am dus să-mi petrec vacanţa în New Jersey. În târguşorul unde mă găseam, a avut loc o sărbătoare şi îmi amintesc de o fată cu părul roşu, care vindea **săruturi** pe un dolar, în folosul mutilaţilor de de război. I-a zâmbit larg Dianei. E un obicei american, nu ? — a întrebat el.

Diana s-a înroşit toată.

— Într-adevăr. Şi câte ai cumpărat ?

— O, una singură, dar îmi aduc încă aminte de ea.

Dacă avea vreo idee ascunsă, alesese fără îndoială, o abordare originală — se gândi Diana.

— Lasă-mă să ghicesc — murmură ea. Vrei să te sărut, pentru o sută cincizeci de mii de dolari, da ?

— Exact !

— Dar nu te aştepţi, totuşi, la o sută cincizeci de mii de sărutări !

— Sunt lucid. Una va fi de-ajuns.

— Mă simt uşurată.

Marc nu aprecia deloc turnura pe care o luase conversaţia.

— Dar voiam să ți-o ofer eu însumi — a reluat el.

— De acord, dar grăbește-te... știi, telefonul pe care trebuie să-l dau.

De data asta, Marc simți cum îi clocotește sângele în vine. Era emoția perspectivei de a o săruta pentru prima oară, pe viitoarea lui soție — căci se hotărâse să se căsătorească cu Diana Van Dyke, fie că ea voia sau nu. Sau era resentimentul în fața atitudinii glaciale a acesteia ?

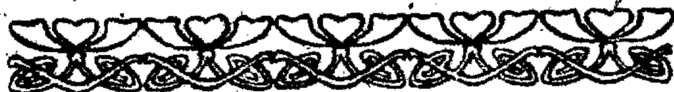
S-a ridicat și s-a apropiat de ea, a luat-o în brațe și a sărutat-o voluptuos... pe obraz. Un moment, s-a temut că îl lasă picioarele, dar Diana a rămas ca o statuie de marmură. Nu se mai confruntase cu o asemenea situație. Niciodată nu mai întâlnise o femeie atât de imună la farmecul lui. Dezorientat, nu mai știa ce să facă. Dar orgoliul fu mai puternic și sângele lui latin își spuse cuvântul.

— Renunț — a zis el. Du-te și telefonează. Dar vei cina cu mine mâine seară și fii sigură, Diana Van Dyke, că te voi săruta până vei uita de serviciu, de muzeu și de bufet.

— Mă tem că nu — a replicat ea, pe un ton ferm.

Nimic nu părea să-l descurajeze și, în consecință, singura soluție era un „nu", mare și clar.

— Nu te voi mai lăsa să mă săruți, nici măcar pentru bufet. Această mică comedie este

puerilă. Şi nu voi lua masa cu tine, mâine seară. Acum scuză-mă, dar trebuie să mă duc să telefonez. Închipuie-ţi că mica mea carieră este cel puţin tot atât de importantă ca şi micile tale **sărutări.**

Marc avea impresia că a primit o palmă, că fusese tratat ca un copil obraznic. Nefiind obişnuit să fie respins în acest fel, jurase că îşi va lua revanşa.

Întors acasă, bătuse din nou la uşa Tinei, pentru a-i relata amănunţit evenimentele acelei seri. În faţa descumpănirii „micuţului" ei, bătrâna doamnă nu dădu curs reproşurilor făcute faţă de moştenitoarea Van Dyke — mai ales după ce Mark i-a menţionat posibilitatea ca insula să-i revină — şi puse la punct pentru el un plan de bătaie infailibil.

După ce s-a sufocat de două-trei ori, pentru a face impresie — gusta gesturile teatrale, pompa şi grandilocvenţa — a înghiţit o gură de coniac pentru a-şi reveni din emoţii, s-a întors spre Marc care stătea impasibil în faţa exceselor vechii sale prietene şi i-a spus cam aşa :

— Micuţule, sunt sigură de un lucru : dacă o vei lua pe această Diana, în jocul căreia te-ai băgat cu încăpăţânare, te va respecta. Cunosc bine femeile de genul ăsta...

— Ce gen ? — a întrerupt-o Marc, agasat de eforturile pe care Tina le făcea cu greu, ca să-și mascheze insinuările.

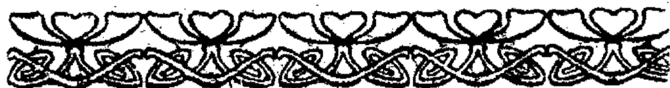
— Lasă-mă să termin, micuțule — insistă ea, pentru a evita controversa. Ziceam deci, că le cunosc bine pe femeile ca ea : au aruncat o provocare sexului opus sfidându-l, nu din feminism, ci pentru a se „afirma" într-o societate, care nu le e întotdeauna favorabilă — trebuie să recunoaștem — și nu se mai lasă cu una, cu două. Trebuie neapărat să-i răspunzi cu aceeași monedă, altfel nu realizezi nimic.

— Firește — fu de acord Marc, pe un ton glacial.

— Atunci, uite ce-ți sugerez. Am aflat că lucrează la o bancă specializată în investiții — Confield & Co — care are sediul în World Trade Center. N-ai decât să le telefonezi și să le spui că ai nevoie de sfaturile lor pentru a-ți deschide restaurantul. Ai putea chiar să le zici că ai intenția să faci un împrumut la ei.

— Dar bunica mi-a lăsat cincizeci de milioane. N-am nevoie de împrumut !

— Ți-a lăsat **bunuri** în valoare de cincizeci de milioane, e o nuanță. Și dacă nu te atingi de capital, veniturile tale vor depăși cu mult dobânzile pe care ți le vor cere cei de la Confield. După părerea mea, vor lua de bun ceea ce le spui. Dcă sunt abili, vor simți că e o afacere bună : poți să-i pui în contact cu un număr mare de întreprinderi de renume și, ținând

seama de dezvoltarea Pieței Comune, m-ar mira să nu caute să se implanteze acolo pentru a-și lua și ei partea.

Marc, care făcuse să crească vânzările întreprinderii familiale și se pricepea la economie, admirase întotdeauna sforăriile Tinei — persoană rafinată — care scosese întotdeauna profitul maxim din capitalul pe care-l moștenise la moartea mamei sale.

— Începi să devii interesantă, Tina — murmură el.

— Evident, ei riscă să te considere o persoană neînsemnată. Pentru ei, cincizeci de milioane, nu înseamnă ceva extraordinar. Trebuie să-i atragi. De exemplu, anunțându-i că întreprinderea vinicolă Chateau du Ciel are în vedere să se asocieze cu firme similare californiene și că ajutorul dat de Confield & Co va fi binevenit.

— Dar nu mai vreau să am de-a face deloc cu podgoria, Tina, credeam că am fost clar în privința asta.

Bătrâna i-a aruncat o privire exasperată și obrajii i s-au aprins, cuprinși de un tremur, care anunța o nouă criză de sufocare.

— Micuțule, zău dacă știu cum te-ai descurcat pentru a reuși rezonabil în afaceri, până acum.

Marc era sensibil la cuvântul „rezonabil". Cum! În trei ani, dublase vânzările la Chateau du Ciel. Era un succes mai mult decât rezo-

nabil ! Cel puţin el, era convins de asta. Dar voia să ştie unde avea de gând să ajungă Tina.

— Ce gânduri te frământă ?

— E vorba de o **vrajă** destinată să garanteze uzufructul **farmecelor** domnişoarei....

Satisfăcută de jocul ei de cuvinte, a decis că de data asta meritase din plin să se sufoce cu adevărat. A izbucnit într-un râs exploziv, care i-a zguduit trupul firav în mod îngrijorător.

El a lăsat-o să-şi recapete suflul.

— Ştiu — i-a răspuns ea. Mi-am ratat vocaţia. În sfârşit, pe scurt, micuţule, îi telefonezi lui Confield, stabileşti o întâlnire cu Diana, şi s-a făcut !

— Există încă o dificultate.

— Care ?

— Ei bine, biroul ei este situat într-unul din cei mai înalţi zgârie-nori din New York. Şi ţinând seama de prestigiul lui lady Di, sunt sigur că lucrează cel puţin la etajul al şaizecilea. Ştii că am fobia ascensoarelor, de când am rămas blocat în cel de la Empire State Building, când eram mic...

— Hmm ! — recunoscu Tina, conştientă de gravitatea situaţiei. Ei bine, n-ai decât să le spui că...

Ezita vizibil, luată pe nepregătite de această obiecţie neaşteptată.

— ... că preferi ca domnişoara Van Dyke să vină la domiciliul tău, pentru că eşti mai „sălbatic".

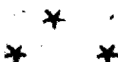
Tina nu se dădea înapoi în fața nici unei excentricități, sub pretextul că aceasta constituia cel mai bun mijloc de a atrage atenția celorlalți. Marc aproape că împărtășea și el acest punct de vedere și în consecință, fu de acord cu sugestia vechii sale complice.

— Și evident, odată ce ea se prinde în laț — adăugă aceasta — va trebui să-i domolești mânia. Și cu furia roșcatelor, nu-i de glumit!

Și hohotele ei de râs au fost cât pe-aci să-i rupă coastele bătrânei.

— Vai, ce mă distrez! — exclamă ea. Am impresia că am din nou douăzeci de ani și sunt iarăși îndrăgostită.

Dar brusc, figura ei veselă s-a înnegurat. Marc a înțeles că sosise momentul să se retragă. I-a mulțumit Tinei pentru sfaturi și a plecat în vârful picioarelor.

Circulația nu era atât de intensă ca de obicei în această vineri după-amiază și mișcarea regulată a taxiului care mergea pe Broadway a sfârșit prin a o liniști pe Diana. Își petrecuse noaptea trecută în avion, venind de la Los Angeles, unde-l întâlnise pe Warren Fielding. Spera să se semneze contractul, dar mai rămâneau de reglat câteva detalii.

Vara era pe sfârşite şi Manhattan-ul urma să devină în curând mai puţin sufocant. În birouri, ventilatoarele fuseseră deja închise. Pe cât sunt de reci iernile la New York, pe atât verile învăluie oraşul cu o umiditate toridă, întrutotul insuportabilă.

Diana ar fi vrut să plece într-o zonă exotică, să scape de tumultul oraşului şi al vieţii sale ; poate că era timpul — de ce nu ? — unei călătorii în Madagascar, în căutarea comorii.

Dar nu era momentul pentru visuri despre paradisul pe pământ. Taxiul se oprise pe strada 60 East, la numărul 48. Diana a plătit cursa şi cum ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme, s-a hotărât să se plimbe prin cartier.

După ce a admirat împrejurimile, foarte burgheze în definitiv, Diana a urcat scările peronului la numărul 48 şi a bătut la uşă. I-a deschis o femeie numai piele şi oase, roşie la faţă.

— Bună ziua, drăguţa mea. Intră, te rog!

Îi surâdea cu căldură şi accentul ei newyorkez era foarte pronunţat.

— Marc e în bucătărie — i-a explicat ea — dar vine îndată. Să ne aşezăm, între timp, da ?

Diana spusese cine era dar, evident, Tina auzise vorbindu-se de ea şi Marc n-o prezentase ca pe o relaţie de afaceri, ci ca pe o prietenă. Ar fi trebuit să bănuiască... El îi întinsese o cursă şi ea căzuse în ea. Gazda ei era vorbăreaţă şi Diana nu avu altă scăpare decât să-i acorde toată atenţia.

— E o casă splendidă — aprecie Diana, gândindu-se totuşi, că interiorul avea nevoie într-adevăr de serviciile de decorator ale mătuşii sale Barbara.

— Locuiesc aici de douăzeci de ani. Bunicii lui Marc au cumpărat-o ca locuinţă provizorie. Înţelegi ce vreu să spun... cinci etaje, douăzeci şi şapte de camere.

— Îmi dau seama — zise Diana, surâzând.

— Marc a moştenit-o, drăguţa mea. M-am ocupat de ea în toţi aceşti ani şi n-a fost o treabă uşoară, crede-mă.

Şi-a dres glasul, zgomotos, ca un preludiu la un acces de tuse spectaculos.

— Scuză-mă, drăguţa mea. Bine că n-am ajuns cântăreaţă de operă ! Îţi place opera ? Ştii că Ricci şi-a pierdut vocea, săptămâna trecută ! Uluitor, nu ? **Boema** fără Ricci e o catastrofă. Şi închipuie-ţi, că nici n-am rambursat biletele. Am plecat înaintea ultimului act.

Foarte repede, Diana a început s-o simpatizeze pe această femeie cu temperament atât de energic.

— Am fost prietenă cu mama lui, i-a explicat Tina — aşa că sunt aproape ca o mătuşă pentru Marc. Pot să-i spun ceea ce gândesc fără să se înfurie, ci doar să ridice din umeri, căci eu nu sunt decât o femeie neputincioasă.

Da, în mod cert, Tina Carter era o persoană foarte simpatică.

— Ce miros plăcut ! — constată Diana, pentru a stăvili logoreea gazdei sale.

— Marc pregătește niște colțunași cu crabi și ciuperci, una din specialitățile lui. I-am spus că îl vei aprecia și mai mult, dacă îți face ceva de mâncare.

Diana s-a crispat. Francezul își ticluise planul de minune. Va încerca, fără îndoială, s-o îmbuneze cu calitățile lui culinare.

— Aveți dreptate — recunoscu ea. Masa pe care ne-a pregătit-o deunăzi a fost de prima clasă.

— I-a făcut mare plăcere și a fost încântat să se întâlnească cu familia ta. Dar în legătură cu aceasta, dacă există cu adevărat o comoară ascunsă undeva, spune-mi unde să sap și vin cu lopata !

Și Tina a trebuit să cedeze accesului de tuse care-o amenința de mai multe minute.

— Cred... trebuie c-a fost dezgropată de mult timp — i-a răspuns Diana, alarmată de amploarea tusei bătrânei.

Chiar atunci și-a făcut intrarea Marc, cu o sticlă de vin alb și două pahare în mână.

— Bine, vă las, dragii mei — s-a scuzat Tina, care-și revenise din „emoțiile ei pulmonare".

— Bună, darling. Vino aici, te rog.

Marc își impusese să n-o bruscheze niciodată pe Diana, deoarece se temea de consecințele mâniei celor din familia Van Dyke și mai ales a Dianei.

Au intrat într-un salonaş cu tapetul decolorat.

— Înţelegi de ce am nevoie de serviciile mătuşii Barbara, nu? Dar nu vreau s-o vexez pe Tina, o ador, aşa că o iau încetul cu încetul. Nu crezi că bufetul din lemn de mahon va fi foarte bine pus în evidenţă aici?

Deşi se temea de furia Dianei, nu putea să n-o tachineze şi, de altfel, Tina îl sfătuise să-i răspundă Dianei cu aceeaşi monedă şi se hotărâse să urmeze recomandarea ei.

Totuşi, în faţa privirii ei înfuriate, schimbă tactica.

— Scuză-mă, glumeam. Destinde-te, avem tot timpul. Un pahar cu vin de Chablis?

Iritarea Dianei s-a acumulat. El poate că avea timp de pierdut, dar ea, nu.

— Mi-e teamă că te înşeli. Trebuie să mă duc la cină la mătuşa Nelly şi după aceea...

— Nu, s-a contramandat. I-am telefonat şi i-am zis că te duc la un restaurant. Avem masă rezervată la Dulong, la şase şi jumătate.

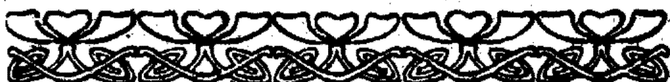
Ea rămase cu gura căscată.

— **Ce facem?**

El i-a repetat cu un calm olimpian, turnând vin în paharele de cristal.

— Nelly a considerat că este o idee excelentă. Mi-a spus că voiai de mult să mergi la acest restaurant, dar că n-ai avut niciodată ocazia. Nu prea ieşi în lume, Diana.

Marc a ieşit din cameră şi s-a reîntors, cu un platou în mână.

— Uite, gustă din asta. Sunt colţunaşi inventaţi de mine, cu crabi şi ciuperci, în sos de vin de Burgundia — aligoté. Aştept să-mi spui ce părere ai.

— Nu vreau nici colţunaşii tăi, nici vin! Să nu crezi că o să mă duci de nas cu talentele tale culinare. Nu ţine. De data asta, nu.

— E clar că eşti furioasă pe mine — constată Marc. Vrei să-mi spui ce vină-mi găseşti?

— M-ai făcut să vin aici, pretextând că vrei să ai o întrevedere de ordin profesional cu mine, când de fapt, aceasta are un caracter strict personal. În al doilea rând, pentru a fi sigur că patronul meu îmi va indica să cooperez, ai inventat o eventuală fuziune a întreprinderii familiei tale cu o firmă americană, deşi nu mai eşti nici măcar director de vânzări.

Diana observă că albastrul ochilor lui Marc devenise ca de gheaţă, la fel ca atunci când se întâlniseră prima oară. Dar ea continuă să-l critice :

— Şi în plus, mi-ai organizat seara, fără ca măcar să mă consulţi. Iar când mi-am manifestat nemulţumirea, ai vrut să mă îmbunezi, încercând să mă convingi că ştii mai bine decât mine ce îmi trebuie. Ai dreptate, sunt înfuriată. M-ai manipulat şi m-ai tratat ca pe un copil. Cine te crezi, totuşi, domnule Rochard?

Acuzatul nu adoptă câtuşi de puţin un aer de pocăit.

— Lunea trecută ţi-am spus că nu mint niciodată — i-a replicat el, pe un ton înţepat. Şi

ţi-o repet şi astăzi. Nu mint niciodată. Eşti aici pentru o întrevedere de afaceri. Nu neg faptul că voiam să te văd, nici că te-am solicitat personal, dar te afli aici pentru a mă proteja profesional şi, pentru timpul tău petrecut cu mine, voi fi taxat la fel de scump ca orice alt client.

El bău o înghiţitură de vin alb şi mâncă un colţunaş.

— Cât despre posibilitatea unei fuziuni, aceasta e foarte reală. Deţin 10 % din întreprinderea vinicolă, ceea ce nu e deloc de neglijat. Dacă decidem să facem ceva — şi propun să se recurgă la o societate de investiţii, în cazul de faţă, a ta — atunci, treaba e ca şi aranjată.

Dianei i-a fost greu să-şi ascundă stingherealа. El nu-i răspunsese la toate reproşurile ei, dar nu-i rămânea decât să se roage ca patronul ei să nu afle păcatele ei.

— O — zise ea, cu o voce lipsită de expresie — sunt nespus de mâhnită.

El a devenit îndată mai blând.

— Nu atât cât simt eu. Voiam să-ţi fac o surpriză şi să te invit la cină, la unul dintre cele mai bune restaurante din Manhattan, dar trebuia să fi bănuit că reacţia ta va fi negativă. De fiecare dată când încerc să te protejez sau să am grijă de tine, mă acuzi că te tratez ca pe un copil. Presupun că plăcerea de a te răsfăţa este un privilegiu pe care va trebui să-l câştig.

Diana își lăsă ochii în jos.

— Nu-mi vorbi așa, mă pui în încurcătură. Am venit pentru afaceri, deci să vorbim despre afaceri.

— Ținând seama de sentimentele mele față de tine, acest lucru mi se pare foarte dificil — răspunse Marc. De ce te deranjează atât că mă simt atras de tine și că ți-o spun ? Te temi că aș vrea să mă impun în fața ta, cu tot dinadinsul ?

— Bineînțeles că nu ! Numai că...

Diana făcu o pauză. Îi era greu să-și depășească jena și să exprime cu tact ceea ce simțea.

— Dacă încerci să profiți de mine, îți pierzi timpul. Nu sunt prea emancipată. Și dacă ești sincer — dacă realmente ești atât de atașat de mine — ei bine, eu nu încerc același sentiment și deci nu doresc să te atrag. Aș dori mai curând să mă uiți.

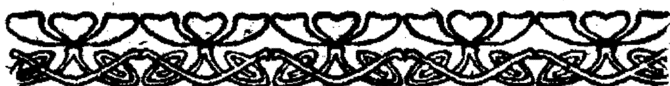
După un moment de ezitare, Marc îi spuse :

— Pari obosită, Diana. Spune-mi, cum a decurs convorbirea ta telefonică, de lunea trecută ?

Ei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Cum poți să te comporți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ? Știi cât m-a costat să-ți mărturisesc toate acele lucruri ?

— Da, sunt convins. Dar mai știu că mă apreciezi mai mult decât vrei să admiți și că ești prea obosită ca să discuți despre asta. Probabil că ai petrecut câteva zile extenuante, fără

să găseşti timp pentru a te destinde. Atunci, hai să vorbim puţin şi să mănânci ceva, îţi va face bine.

— Vezi ? — exclamă ea, exasperată. E tocmai ce-ţi spuneam. Totdeauna îmi spui ceea ce simt şi de ce am nevoie, ca şi când aş fi atât de proastă, incât să nu-mi dau seama şi singură.

— Deci, nu eşti obosită, nici încordată ?

Spre marea ei dezamăgire, Diana nu s-a putut abţine să nu caşte. Marc a arborat un zâmbet triumfător, dar nu a adăugat nici un cuvânt.

— Ai dreptate — recunoscu ea. Aş-face mai bine să mă duc acasă.

Dar Diana nu avea energia necesară ca să se ridice.

— Incearcă cel puţin unul din aceşti colţunaşi făcuţi de mine, domnişoară Van Dyke.

„Doamne, cât poate fi de pedant !" — se gândi Diana.

— Bine — mormăi ea — dar numai unul.

Aroma colţunaşilor ar fi ispitit până şi pe un sfânt. De ce să-şi refuze o plăcere atât de mică ? De fapt, o simplă inghiţitură a fost de-ajuns pentru a reduce la tăcere orice veleitate de răzvrătire a Dianei. Era o adevărată desfătare.

Marc i-a întins paharul de vin, pe care nici nu-l atinsese.

— Ar trebui să-l găseşti pe gustul tău, dar nu vreau să-ţi anticipez părerea, bineînţeles...

— E delicios — fu ea de acord.

— Da, mai ales înainte de masă. Are puţină aciditate şi asta îţi deschide pofta de mâncare.

Diana s-a lăsat în voia acestor plăceri, fără nici o rezistenţă.

— Am greşit — mărturisi ea. Sunt prada cea mai uşor de capturat. Nu ai decât să mă tentezi cu ceva de mâncare şi îmi uit mânia.

— Sunt încântat că cel puţin ai şi tu o slăbiciune, darling. Sarcina mea va fi uşurată...

Marc profită de acest moment de destindere pentru a aborda chestiunea care-l preocupa de când îi telefonase lui Nelly.

— Mi s-a spus că îţi vei petrece noaptea la mătuşa ta, Barbara, şi la unchiul tău, Henry, care nu se simţea bine data trecută ; fără îndoială, perspectiva de a se confrunta din nou cu mâncarea lui Nelly...

— Ai reuşit — murmură Diana, care începea să picotească.

— Se pare că mobilierul cumpărat cu ocazia licitaţiei este la ei şi că ai intenţia să-l transporţi pe insulă, în timpul weekendului, unde vei fi singură vreme de două zile, pentru că paznicul e bolnav.

Diana îl aştepta să continue, dar el o fixa reprobator.

— Aşa e — răspunse ea în cele din urmă. Henry şi Barbara locuiesc la New Rochelle, în Long Island Sound. Au un ponton particular şi mai multe ambarcaţiuni. De la ei se zăreşte insu-

lor. Mă vor ajuta să încarc mobilele pe iaht și vor veni cu mine, să mă conducă.

Maxilarele francezului se contractară, abia vizibil.

— Vreau să-ți propun un târg.

— Alt șantaj ?

— Nu, e numai o propunere... Fii liniștită, de-acum încolo mă voi gândi de două ori, înainte de a-ți spune ceva care ar putea să te înfurie.

— Te ascult.

— Sunt gata să-ți cedez bufetul, dacă mă vei lăsa să-l aduc personal pe insulă și dacă rămân cu tine, până te întorci. O voi ruga pe Tina să meargă cu mine, dacă te vei simți mai în largul tău cu ea acolo, dar nu vreau să rămâi singură pe insulă.

Diana a reușit să înțeleagă până la urmă unde voia el să ajungă. Omul ăsta era incorigibil. Un caz disperat !

— Crezi, probabil, că sunt o femeie slabă, incapabilă de a mă descurca singură și că am nevoie de un bărbat mare și puternic, pentru a mă proteja, nu-i așa ?

— Nu mă gândesc că ai putea fi slabă, Diana, dar ești totuși o femeie și insula e destul de izolată... Ți se poate întâmpla orice. S-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Ei bine, voi lua telefonul și voi cere ajutor, Marc.

— Şi dacă vei fi agresată prin surprindere, ce vei face ?

— Nu va veni nimeni să mă agaseze.

— Chiar aşa ? Atunci, de ce ai angajat un paznic ?

Marc atinsese un punct slab. Diana trebuia să recunoască faptul că uneori, unii vizitatori inoportuni treceau peste barieră, dar era vorba de curioşi, de nimic altceva.

— Vrei bufetul, da sau nu ? E pentru ultima oară când te întreb.

— Se pare că mai trebuie să renunţ la el, un timp.

— ...sau definitiv! — exclamă Marc, exasperat.

Diana a remarcat că în ochii francezului, care înainte erau ca de gheaţă, apăruseră nişte sclipiri de mânie. Şi-a dat seama că nu ajuta la nimic să-l provoace.

— Cred că ar trebui să vorbim despre altceva — îi propuse ea. Încă n-am ajuns să vorbim despre afaceri.

— O, ce încăpăţânată eşti ! — strigă Marc, care rămăsese fără argumente. Bine, fie : îţi place sau nu, voi petrece weekendul cu tine.

Inima Dianei începu să bată puternic, dar nu de teamă. Era prea contrariată ca să-i fie frică şi — trebuia să recunoască — prea stupefiată de intensitatea sentimentelor pe care Marc părea să le aibă faţă de ea. Cu excepţia, poate, a tatălui ei şi a lui Nelly, nimeni nu dovedise până atunci atâta afecţiune, încât să-şi facă griji în privinţa ei.

— Va trebui să-ți schimbi punctul de vedere — reluă Marc. Nu încerca să te aperi. De data asta, vei pierde.

Tonul ferm al vocii sale impunea supunere. Dar exista în el o nuanță de blândețe și o dorință arzătoare îi inflăcărase ochii. Dacă nu ceda, putea să moară... Diana simțea și ea niște emoții a căror existență o ignorase până atunci. Il fixa cu ochii măriți, zăpăcită de valurile de emoții care se confruntau în ea.

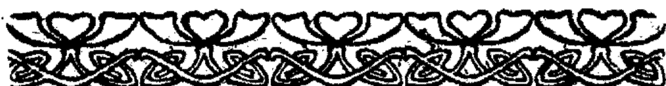
Deodată, a înțeles că **voia** să piardă, să se piardă și a tresărit, atât de neașteptată era această descoperire. Șocată de acest singur gând a tăcut, așteptând, fără să-și dea seama, ca Marc să-și pună în aplicare amenințarea. In momentul acela, el s-a apropiat de ea și a luat-o de mână. Diana s-a ridicat din proprie inițiativă și el a luat-o in brațe, strivindu-i trupul fremătător de al lui. Diana tremura. O va săruta ?

Ea își dorea sa fie sărutată, dar se temea să nu aibă o decepție. In trecut, nu cunoscuse decât eșecuri.

Ochii lui Marc s-au liniștit când a constatat că ea nu opunea nici o rezistență.

— Vreau să-ți mărturisesc ceva — murmură el. E-adevărat că voi fi îngrijorat tot timpul. Dar, la fel de adevărat este și că îmi vei lipsi foarte mult. Asta te poate face să-ți schimbi părerea ?

Diana nu mai reușea să-și pună ordine în gânduri, intr-atât i se învălmășeau toate în minte. Nu știa ce să-i spună, când el îi vorbea astfel.

– Nu ştiu. Am avut o săptămână atât de agitată... Credeam că am nevoie de puţină singurătate.

– De singurătate ? Sper că vei alunga repede acest gând...

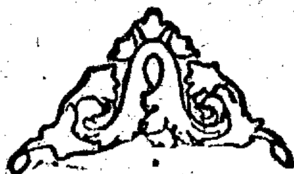
A sărutat-o atunci, cu patimă.

Pentru prima oară în viaţa ei, a apucat-o, pe neaşteptate, ameţeala.

– Nu ştiu... a murmurat ea. Ceea ce în prezenţa ta...

Diana nu a mai fost în stare să spună nimic, decât să închidă ochii.

CAPITOLUL 5

Diana încerca întotdeauna senzaţia că renaşte, imediat ce punea piciorul pe insula Van Dyke. Nu numai cadrul era fermecător, ci şi amintirile fericite care-i reveneau în memorie. Amintiri din copilărie ale jocurilor în golfuleţele sub care marea săpase grote secrete, ale picnicurilor din poieni, chiar în mijlocul pădurii de stejari.

Cea mai mare parte a celor două sute de hectare ale insulei fusese defrişată cu mai multe secole în urmă şi câmpiile verzi erau străbătute de cărări sinuoase, pe care era o plăcere să colinzi, spre seară.

Un drum cu două sensuri făcea legătura între plaja cu un nisip aproape alb şi casa principală. O clădire mare, construită într-un stil bizar, denota o originalitate specifică celor din familia Van Dyke. Bunicul Annei Van Dyke fusese acela care o cumpărase în secolul al XVIII-lea, la zece ani după ce familia se instalase în Bronx. Şi fiica Annei — Marie — împreună cu soţul ei, George, ridicase casa actuală

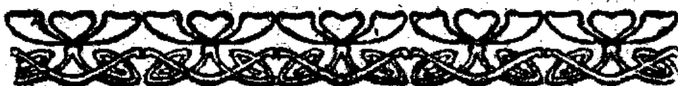
în 1712. Bineînţeles că de-atunci, a fost restaurată în mai multe rânduri.

La 1800, proprietatea ajunsese să fie o fermă prosperă, cei din familia Van Dyke locuind acolo mai tot timpul anul. De-a lungul vremii, în diferitele camere ale casei se acumulase mult mobilier...

Fuseseră necesare două drumuri cu iahtul lui Henry şi al Barbarei, pentru a transporta toate mobilele pe care Diana le recuperase cu prilejul licitaţiei. Aceasta simţea o emoţie puternică de fiecare dată când o piesă din moştenire îşi relua locul iniţial în locuinţa familială, care redevenise locul magic al copilăriei ei.

In plus, tatăl ei se decisese s-o însoţească – profesorul avea uneori capricii de care nu trebuia să te formalizezi – şi Diana s-a gândit că, poate, reveniseră zilele fericite de demult. S-a gândit totuşi puţin la mama ei, care nu văzuse niciodată casa fără mobile şi a cuprins-o o satisfacţie binefăcătoare. Cel puţin, era păstrată amintirea aceleia pe care nu o va uita niciodată.

Era răcoare în această dimineaţă de sfârşit de septembrie, deşi razele soarelui străpungeau perdeaua de nori. Diana se plimba în picioarele goale pe plajă, pândind sosirea lui Marc şi a Tinei. Aceasta din urmă acceptase cu plăcere ocazia ce i se oferea de a-şi părăsi „teritoriul" pe parcursul unui weekend.

Trebuiseră să închirieze o camionetă pentru a transporta bufetul până la New Rochelle și se opriseră, fără îndoială, în drum, pentru a face unele provizii de alimente — o chestiune de amănunt, prioritară în ochii lui Marc.

Inima Dianei a tresăltat când a recunoscut în cele din urmă iahtul lui Henry. Marc era în picioare pe punte, cu părul în vânt. Ce frumos era ! S-a dus repede pe ponton și a făcut cu mâna, iar el i-a trimis Dianei un sărut, pe calea aerului.

Diana își dădu brusc seama că în toți anii petrecuți cu John, nu fusese niciodată atât de entuziasmată de ideea de a-l revedea, cum se întâmpla cu Marc. Iahtul a sosit și, chiar înainte de a se termina manevrele de acostare, Marc a sărit pe ponton și a luat-o pe Diane în brațe. A sărutat-o, dar nu ca un soț plictisit de un asemenea gest cotidian, ci ca un îndrăgostit înfocat. Diana s-a lăsat de bunăvoie în brațele lui.

— Ce loc splendid ! exclamă Tina, care părea că întinerise cu zece ani. Sunt o femeie de la oraș, dar cred că m-aș adapta foarte bine aici.

Marc remarcase deja că accesele de tuse dispăruseră în mod miraculos după contactul cu aerul de mare. Cât despre Diana, aceasta profită de ocazia pentru a lansa o sugestie care-i venise în minte prima oară când o întâlnise pe Tina.

— Atunci, probabil ai putea să faci ceva pentru tatăl meu. Nu i-a plăcut niciodată această insulă. De altfel, este deja cu nasul în cărţi.

— Te înşeli, darling. Iată-l că vine.

— Murea de curiozitate, mai rău ca o femeie — comentă Henry.

După ce a salutat-o pe fiica lui, pe noul lui „văr" şi pe cumnatul său, William s-a întors spre Tina.

— Nu ne prezinţi, draga mea ?

Diana a simţit o undă de şoc prin corp. Trecuse multă vreme de când nu i se mai adresase atât de afectuos. Simpla prezenţă a Tinei părea să facă minuni.

— Tina, ţi-l prezint pe profesorul William Van Dyke, tatăl meu. Tată, ţi-o prezint pe Tina Carter, prietenă din copilărie cu mama lui Marc.

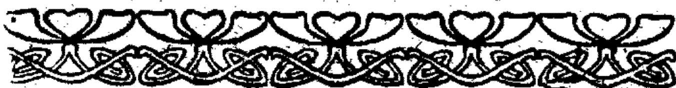
— Încântat de cunoştinţă, micuţă doamnă şi bun-venit pe insula mea. Îmi face plăcere că aţi venit pe aceste meleaguri.

Tinei i s-au aprins obrajii, dar numai pentru că se simţea încurcată.

De data asta, tatăl Dianei întrecuse măsura : nu făcuse niciodată nimic pentru această insulă decât s-o jefuiască. Diana şi-a ţinut gura, dar i-a aruncat o privire ucigătoare tatălui ei.

Un alt fenomen neobişnuit : acesta a ţinut seama de nemulţumirea fiicei sale.

— Diana nu m-a iertat niciodată că am vândut din mobilier pentru a susţine revista

mea — i-a explicat el Tinei. Dar am considerat întotdeauna că lucrările universitare erau mai importante decât obiectele.

— Ce-ai zice să-mi arăţi palatul, dragă profesore? — a riscat Tina.

Marc s-a întors spre ea, stupefiat de o asemenea îndrăzneală. Brusc jenată, Tina s-a înroşit din nou.

— Ce idee bună! — exclamă William, cu un râs de stentor. Ia-mă de braţ şi dă-mi valiza.

Diana şi Marc au schimbat câte o privire complice.

— Şi eu? — întrebă Marc — n-am dreptul la o vizită cu ghid?

Ochii Dianei au început să strălucească. Pe John nu-l interesase niciodată casa şi nu fusese atent decât din politeţe, când ea evoca amintiri din copilărie.

I-a arătat lui Marc holul de la intrare, sala de bal, sufrageria, marele salon, biblioteca, biroul şi bucătăria — aceasta din urmă de asemenea proporţii, încât Marc a rămas uluit. Diana i-a dus, apoi la etajul întâi unde se aflau câteva camere cu baie separată şi pat cu baldachin. Vizita s-a terminat în pod.

— Obiectivul meu este să restaurez totul cum a fost la început şi să transform insula în fermă de epocă.

— Nu credeam că planurile tale sunt atât de ambiţioase — s-a mirat Marc, cu admiraţie. Şi nu ştiam că aveţi tablouri atât de frumoase

— a adăugat el, remarcând o pânză care reprezenta un banchet.

— Tatăl meu le-a păstrat, mulțumesc lui Dumnezeu. Le admite o valoare istorică, dar nu și mobilelor ! Greu de înțeles.

Marc îi puse cu delicatețe brațul în jurul taliei.

— Tot mai ești supărată pe el ? Nu ajută la nimic, știi doar.

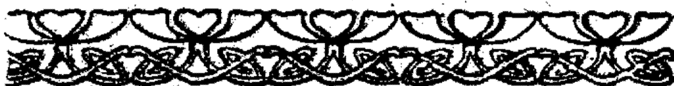
Diana știa, dar cum să uite acele zile teribile, când mobilele dispăreau una după alta și protestele ei erau întâmpinate numai de dispreț ?

— Bunica mi-a spus că îl învățase să iubească acest loc, dar de când a moștenit casa nu s-a îngrijit decât de revista lui prăfuită, **Manhattan Island Quarterly**, care abia apărea de două-trei ori pe an. Era o chestiune de onoare — zicea el — pentru că cei din familia Van Dyke fondaseră blestemata aia de revistă. Dar construiseră de asemenea și această casă.

— Și tu ? — întrebă Marc. Cine ți-a transmis această dragoste pentru casă ? Desigur, nu tatăl tău...

— Nu, mama mea. A murit când aveam nouă ani, de congestie cerebrală.

Evocând-o pe mama ei, ochii Dianei s-au umplut de lacrimi. Laura îi lipsea și azi încă, nespus de mult și suferința ei era și mai puternică, deoarece Diana nu putuse nici măcar să-și ia rămas-bun de la mama ei.

— Am plecat la școală într-o bună zi după ce am îmbrățișat-o pe mama care mă adora și, când m-am întors după-amiază, eram aproape orfană. Tatăl meu și mătușa Nelly au făcut tot ce-au putut, dar ei nu erau la fel de înțelegători ca ea.

Marc a strâns-o în brațe și ea s-a lipit de el, simțind căldură și consolare în îmbrățișarea lui, ca și cum avea din nou opt ani și era protejată în brațele mamei ei.

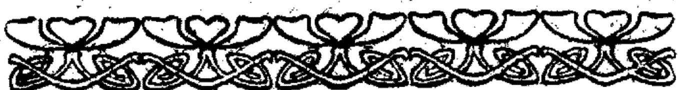
Nemulțumită de slăbiciunea sa, își șterse o lacrimă, cu dosul mâinii.

— Mama era o fată simplă care venise la New York de la Buffalo pentru a lucra ca secretară și s-a căsătorit cu patronul ei. Dar ea a iubit insula ca pe oricare alt membru al familiei Van Dyke și, cu siguranță, cu mult mai mult decât soțul ei. Prima mea amintire e dintr-o zi de primăvară — grădina era plină de flori, azi e în paragină — și traversasem budoarul, ținându-ne de mână ; ea mi-a spus o poveste în legătură cu personajele care se găseau pe comoda chinezească. Când vin aici, îi simt prezența pretutindeni.

— Atunci, ești cu adevărat o prințesă, nu de pe Wall Street, ci din insula ta particulară.

Marc a apucat-o de bărbie și a apropiat-o de figura lui, înainte de a o săruta.

— O prințesă frumoasă și nobilă — a continuat el. Regatul tău are noroc că te are în fruntea lui, draga mea.

Lumea i s-a părut dintr-odată Dianei mai apropiată, mai fericită. Spre deosebire de John, lui Marc îi plăcea casa și înțelegea devotamentul ei pentru acest loc.

— Voi, francezii, aveți darul de a exploata până la perfecție limba voastră minunată — i-a spus ea, surâzându-i. Sunt sigură că sunteți cei mai buni oratori din lume...

— Și cum e ora pentru a pregăti masa, am șansa de a dovedi că suntem și cei mai buni bucătari !

— Nu te contrazic în privința asta. Ai dovedit deja acest lucru.

— Ce-ai zice de un picnic ? — îi propuse Marc. Ai putea să-mi arăți împrejurimile...

— ... și nu vom fi deranjați de tatăl meu și de Tina, nu-i așa ?

— Este exact ceea ce voiam și eu să spun !

Se comportau deja unul cu altul ca niște prieteni vechi și Diana se întreba cum putuse un bărbat plăcut ca el s-o irite, până acum. A pus-o pe seama lipsei de intuiție feminină...

După-amiaza s-a desfășurat fără probleme, de la mângâieri pe furiș, la sărutări languroase. Când s-a făcut seară, toată lumea s-a reunit în bibliotecă, după un pui cu ciuperci și o delicioasă plăcintă cu mere, udate cu vinuri Chateau du Ciel 1982 — cea mai bună recoltă din ultimii zece ani — și Senternes 1983.

William nu mai contenea cu elogiile la adresa talentelor culinare ale vărului său. Diana

îl găsea, de altfel, mult mai vorbăreț că de obicei și a remarcat regularitatea cu care Tina întorcea capul spre profesor și-i sorbea vorbele cu cel puțin tot atâta lăcomie cu care sorbea vinul.

Marc mai adusese și un coniac vechi, mai vechi decât data lui de naștere și nimeni nu a refuzat să întindă paharul, iar atmosfera nu era deloc melancolică.

Bineînțeles că jurnalul lui Philippe, abia lizibil, trebuia citit de la un capăt la altul — cu cele șapte volume ale sale — pentru a nu pierde vreun detaliu crucial, dar cei doi bărbați s-au pus pe treabă de bunăvoie ; cunoștințele lor lingvistice erau indispensabile.

Se pare că Philippe, piratul, fusese un explorator pasionat : în vecinătatea Madagascarului, la distanțe mai mici sau mai mari, se găseau sute de insule și insulițe și Philippe le vizitase, cu siguranță, pe toate ! Tina nota numele fiecăreia, de la insula Santa-Maria până la insula Bourbon — astăzi, Reunion. Uneori, Philippe uitase să menționeze numele câte unei insule sau arhipelag — era vorba de insulele Comore sau Amirante ?

În tot cazul, nici una nu semăna cu cea reprezentată pe hartă.

Și-au continuat investigațiile până la miezul nopții și după ce terminaseră patru volume din venerabilul manuscris, s-au decis să meargă la culcare. William i-a propus galant, Tinei, să

o conducă până la camera ei. În acest timp, Marc îi arunca Dianei ocheade cât se poate de elocvente. Se aştepta, fără îndoială, că ea să-l invite să împartă camera cu el.

Diana era tentată s-o facă. Marc era atât de atrăgător şi albastrul cald al ochilor lui ar fi sedus-o şi pe cea mai pură prinţesă. Era, realmente, nedrept.

Dar nu a cedat tentaţiei, în ciuda eforturilor prinţului încântător şi s-a hotărât, în schimb, să-şi păstreze capul pe umeri.

– Noapte bună, Marc. Somn uşor.

I-a acordat un sărut, dar nimic mai mult, apoi a închis uşa camerei.

Diana mormăi nemulţumită şi-şi cufundă capul în pernă. Bătea cineva la uşă. Cu puţin noroc – spera ea – intrusul va pleca, dacă ea nu răspundea.

Dar uşa s-a deschis şi cineva a pătruns în cameră.

– Diana ? – murmură Marc. Te simţi bine ?

Ea mormăi din nou :

– Pleacă, dorm.

– Dar e ora zece şi jumătate, începusem să mă îngrijorez.

Când a avut curajul să ridice capul şi să arunce o privire spre deşteptător, Diana nu a putut decât să constate că era, într-adevăr, zece şi jumătate. Nu dormea niciodată atât de mult.

Dar nici nu i se întâmplase să petreacă o noapte întreagă gândindu-se la un bărbat atât de seducător ca Marc.

A mijit ochii, orbită de lumina zilei. O zi însorită, micul dejun servit pe tavă de un bărbat îndrăgostit nebunește de ea — era mult timp de când Diana nu mai fusese răsfățată cu asemenea plăceri.

— Sunt încă obosită — i-a explicat ea. N-am dormit prea bine.

— În acest caz, suntem cu toții în aceeași situație — a glumit Marc. E așa cum mă gândeam ; de dimineață sunt gri, cu nuanțe de albastru-verzui. Foarte frumoși, foarte neobișnuiți. Nu știu cum am putut admira atâta timp ochii verzi. Ce păcat !

Diana găsi forța de a-i surâde ușor, în timp ce se ridica în capul oaselor.

— Ți-am pregătit un mic dejun franțuzesc : cafea, cornuri, tartine cu unt, fără să uit un suc proaspăt de portocale. Tatăl tău și Tina au plecat să facă un tur cu vaporul, dar au promis că vor veni la masă. Astfel vom putea termina lectura jurnalului lui Philippe, dragul meu strămoș.

— Dragul nostru strămoș, dragă „vere" — îl corectă Diana. Tata și Tina au plecat cu vaporul ? Nu-mi revin deloc. E pentru prima oară, de la moartea mamei, când se interesează de o femeie. Și totuși, nu ocaziile i-au lipsit. Nu știu dacă ți-am spus, dar chiar și Gertrude pu-

sese ochii pe el. Bănuiesc, de altfel, că acesta e singurul motiv pentru care ea n-a vrut niciodată să-mi revândă mobilele pe care el i le cedase. Fără îndoială, era unica sa răzbunare.

— Nu te mai gândi. Tina valorează de o sută de ori mai mult. Are o mulțime de resurse și compania ei e una din cele mai stimulatoare, îți garantez. Tatăl tău nu putea face o alegere mai bună.

— În fine — remarcă Diana — nimeni nu poate spune că încearcă unul față de altul mai mult decât simpatie.

— Așa crezi ? Nu vezi nimic, biata de tine. O cunosc pe Tina : nu a tușit niciodată de când a ajuns aici. E un fenomen extraordinar și nu exagerez când spun asta. Bine, acum grăbește-te să te duci la baie și vino să mănânci, se răcesc cornurile. Te aștept.

Diana a remarcat că pe tavă erau două cești și că un trandafir roșu era pus într-o minusculă vază de cristal.

Absent, Marc întoarse privirea. Ea l-a bătut ușor cu palma pe mână și l-a sărutat pentru prima oară în acea zi, spunându-i după aceea :

— Voi francezii, vă mențineți reputația. Sunteți niște romantici incurabili !

— Știm să ne ocupăm de femei și nimic mai mult — a replicat el surâzându-i semnificativ.

CAPITOLUL 6

William îşi drese glasul şi dădu pagina mai departe la cel de-al şaselea volum de confesiuni ale lui Philippe Rochard. „Acţiunea" avea loc în 1697 şi Philippe se plângea de căldură şi ploaie, precum şi de lipsa unor marinari buni. El constata, de asemenea, declinul semnificativ al comerţului piraţilor cu America, de la numirea unui guvernator regal prea zelos, la New York.

Viaţa în Madagascar nu-i mai plăcea. Amanta era prea exigentă şi-i era dor de soţie şi de fete. Fiul lui, Pierre, care avea doar cincisprezece ani, se îndrăgostise de o femeie provocatoare şi nu s-a lăsat până nu s-a căsătorit cu ea.

— Trebuie să fie vorba de Simone Saint-Denis — preciză Diana. Sărmanul Philippe, trebuie să fi fost foarte dezamăgit când Pierre a luat-o de nevastă.

— „26 decembrie" — traduse William — „Ieri, întoarcerea lui Baldridge. Marquette era plecat."

Era vorba de piratul Adam Baldridge care domnea pe insula Saint-Marie, la mai multe sute de mile de portul unde se stabilise Philippe. Când despre Marquette, acesta era un preot care avea talentul să-l irite pe Philippe în cel mai înalt grad.

Marc îi spusese Dianei că părintele Marquette îi căsătorise pe Pierre și Simone, în februarie 1698, dar Philippe nu menționa căsătoria în jurnalul său. Fără îndoială că cei doi făcuseră căsătoria în secret, în ciuda obiecțiilor lui Philippe.

William continuă să traducă:

– „Marquette rătăcește încă din port în port, făcând eforturi pentru a-i civiliza pe sălbaticii de teapa mea, povestindu-le că vor arde în infern. I-am spus că iadul nu poate fi mai rău decât predicile lui blestemate! Ultimele două săptămâni au fost agreabile. Îl invidiez pe Baldridge pentru regatul lui. Voi avea și eu unul într-o bună zi, dar într-un loc mai izolat, unde să nu fiu deranjat de opozanți ca Marquette. Totuși, nu prea izolat. Câte un vas pe lună, asta mi-ar conveni. Sunt obosit să mă tot lupt, să văd cum îmi mor oamenii. Mi-e teamă de călău; oare îmbătrânesc?

William nu putu să-și rețină un căscat care s-a transmis la toți cei prezenți. Diana propuse să se ducă să facă o cafea și propunerea ei a fost îmbrățișată de toți.

— „Întâi ianuarie" — reluă William. „Un nou an asemănător celui precedent. Câtă teamă, câtă solitudine! Am avut un vis noaptea trecută. Mă aflam pe o insulă. Tot acolo, se aflau familia mea și servitorii și cincizeci de..."

William se întrerupse.

— Marc, cum se zice asta... în franceză?

— Coloniști, cred.

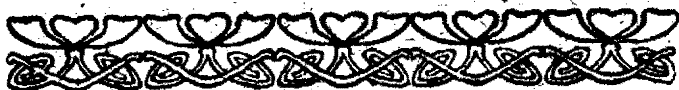
— Da, așa e. Bine, continui. „... și cincizeci de coloniști. A sosit un vas. Căpitanul se rătăcise și m-a întrebat unde se afla, dar eu nu puteam să-i răspund. Nu știam nimic. Insula era mică, dar frumoasă: o pădure mare în jurul unui lac cu reflexe azurii. Era un fel de paradis. Am recunoscut-o, bineînțeles, când m-am trezit. Visul acesta era o prevestire. Dacă fac o captură frumoasă, jur pe sufletul tuturor fraților mei pirați că mă voi instala acolo."

— Doamne, e chiar așa! — strigă Tina. Uitați-vă la harta lui Marc.

Insula care figura pe harta respectivă avea un lac înconjurat de arbori; pe pergament, în schimb, nu exista nici o indicație cu privire la mărimea insulei.

— Zeci de insule pot fi aidoma — a remarcat Diana, care aducea cafea caldă.

— Însă era, fără îndoială, un loc pe care Philippe îl cunoștea bine — a zis Marc — această insulă trebuia să se afle la o distanță rezonabilă de Madagascar. „Izolată, dar nu prea" —

scrie Philippe. În plus, mai povesteşte de escala unui vapor.

— Numai în vis — preciză William. Asta nu dovedeşte nimic. Avem nevoie de mai multe informaţii pentru a progresa. Trebuie să continuăm.

I-a întins volumul lui Marc.

— Uite, citeşte puţin, te rog.

Pagina următoare era datată 4 ianuarie şi relata sfârşitul atroce al unui indigen care pescuia în apele din jur, înţesate de rechini. Dar au trebuit să citească povestirea a şase ani şi volumul final al jurnalului, pentru a repera o altă menţiune a „paradisului" descoperit de Philippe.

Acesta nu mai scrisese nimic în jurnalul lui, timp de mai multe săptămâni şi interesul lui nu fusese trezit decât de captura a două corăbii negustoreşti, în largul coastelor indiene; aceasta motivase o descriere lungă a evenimentelor.

— „Cala noastră e plină şi noi ne întoarcem în cuib. Însă pentru mine, cuibul nu mai este Franţa, nici chiar Madagascarul. Doar câteva capturi bune încă şi cuibul va fi o pădure frumos mirositoare, cu un lac cu ape cristaline. O plajă unde să-mi construiesc casa şi recife abundând de peşti. Şi dincolo, umbre verzi pe o mare scânteietoare, nici prea aproape, nici prea departe. Cuibul meu va fi paradisul.

— Un adevărat poet, strămoşul nostru — a rostit cu ironie William care şi-a punctat intervenţia cu un râs nu atât de cristalin că apele lacului de care pomenea Philippe.

— Vorbeşte despre asta, mai departe — reluă Marc. Se pare că în jurul insulei sunt recife de corali. Presupun că insulele învecinate sunt umbrele verzi despre care vorbeşti.

Diana s-a uitat mai atentă pe o hartă a regiunii.

— Atunci, insula asta trebuie să facă parte dintr-un arhipelag — conchise ea. Insulele Comore, Amirante, Mascarene sau Seychelles. Nu am ajuns la capătul strădaniilor noastre, mai ales că descrierea e mult prea vagă, pentru a ne fi de ajutor. Aproape că se poate spune că nu se putea abţine să nu vorbească despre acest loc, dar îi era teamă să nu-i citească altcineva jurnalul şi să se instaleze pe insulă, înaintea lui.

— Bietul de el — s-a înduioşat Tina. Îşi făcuse toate planurile şi, după cinci luni, a murit. Continuă, micuţule, poate că vom afla mai multe.

— Să sperăm — a mormăit William, care a căscat pentru a doua oară.

— Profesore, s-ar zice că n-ai prea dormit bine, azi-noapte — a remarcat cu perfidie Tina. E bizar, nici eu.

Marc şi Diana au schimbat o privire complice.

— Bine, reiau — zise Marc, înainte de a se încrunta. Această descriere îmi amintește de ceva, dar n-aș putea spune exact de ce.

— E ceva mai degrabă banal — remarcă William. O pădure, un lac, recife de corali... Sute de romancieri trebuie să fi descris insulele astfel.

— Nu citesc romane — răspunse Marc.

— Cărți de călătorii, atunci.

— Nici dintr-acelea.

William își roti ochii.

— Atunci, ce citești?

— Cărți de bucate. Cărți despre comori, despre afaceri, de istorie.

— De istorie? Ei bine, știi, noi, istoricii, descriem aspectul geografic al locului de care ne ocupăm.

Marc adoptă un aer dubitativ, dar hotărî să nu mai continue acea discuție, oarecum inutilă.

— Mai vreți cafea? — interveni Diana.

— Te rog, draga mea — răspunse Tina. Și dumneata, profesore?

— O, spune-mi William, vrei?

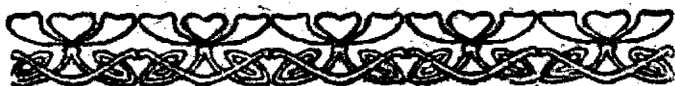
Tina s-a înroșit de plăcere.

— Bine, dar spune-mi și mie pe numele mic.

— O.K., Tina, aș mai vrea niște cafea.

— Vă înțelegeți bine, voi doi — le zise Marc.

Tina s-a făcut și mai stacojie, iar William a tușit încurcat lăsându-l pe Marc să continue lectura.

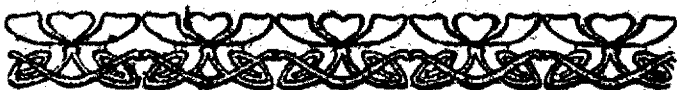
— „20 Iunie. A izbucnit o încăierare între Higgins şi Le Clerc..."

În ultimele luni, foarte prolifice, Philippe Rochard nu stătuse degeaba. Făcuse o serie de raiduri în Golful Aden şi în apele de lângă Madagascar. Apoi, la sfârşitul lui septembrie, pusese mâna pe o comoară.

Unii dintre oamenii săi, satisfăcuţi de bogăţiile deja acumulate, se hotărâseră să rămână în port, aşa că Philippe a plecat cu un echipaj redus. S-a îndreptat spre nord, spre Marea Roşie. Acolo, în timpul unei furtuni puternice, au atacat o corabie comercială mare, ce se pierduse de convoi.

Philippe şi oamenii lui au acţionat cu viteza fulgerului, reuşind să jefuiască corabia şi s-o şteargă de-acolo, înainte de a veni o altă corabie în ajutorul celor prădaţi. Prada consta în mirodenii, mătăsuri, fildeş, obiecte din aur şi argint, bijuterii şi damasc. „O singură parte" scrisese Phillippe — „ar fi fost de-ajuns pentru a-i oferi unui om confortul necesar pentru tot restul zilelor."

Jurnalul nu menţiona nici o debarcare pe vreo insulă, pentru a îngropa prada, dar spre mijlocul lui octombrie, după ce tăcuse mai multe săptămâni, Philippe a scris: „Pierre şi cu mine am revenit astăzi dintr-o croazieră cu goeleta mea. Zvonurile sunt, cu siguranţă, adevărate. Războiul împotriva Angliei a luat sfârşit şi Royal Navy ne va căutat peste tot. E timpul s-o

regăsesc pe Anna și să mă retrag in paradisul meu."

— Nu era vorba de o „croazieră" — a comentat Tina. Se duseseră să-și îngroape bogățiile, pe insula lui. Această comoară există, sunt convinsă.

— Sau... a existat, — remarcă Diana.

— Tot pesimistă, fata mea, — oftă William, care nu trecea nici el drept un optimist inveterat.

— Nu, realistă !

— Ei bine, eu sunt de părere să încercăm să stabilim dacă mai există încă — insistă Tina, care nu renunța deloc. Paradisul lui se găsește, probabil, într-unul din aceste patru arhipelaguri, nu ? Tot ceea ce trebuie să facem este să găsim insula care figurează pe harta lui Marc.

— S-ar putea să mai existe și alte referiri — zise acesta.

A citit ultimele pagini ale manuscrisului, dar insula nu mai era menționată în ele. Phillippe vorbea de proiectele lui : să se întoarcă în Madagascar cu familia, în primăvara următoare, după ce va trece sezonul uraganelor.

Și descria ultimul său voiaj, ignorând sfârșitul tragic care-l aștepta.

Diana a strâns toate hărțile și le-a aranjat. Erau la o scară foarte mare și insulele mici apăreau pe ele ca puncte minuscule sau cerculețe.

— Va trebui să găsim unele mai detaliate — oftă ea, cu o figură dezamăgită.

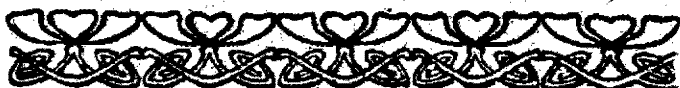
— Am câteva hărţi ale amiralităţii britanice ! — le-a spus William, exaltat subit de perspectiva de a găsi această comoară atât de râvnită. Mi-au servit la cercetările mele despre istoria piraţilor americani. Ar trebui să le găsesc destul de repede.

Lipsa de organizare a lui William era, totuşi, legendară. Documentele lui erau risipite în mai multe locuri : localurile revistei sale, biroul de la universitate şi în apartamentul unde locuia, îi trebuia, fără îndoială, ceva timp ca să găsească preţioasele hărţi.

Cu alte cuvinte, dacă comoara rămăsese îngropată timp de trei secole, mai putea aştepta încă două-trei săptămâni. Însă Diana nu credea nimic din toate acestea şi îşi zicea că, dacă oamenii lui Philippe Rochard nu-şi luaseră partea de pradă, vreun explorator născut sub o stea norocoasă pusese, fără îndoială, mâna pe ea.

Duminică spre seară s-au întors din nou la New York şi Marc a insistat să poarte cu Diana discuţia de afaceri care se tot amânase. Diana era obosită şi avea în faţă o săptămână dificilă — fuziunea a două dintre cele mai mari societăţi americane de comunicaţii, Paikman şi

Fielding, trebuia să se încheie in zilele următoare – dar Marc se făcea că nu pricepe.

– Munceşti prea mult, draga mea. Nu poţi lăsa pe altcineva să ducă la bun sfârşit ceea ce ai început tu ?

– Dar, Marc, e **problema mea şi vreau s-o** duc cu bine până la capăt.

– Se poate, dar programul tău e prea încărcat, ar trebui să-ţi acorzi mai mult timp liber, altfel n-o să mai faci faţă.

Din nou, prejudecăţile sexiste îi umbresc inteligenţa – s-a gândit Diana.

– Atunci, dacă înţeleg bine, eu nu sunt decât o femeie slabă, care nu are energia unui bărbat şi care ar fi trebuit să se mulţumească numai cu sarcini de subordonată, de exemplu, să se ocupe de casă şi de copii.

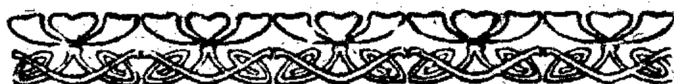
– Copii ? Stai, scumpa mea, nu suntem încă gata !

– Nu suntem încă gata ?! Asta-i culmea ! Nu crezi că te cam grăbeşti ?

– Nu eu am abordat chestiunea asta, dragă...

– Nu-mi mai spune „dragă", fără noimă. Şi nici „scumpa ta" nu sunt. Sunt o angajată a societăţii Confield & Co, am promovat în acest post prin munca mea, şi vreau să lucrez în continuare acolo.

Exasperată de comentariile lui Marc, Diana îşi pierduse, pe moment, sângele rece, dar îşi reveni imediat.

— Bun, uite dosarul pe care l-am pregătit pentru restaurant.

Marc consideră că e preferabil să treacă furtuna. S-a instalat mai bine pe canapeaua mare unde şedea şi a început să examineze dosarul cu pricina.

Prima pagină conţinea vreo şase restaurante care erau pe punctul de a-şi închide porţile şi numele agenţilor imobiliari specializaţi în asemenea tranzacţii. Diana a trebuit să facă eforturi pentru a se putea concentra. Era conştientă că sursa unora dintre nenumăratele diferende — trecute şi viitoare — între ea şi Marc, nu va dispărea atât de curând.

— E numai un început — zise ea. Ţinând seama cât am avut de lucru, nu am putut să mă ocup decât câteva ore de problema ta. În plus, că nu eram sigură nici de intenţiile pe care le ai : vrei să cumperi, să închiriezi, să iei în locaţie ?

— Să cumpăr. Eventual, localul unde se află Ming Chen.

Acest restaurant chinezesc figura pe lista întocmită de Diana.

— Cartierul cu Lincoln Center mă atrage şi el — adăugă Marc. Dar văd că e şi Eliott Angleton pe lista ta. Mi-a fost recomandat de mai multe persoane. Am intenţia să apelez la serviciile lui.

Aruncă o privire şi pe pagina următoare, care conţinea o listă cu potenţiali investitori.

— Știu mai multe nume — zise el — dar aș prefera să nu am asociați. Dispun de mijloacele financiare necesare pentru a mă lansa în această afacere singur.

Dianei i se părea că pierduse mult timp degeaba. Totuși, nu spuse nimic și trecu la pagina următoare unde înșiruise decoratorii de restaurante cel mai bine cotați din New York.

Dar a descoperit că Marc optase deja pentru unul din ei. Și a avut chiar îndrăzneala s-o felicite pentru treaba făcută : nu scrisese ea numele fericitului ales pe listă ?

Ultima pagină conținea o selecție a celor mai buni bucătari din regiune. Diana era de-acum pe punctul de a face o criză de nervi.

— Nu știu dacă sunt disponibili — i-a explicat ea — dar nu ne costă nimic să discutăm cu ei. Ar putea să-ți recomande ei pe cineva.

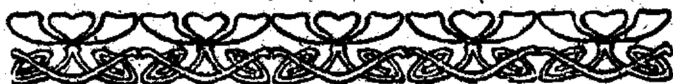
— De fapt, aș vrea să angajez un bucătar din Los Angeles. Am vorbit cu el de la începutul săptămânii, dar nu prea vrea să plece din California. Dacă l-aș cointeresa în afacerea asta, s-ar putea să se răzgândească.

A închis dosarul și l-a pus pe masa joasă.

— Dacă nu, ai selecționat aceleași nume ca și mine, cu câteva excepții și am intenția să discut cu ei. Înțeleg acum de ce patronul tău te apreciază atât de mult, **draga mea.**

Era mai mult decât putea suporta Diana.

— Mulțumesc, Marc, dar mă întreb de ce mi-am dat atâta osteneală. Poate că asta e con-

cepţia ta despre o discuţie de afaceri, dar nu e şi a mea.

— Nu, de ce ?

Incă o dată, avea un aer sincer surprins.

— Pentru că nu aveai, de fapt, nevoie de sprijinul meu. Făcuseşi toată treaba dinainte.

— Draga mea Diana, contrar celor ce dai impresia că gândeşti, nu sunt atât de arogant încât să mă cred infailibil. Aveam nevoie şi de o altă opinie. Dacă, de exemplu, numele lui Angleton nu figura pe lista ta, ei bine, aş fi angajat pe altcineva.

— În parte, sunt convinsă — a replicat ea. E deja ceva.

El a luat-o pe după umeri şi i-a mângâiat ceafa, cu tandreţe.

— Nu sunt prost, Diana. Dacă aş fi vrut să te păcălesc, aş fi ascultat tot ce aveai să-mi spui, fără să zic nimic. Ai făcut exact ceea ce voiam şi te-ai descurcat foarte bine. De ce te mai şi înfurii ? Clienţii nu trebuie să fie, oare, satisfăcuţi de munca ta ? Nu ăsta-i scopul ?

Diana, însă, era supărată pe sine şi ,pentru că o desfătau mângâierile lui şi ea nu se putea reţine să nu le primească. Oscila între dorinţa de a-l săruta şi aceea de a-l pune în încurcătură. Şi-a dat seama că asta a fost situaţia între ei, încă de la început. Dar fusese prea oarbă pentru a observa ceva.

Oricum, nu avea de gând să-l lase să scape aşa uşor.

— Se întâmplă să fiu foarte capabilă — îi spuse ea. Asta e motivul pentru care am reuşit să duc la bun sfârşit fuziunea Paikman-Fielding, cea mai mare lovitură din toate timpurile, în materie de comunicaţii. Şi dacă în locul meu ar fi fost un bărbat, nu i-ar fi spus să-şi ia câteva zile de concediu ca să se distreze cu amanta lui, nu-i aşa ?

— Dar nu asta-i problema... începu Marc.

— Atunci, nu-mi mai spune acest lucru — l-a întrerupt ea. În plus, dacă aş fi fost bărbat, mi-ai fi pus întrebări despre contractul pe care sunt pe cale să-l negociez. Dar, în ciuda interesului tău pentru lumea afacerilor — domnul citeşte lucrări de specialitate pe această temă, dacă nu mă-nşel ! — nu ţi-ai dat osteneala să te referi la el, nici măcar o dată.

S-a aşternut o tăcere mai lungă.

Marc se simţea la fel de jenat ca Diana. „Înţelegerea lor cordială" fusese uitată. În cele din urmă, el recunoscu :

— Ai dreptate. Dacă ai fi fost bărbat, aş fi cerut detalii. Dar eşti femeie şi te iubesc, aşa că aveam alte lucruri în cap. Asta nu înseamnă că nu sunt interesat, nici că le consider pe femei inferioare.

Era prima oară când pronunţase cuvintele magice, acelea pe care Diana sperase în secret să-l audă pronunţându-le, de la primul lor sărut. Totuşi, era prea înfuriată pentru a le aprecia la justa lor valoare.

— Mă ataci pe baza unor intenţii pe care mi le atribui, şi acuzaţiile tale nu sunt fondate — s-a apărat Marc.

— Chiar aşa ?

Diana voia să ducă discuţia până la capăt, deşi el refuzase întotdeauna s-o facă. Dar, de data asta va avea ea grijă să n-o mai ocolească.

— Crezi că sunt slabă şi că am nevoie de un bărbat care să mă protejeze şi să mă ghideze.

Şi-a ridicat bărbia, cu un aer sfidător.

— Să-ţi spun câteva lucruri, domnule Rochard. Am supravieţuit, când soţul meu a spălat putina cu verişoara mea, şi am promovat pe scara ierarhică până sus de tot, într-unul dintre domeniile cele mai dure care există. Sunt mai tenace decât mulţi bărbaţi, nu uita asta !

— Într-adevăr !

Un zâmbet plin de tandreţe apăru pe faţa lui Marc, în locul iritării.

— Atunci, cine era femeia ai cărei ochi s-au umplut de lacrimi, din cauza unui bufet pe care ea voia să-l cumpere ? Cine a evocat, cu o voce plină de emoţie, copilul pe care nu-l avusese niciodată ?

Nici una din slăbiciunile Dianei nu-i scăpase lui Marc.

— Fie, sunt uneori puţin emotivă — mărturisi ea, pe un ton sec. Şi ce-i cu asta ?

Marc a luat-o în braţe. Fără să vrea, Diana s-a lăsat în voia lui.

— Ştiu că eşti puternică, draga mea. A trebuit să înduri moartea mamei tale şi să treci prin mariajul cu John. Dar exerciţi o profesiune care nu-ţi place cu adevărat, doar pentru simplul motiv că te-ai consacrat unei cauze. Şi o aperi de minune, ceea ce necesită, iar, forţă. Însă este o diferenţă între a fi puternică şi a fi dură, tenace, cum zici tu.

Ea închise ochii.

— În realitate — continuă Marc — eşti delicată şi vulnerabilă. Îmi dau seama că nu vrei un bărbat care să aibă grijă de tine, dar asta e din cauză că John te-a rănit profund şi ţi-e teamă să nu se repete.

A strâns-o şi mai tare. Ea a început prin a se crispa, dar apoi, a cedat. Cuvintele lui Marc i se păreau prea adevărate ca să le reziste. El înţelegea prea bine cine era ea cu adevărat.

— Nu e cazul să-ţi fie frică cu mine — adăugă el, cu delicateţe. Am aşteptat treizeci şi doi de ani pentru a te găsi şi nu te voi lăsa să-ţi iei zborul. Dă-mi însă voie să duc şi eu povara ta. Lasă-mă să am grijă şi să mă ocup de tine.

Dianei îi venea greu să creadă că putea inspira un asemenea devotament, dar nu se îndoise niciodată de sinceritatea lui Marc. Avea un simţ al onoarei care nu mai era la modă, de mulţi ani. Credea cu încăpăţânare că este

îndrăgostit de ea şi consideră că aventura lor va dăinui mereu.

Dar Diana nu era nici pe departe sigură că Marc îşi analizase precis sentimentele pe care credea că le are. Oare cum se îndrăgostise la nebunie numai în câteva zile ? Ea, în ceea ce o privea, nu era îndrăgostită de el. În orice caz, nu încă. Acest gând era de-ajuns ca să nu se simtă bine.

A încercat să fie cât se poate de onestă: De dragul lui, cel puţin.

— E mult adevăr în ceea ce spui tu. Oamenii cred că sunt puternică, dar uneori mă prefac, pentru a-i păcăli. În realitate, sunt moartă de frică.

Cu un oftat, Diana se lăsă luată în braţe de Marc.

— Uneori — continuă ea — vreau să nu mai fiu atât de curajoasă şi demnă. Să nu mai joc rolul prinţesei Diana, care poate negocia orice contract, cât ai pocni din degete. Să mă las în grija unui bărbat. Şi mi-e ruşine să mărturisesc, dar nu e o concepţie prea emancipată.

— Şi bărbaţii trec prin momente asemănătoare, ştii ? — i-a zis Marc, mângâindu-o pe cap. Momente când suferă şi au nevoie de consolare. Într-un asemenea moment, eu aş veni să te caut, şi nu mi-ar fi deloc ruşine — îi mărturisi el.

Însă el vorbea de suferinţa ce rezulta dintr-o tragedie personală. Nu avea nici o legă-

tură cu slăbiciunea care se datora epuizării și fricii. Diana se îndoia ca el să fi resimțit o asemenea senzație.

— Dar eu nu sunt ca tine — se apără ea. Ar trebui să te iubesc pentru a apela la tine și a te chema în ajutor, or, e încă prea devreme, asta-i tot. Nu te cunosc atât de bine, am nevoie de timp, Marc.

— Știu. Și am acceptat.

A lăsat-o din brațe și s-a ridicat.

— Sunt tentat să rămân și să petrec toată noaptea sărutându-te, dar nu vei mai avea timp să-ți revezi dosarele, vei fi moartă de oboseală mâine dimineață, și va fi greșeala mea. Aș face mai bine să plec — conchise el, pe un ton sec.

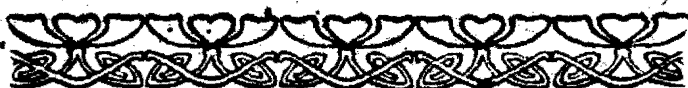
— Nu mi-am dat niciodată seama că susceptibilitatea ar putea avea atâta farmec — remarcă Diana, pe un ton bănuitor. Dar tu o știai, nu-i așa ? Nu-i nimic altceva, decât o manevră pentru a mă determina să depun armele și să-ți cer să rămâi.

Marc râse ca un copil.

— Zău că ai o minte ciudată, biata mea prietenă ! Nici măcar nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

Diana s-a ridicat și ea, iar el a sărutat-o cu patimă.

— Promite-mi că mă chemi, când ai un minut liber — spuse el. Voi face orice ca să te

văd, în afară poate, de a urca șaizeci de etaje pe scări.

— Îți promit.

Diana l-a urat noapte bună și s-a uitat după el. După ce a plecat, a regretat că nu-i spusese să rămână. Apoi, după ce a oftat lung, s-a instalat la birou, a luat un dosar și s-a apucat de lucru.

CAPITOLUL 7

Concesiile făcute de Paikman fuseseră atât de bine primite de Warren Fielding, încât vinerea următoare, după o săptămână de discuţii, Charlie Confield şi-a ascuns cu greu bucuria când Diana a ieşit din sala de negociere cu surâsul pe buze.

Îi aştepta o armată de jurnalişti. Mai erau unele detalii de finalizat – termenele exacte ale contractului şi aprobarea acestuia de către consiliile de administraţie şi acţionarii celor două firme gigant, de comunicaţii – însă fuziunea realizată a fost sărbătorită cu un dejun savuros şi udată cu şampanie.

Diana nu avusese, bineînţeles, nici măcar un minut liber ca să-i telefoneze lui Marc, dar el nu s-a lăsat ignorat : luni, Diana găsise în camera ei un buchet de trandafiri roşii, marţi – o cutie cu bomboane de ciocolată elveţiene, miercuri – o sticluţă cu parfum Hermes şi joi – o brăţară de aur.

Fusese foarte mişcată de asemenea atenţii – ce femeie n-ar fi fost ? – dar nu s-a abătut

de la obiectivul fixat : să lucreze până la semnarea acordului de care se ocupase doi ani.

Cam după o jumătate de oră de la începerea mesei, un bodyguard s-a apropiat de președintele firmei Paikman și i-a șoptit ceva la ureche. Acesta s-a întors spre Diana :

— Cunoști pe cineva Marc Rochard ? — a întrebat-o el.

— Da, e unul dintre clienții mei, de ce ?

Totuși, nu îndrăznise să vină s-o deranjeze în plin dejun de afaceri ! — s-a gândit Diana.

— Ți-a trimis un pachet. Oamenii de la securitate au vrut să verifice dacă ți-l pot aduce.

Charlie Confield i-a surâs curios Dianei.

— Rochard valorează milioane, Diana. Cadoul ăsta mă intrigă. Deschide-l.

Bodyguardul a pus în fața Dianei un pachet cu preparate de patiserie, spre desfătarea tuturor celor prezenți. Dar conținutul biletului care însoțea pachetul nu a scăpat ochiului vigilent al patronului Dianei : „Sper ca ceea ce-ți trimit să creeze bună dispoziție tuturor și să contribuie la progresul negocierilor. Cu dragoste, Marc."

— „Cu dragoste" ? — exclamă el. Iată un client care știe ce vrea, draga mea Diana.

Ea a roșit.

— În fine, e un prieten. Știi cum exagerează francezii.

Tachinările n-au mai contenit, dar când ea a recunoscut că-l întâlnise pe Marc de două sau trei ori, interesul comesenilor ei a scăzut.

La sfârşitul mesei, Charlie a luat-o de-o parte pe Diana.

— De ce nu te duci în vacanţă undeva ? O meriţi cu prisosinţă. Du-te în Europa sau în Caraibe.

Ea ridică din umeri.

— Mă ştii prea bine : atâta timp cât nu se va semna contractul în forma lui convenită, nu mă voi linişti. În plus, mai trebuie să văd nişte persoane pe care le-am neglijat toată săptămâna.

— Bine, atunci mai rămâi câteva zile şi pleacă.

— Da, poate.

Ideea îi surâdea.

— Nu există „poate" ! — exclamă Charlie. Consideră că este vorba de un ordin. Dacă vrei să ai impresia că lucrezi, du-te la masă cu prietenul tău Rochard şi discutaţi fuziunea întreprinderii lui.

A râs în barbă şi s-a îndepărtat fluierând.

După-amiază, Diana a petrecut câteva ore triindu-şi corespondenţa şi reglând problemele curente. Când a terminat cădea de oboseală şi nu avea decât un gând în minte : o noapte bună de somn.

Dar ajunsă acasă, nu mică i-a fost surpriza să găsească toată familia adunată în salon, în compania lui Marc şi a Tinei. Pe o inscripţie pusă pe şemineu, scria : „FELICITĂRI, DIANA !"

Fideli obiceiului lor, Tracy şi John stăteau unul în altul pe o sofa, dar de data asta, Diana nu a simţit nici durere, nici gelozie, ci numai indiferenţă. A arborat un surâs larg şi a salutat pe toată lumea, cu ochii aţintiţi asupra lui Marc. Nu avea nici o îndoială că el era la originea acelei mici serate. Înainte, familia ei nu sărbătorise nici un succes de-al ei.

El veni spre ea cu paşi mari şi o sărută pe gură, în faţa tuturor.

— Ai pierdut mica sărbătoare care a fost organizată în onoarea ta. Aşează-te, îţi aduc să mănânci.

— E foarte amabil din partea ta, dar nu-mi mai este foame. Toată după-amiaza am mâncat prăjituri. Au fost atât de bune, încât nu m-am mai putut opri. Îţi mulţumesc pentru atenţia ta.

— N-ai pentru ce, îngerul meu.

Marc arătă cu degetul spre masa joasă.

— Mai avem încă un eveniment de sărbătorit în seara asta — anunţă el. Tatăl tău a găsit faimoaselor hărţi ale amiralităţii.

— Într-o cutie, pe etajera de sus a unuia dintre numeroasele lui dulapuri — mormăi Nelly. Îţi poţi închipui aşa ceva?

— Nu poate toată lumea să fie atât de bine organizată ca tine — protestă William. În plus, dacă aş dispune de o treime din spaţiul tău...

— Te-ai îneca în hârţoage, profesore Nimbus !

Tatăl Dianei luă un aer de om ruşinat.

— Poate că ai dreptate.

Marc s-a îndreptat spre masă și Diana l-a urmat.

— Asta e — i-a explicat el, arătându-i o insuliță în arhipelagul insulelor Comore.

Avea exact aceeași formă ca cea care figura pe hartă și exista și un lac, în centru.

— Este insula Pamanzi — zise Marc. Și înțeleg acum, de ce descrierea mi se părea familiară. Unul dintre prietenii mei din copilărie, ofițer de marină, mi-a vorbit despre ea. Făcea serviciul la Mayotte, în acea vreme.

Toată lumea s-a adunat în jurul măsuței și Marc a indicat insula situată cel mai la sud. Cele patru insule principale ale arhipelagului Comore erau foarte depărtate una de alta, dar numai o strâmtoare mică separa Mayotte de insula Pamanzi.

— Lacul, pădurea, recifele de corali din jur de Mayotte... Philippe a descris totul, în detaliu — a reluat Marc. După el, Pamanzi nu fusese atinsă de civilizație. Rămăsese un paradis tropical.

Diana a fost cuprinsă brusc de emoție. Da, Pamanzi era într-adevăr insula căutată. Perspectiva de a călca pe pământul cucerit de strămoșul ei, de a vizita locul pe care acesta îl îndrăgise atât, i se părea ceva de-a dreptul extraordinar. Totuși, nu ignora faptul că o expediție destinată să-și regăsească comoara ascunsă cu trei sute de ani în urmă, se va ciocni

de numeroase dificultăţi practice. Şi, întâi de toate, situaţia politică complexă.

— Arhipelagul Comore — explică profesorul pe un ton doct — a fost înainte o colonie franceză. Dar a devenit naţiune independentă în urma unui referendum organizat în anii '70, dacă nu mă înşel. Totuşi, locuitorii din Mayotte şi Pamanzi au ales să rămână sub tutelă franceză, iar Franţa le-a declarat teritorii de peste mări. Bineînţeles, cei din insulele Comore au discutat această decizie, însă Franţa nu a cedat.

— E adevărat — confirmă Marc. Franţa şi insulele Comore îşi dispută insula Mayotte de mai mulţi ani. Nu este regiunea cea mai sigură din lume şi s-ar putea ca autorităţile locale să nu privească cu ochi buni acţiunea de căutare a comorii.

— Adevărat ? — întrebă Tina, brusc îngrijorată.

Marc îşi ridică ochii.

— Cred că aş putea obţine autorizaţia necesară pentru căutarea comorii.

— Charlie nu mi-a spus că ai relaţii suspuse — s-a mirat Diana.

— Sunt prieten cu fiul preşedintelui. E deputatul nostru şi vine deseori să ia masa cu noi. A venit în mai multe rânduri, cu tatăl său.

Tina arboră un aer mândru. Şi ea îl întâlnise pe preşedinte, cu prilejul vacanţelor în regiunea Bordeaux.

— Un bărbat de-a dreptul încântător — co-

mentă ea, aruncându-i o ocheadă lui William, care era complet descumpănit.

— Totuşi, vor trebui făcute unele sacrificii — a continuat Marc.

S-a întors spre Diana.

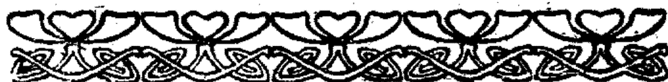
— Ştiu că, după părerea ta, toată moştenirea lui Philippe îşi are locul pe insula Van Dyke, însă guvernul francez poate avea o concepţie diferită. Va trebui, fără îndoială, să-i promitem o parte din tezaurul arheologic pe care-l vom descoperi. Dar voi încerca să obţin cele mai bune condiţii posibile.

Emoţia momentului o făcuse pe Diana să uite oboseala, dar epuizarea i-a cuprins tot corpul. Îi era greu să se concentreze la ceea ce spunea Marc.

— Mă gândeam să mă duc la Paris, săptămâna viitoare, — a zis el. Ce-ar fi să mă însoţeşti, draga mea ?

— Mi-ar plăcea mult — i-a răspuns ea, reţinându-şi un căscat — dar mai am o treabă de terminat şi mă gândeam ca cele câteva săptămâni de concediu să le păstrez pentru expediţie.

A făcut eforturi apoi, ca să asculte conversaţia care se purta în jurul ei. William bodogănea că e prea bătrân ca să mai doarmă în cort şi să mai mănânce conserve, John încerca să-i înfrângă entuziasmul lui Tracy — în starea ei, era exclus să ia parte la căutări — Henry avea prea mult de lucru pentru „a merge să facă pe exploratorul la Tropice !"

Cât despre Nelly şi Barbara, ar fi mers cu dragă inimă, dar au recunoscut că o asemenea escapadă ar putea fi prea obositoare pentru nişte femei de vârsta lor.

Diana se aşezase pe un fotoliu şi picotea când Marc i-a luat mâinile cu delicateţe şi a făcut-o să se ridice. Mult prea adormită pentru a reacţiona, a luat-o pe după umeri. Îi era imposibil să reziste căldurii şi forţei lui. De altfel, nici nu avea intenţia s-o facă.

— Spune bună seara, la toată lumea — i-a zis el, pe un ton suav. Eşti epuizată, te duc la culcare.

Ea a murmurat nişte silabe de rămas bun, fără să se mai lase rugată a doua oară. Tracy o privea cu gura căscată, un detaliu care nu i-a scăpat Dianei. Verişoara ei era geloasă... Într-adevăr, John nu se manifesta niciodată atât de romantic.

Odată ajunşi în camera ei, Marc şi-a depus cu grijă povara şi a sărutat-o cu buzele lui arzătoare.

— Ştii ce, draga mea ?

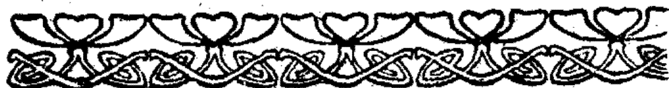
— Mmmm...

— Niciodată n-am fost atât de fericit. Nu ştiam că e posibil.

Diana deschise un ochi.

— Nici eu — răspunse ea, înainte de a căsca cu poftă.

Marc o sărută pe vârful nasului.

— Tu şi cu mine, îngerul meu, vom duce împreună o viaţă perfectă.

De data asta, ea deschise amândoi ochii:

— A, da?

Dar nu era nici o umbră de agresivitate în vocea ei. De fapt, ideea căsătoriei i se părea, deodată, deosebit de seducătoare.

— Povesteşte-mi totul — murmură ea, surâzând.

— Ei bine, ar trebui să încep cu ceea ce e mai puţin agreabil. Va trebui să înduri o nuntă mare. Vor insista părinţii mei.

— În Franţa? În biserica din satul tău?

Marc fu şocat.

— Saint-Emilian nu e un sat! E un orăşel în toată regula.

— O, scuză-mă — spuse ea, amuzată să-l vadă răţoindu-se astfel.

— În fine, ca să-ţi răspund la întrebare — reluă el — dacă asta nu te deranjează, aş prefera să fie acolo. Ştiu că asta pune probleme, dar...

— Nu — l-a întrerupt ea — nici una. Convertiţii sunt cei mai buni catolici. Ai face bine să te păzeşti, rişti să te duc în fiecare zi la slujbă — a glumit ea.

— Te converteşti, pentru mine? — a întrebat-o Marc, cu emoţie.

Diana i-a explicat, acum, când se trezise de-a binelea, că fusese întotdeauna credin-

cioasă, dar nu aderase niciodată la vreo religie, tatăl ei fiind ateu. Or, religia catolică o atrăgea cel mai mult.

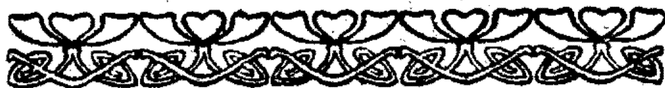
– Dar vorbeşte-mi despre viaţa noastră perfectă, Marc...

– Hmm... Vom descoperi o comoară pe insula Pamanzi şi vei putea să-ţi răscumperi restul mobilierului pe care l-a vândut tatăl tău. Eu mă voi ocupa de restaurant, în timp ce tu vei avea grijă de copii. Într-un an sau doi, când tatăl meu va înţelege că e mai bine să încredinţeze întreprinderea fraţilor şi surorilor mele sau unui girant, te voi duce în Franţa şi voi deschide un restaurant la Saint-Emilian. E singurul loc civilizat de pe Pământ. Vei adora castelul. E un loc minunat pentru creşterea copiilor.

Diana avu impresia că un ciocan s-a abătut brusc peste lumea vrăjită în care visase să se instaleze şi a sfărâmat-o în mii de bucăţi. Planurile lui Marc considerau drept acceptate atâtea aspecte cu care ea nu era de acord... De unde să înceapă ? Cum să abordeze un sexism atât de înrădăcinat în acest bărbat, care nu era nici măcar conştient de enormitatea ideilor sale preconcepute ?

– Va trebui să mai discutăm – i-a spus ea în cele din urmă.

Marc a simţit imediat că atmosfera se răcise între el şi cea pe care o dorea de soţie. Diana avea aerul că e speriată, disperată. Nu înţele-

gea această schimbare neaşteptată de atitudine şi a conchis, pur şi simplu, că Diana — ca toate femeile — era foarte emotivă. Probabil că era vorba de un detaliu căruia ea îi exagera peste măsură importanţa.

— Spune-mi, ce te supără ? — a întrebat-o el. Îţi promit că vom rezolva problema.

— Ei bine, sunt... multe probleme. Ca de exemplu, această comoară... E foarte probabil să nu găsim nimic, dar tu îţi faci tot felul de planuri, care nu pot fi realizate fără aceşti bani.

N-a putut să nu zâmbească. Diana îşi făcea probleme din cauza unor detalii inutile.

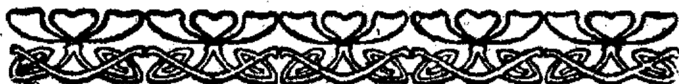
— Poţi să-mi spui ce se va schimba, dacă nu găsim comoara ?

— Absolut totul — i-a răspuns ea. Mă asiguri că aş putea să părăsesc serviciul pentru a mă dedica îndatoririlor mele de mamă şi soţie, dar...

— ... şi să te ocupi de muzeul tău — a întrerupt-o Marc. Ştiu că e important pentru tine. Când nu vei mai lucra, ai să poţi consacra mai mult timp muzeului.

Diana oftă.

— Marc... ai văzut insula. Ştii în ce stare e şi toate lucrările care ar trebui făcute. Chiar cu toţi banii pe care-i câştig, plus toate donaţiile pe care le primesc, ar fi nevoie de nouăzece ani pentru a le da de cap. Singura posibilitate ca eu să păresesc serviciul, ar fi să găsesc o comoară pe insula Pamanzi, ceea ce nu va fi cazul.

A strâns-o în brațe și a mângâiat-o pe cap, nu pentru a o seduce, ci pentru a-i reaminti că-i aparține de acum înainte și că o va proteja întotdeauna. Diana trebuia să învețe că nu era singură, că va avea un soț care se va ocupa de ea.

– Te căsătorești cu un om bogat, draga mea. Nu ai nevoie să faci ceva care nu-ți place cu adevărat, pentru a câștiga bani, pe care ți-i pot oferi eu.

– Dar tu vrei să cumperi imobilul în care se va găsi restaurantul. Vrei să plătești totul singur, fără să-ți iei un asociat.

– Cu cincizeci de milioane pot cumpăra o mulțime de lucruri, chiar la New York. Am putea pune douăzeci sau douăzeci și cinci deoparte.

– S-a așternut tăcerea.

– Ești foarte generos – a recunoscut, în cele din urmă, Diana. Dar eu răspund de insula Van Dyke, nu cade în sarcina ta. Nu te pot lăsa să-ți cheltuiești moștenirea în folosul meu. Refuz.

Marc s-a stăpânit să nu-și iasă din fire, de nerăbdare. Ea era încăpățânată ca un catâr și oarbă ca un pisoi nou-născut.

– Dacă refuzi să te ajut, o faci pentru că ai avut de suferit în trecut. De aceea ți-e frică să te mai încrezi în altcineva, decât în tine însăți, dar poți să ai încredere în mine, Diana. În plus, și eu sunt un Van Dyke. Dacă Pierre

ar fi trăit, insula aceasta mi-ar fi aparținut. Cred că-mi pot cheltui banii pentru a o salva, dacă doresc acest lucru. Nu ești de acord ?

— Dar, de fapt, nu dorești asta. Nu faci nimic altceva decât să încerci să mă corupi în așa fel, încât micile mele principii să nu-ți strice planurile grandioase.

Francezul își încordă maxilarele.

— Nu corup pe nimeni, Diana și mai ales pe viitoarea mea soție. Voi face o donație muzeului tău, pentru ca tu să te poți concentra asupra treburilor de acolo. Vreau să fii fericită.

— Te comporți ca și cum ar fi vorba de un hobby, de care mă ocup ca diletantă. Nu e cazul, Marc. E pasiunea mea, bucuria mea, și e la fel de important pentru mine pe cât este de important pentru tine un restaurant la Saint-Emilian. N-o să mă opresc în toiul lucrărilor de restaurare pentru a mă apuca de...

— ... tot de restaurare ! — glumi Marc. Și nu s-a putut abține să nu râdă, satisfăcut de calamburul lui.

— Știi, Marc, ai dreptate ! — exclamă Diana, nemaiputând suporta. Ești un adevărat Van-Dyke : copia fidelă a tatălui meu. Nu respecți nimic, nu-ți vezi decât interesul și faci jocuri de cuvinte când nu e momentul. Dar să știi un lucru : refuz să merg în Franța și să fac pe amabila și fericita, tot restul vieții.

Marc considera că Diana era în plină criză de isterie şi că nu servea la nimic să continue discuţia.

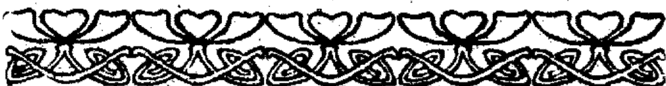
— Te rog, Diana, calmează-te. Eşti epuizată. Sunt sigur că totul va fi bine.

— Cum ? La New York sunt la mine acasă. Aici se găseşte familia mea. NU vreau să mă stabilesc în Franţa. Se pare că-ţi închipui că sunt proprietatea ta personală şi că poţi să faci ce vrei cu mine, de parcă aş fi un copil. Sunt însă o femeie adultă, inteligentă şi capabilă să ia hotărâri. Nu am nevoie ca un bărbat să vină şi să-mi spună ce să fac cu viaţa mea.

Marc şi-a reproşat că a fost atât de prost. Abordase prea devreme problema. Era clar că Diana nu era pregătită să ia o decizie riscantă. După mai multe luni de muncă asiduă, era epuizată, şi nici măcar nu începuse să se gândească la o nouă căsătorie.

— Ai avut o zi lungă — a murmurat Marc, rămas fără argumente. Ai nevoie de odihnă. Vom discuta mai târziu.

— Vezi ? Iar începi ! In forul tău interior, crezi că sunt prea emotivă şi complet iresponsabilă. Părerea ta este că o femeie trebuie să-l însoţească pe soţul ei peste tot şi că viaţa ei trebuie să se concentreze asupra familiei — singurul ei univers. Ştiu ce pui la cale : vrei să mă răsfeţi cu mâncăruri delicioase, să mă ţii numai în mângâieri şi complimente, până vei

face din mine o victimă ascultătoare şi, după aceea, mă vei duce în Franţa pentru a mă învăţa să fiu o femeie devotată. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu se poate aşa, Marc – conchise Diana. Nu va merge în felul acesta. Nu pot să fiu cea care ai vrea tu să fiu, nici să trăiesc aşa cum vrei tu. O, Doamne, de ce mi-am făcut iluzii, de ce n-am acceptat adevărul, de la început ?

S-a oprit să-şi tragă sufletul, iar apoi a izbucnit în lacrimi. Marc a luat-o în braţe şi i-a pus capul pe pieptul lui. Ea s-a agăţat de el, suspinând. Părea că inima îi era zdrobită. Faptul că o vedea atât de nefericită, l-a întristat pe Marc, dar şi-a zis că dacă o femeie plângea astfel, nu există decât un singur motiv : era profund îndrăgostită.

I-a masat cu delicateţe umerii, până ce a încetat să mai plângă şi apoi, i-a şoptit la ureche :

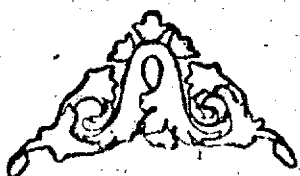
– Poate că ar fi bine să reflectăm amândoi. Te iubesc prea mult pentru a nu găsi o modalitate de-a trăi cu tine într-un fel care să ne satisfacă pe amândoi. Uite ce propun eu, pentru moment : tu îţi termini treaba la New York, în timp ce eu mă duc în Franţa şi apoi la Mayotte, să pregătesc terenul şi să rezolv ce e necesar. Când mă reîntorc, vom vorbi din nou. Ce zici, draga mea ?

Cu ochii înroşiţi de lacrimi, ea fu de acord. El ştia că ea va reacţiona astfel şi că, în cele din urmă, va asculta de glasul inimii şi se va lăsa în mâinile bărbatului care-i propunea să-şi împartă viaţa cu el.

Era inevitabil.

CAPITOLUL 8

Diana se gândea că este, fără îndoială, femeia cea mai lașă din lume, sau poate cea mai proastă. Contrar oricărei logici, făcuse exact ceea ce Marc aștepta de la ea : terminase treaba, în timp ce el era plecat să aranjeze detaliile expediției în insulele Comore și, își permisese chiar să spere că „logodnicul" ei va avea o altă atitudine când se va întoarce.

Și mai rău, în loc să-i pună întrebările necesare când el s-a întors la New York, ea a stat pasivă în brațele lui, lăsându-se sărutată fără să reacționeze. Marc* și-a slăbit atunci strânsoarea, la fel de puțin dispus să abordeze subiectul, ca și ea.

Apoi, s-au sondat reciproc, ca doi boxeri suspicioși înainte de luptă, discutând politicos despre planurile lor, dar evitând comentariile prea personale.

Diana era îndurerată, dar nu lăsa să se vadă nimic. Știa ce clocea el : Marc aștepta să vină momentul când ea se va lăsa în voia lui, convins fiind că putea s-o transforme în mamă

devotată de familie şi stăpână ascultătoare a casei, gata oricând să-i satisfacă cel mai mic capriciu.

Dar se înşela. Bineînţeles să-i lipsise mult Dianei cât a fost plecat şi că tânjise ca el s-o ia în braţe, dar îi rămăsese un dram de bun simţ şi nu avea să reia o legătură sortită eşecului. Totuşi, dacă ar fi fost curajoasă, i-ar fi impus lui Marc propriile condiţii şi, dacă ar fi avut puţină minte, ar fi refuzat să plece cu el. Dar îi fusese imposibil să se hotărască asupra atitudinii pe care trebuia s-o adopte.

Le-au trebuit două zile ca să ajungă la destinaţie.

Plecaseră cu o cursă regulată până la Nairobi şi, de acolo, au ajuns la Ngazidja, după care la Mayotte, cu o cursă charter. Un prieten apropiat al lui Marc, Charles Lemonde, arheolog care reprezenta guvernul francez, se afla deja la faţa locului.

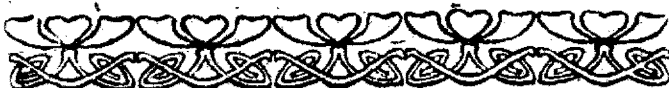
Au petrecut o noapte în capitala insulei Pamanzi — Dzaoudzi — un orăşel situat pe Coasta de Vest. A doua zi, s-au dus după proviziile şi echipamentul pe care Marc le comandase în săptămâna precedentă, apoi au încărcat totul pe un vaporaş. Ceilalţi trei membri ai expediţiei li s-au alăturat puţin mai târziu.

Aceştia din urmă nu au avut şansa de a fi pe placul Dianei. Primii doi, angajaţi evident pentru că erau puternici, nu conteneau să tot facă glume de un gust îndoielnic despre prezenţa unei femei în cadrul echipei. Erau, fără îndoială, inofensivi, dar al treilea – un funcţionar teritorial, prefăcut – care se numea Joules Sabatier, îi tot adresa Dianei priviri insinuante.

Din păcate, nu exista nici o lege împotriva privirilor, oricât de insinuante ar fi fost acestea... În plus, Sabatier avea autoritatea de a întrerupe căutările, cel puţin temporar, aşa că Diana nu avea altă soluţie, decât să se poarte politicos cu el. După ce au mâncat la prânz la Dzaoudzi, au rămas pe mare până în partea de nord a insulei Pamanzi. După harta lui Marc, comoara era îngropată în pământul din pădure, în adâncul acesteia. Ajunşi la destinaţie, au coborât pe nisipul aproape alb şi Diana înţelese de ce, lui Philippe piratul, îi plăcuse atât de mult locul. Insula Pamanzi era liniştită şi fermecătoare, un ostrov mititel, pierdut în infinitatea oceanului. Pădurea era deasă, verde şi mirosea frumos a ilang-ilang – o plantă al cărei nectar, cu o mireasmă plăcută, era folosit de francezi la unele parfumuri.

Lacul Dziani, ascuns privirii, de pe mal, îi fusese descris Dianei ca un giuvaer neatins. Apa lui transparentă şi peştii în cantităţi abundente

îi furnizaseră lui Philippe tot ceea ce avea nevoie.

Fiecare membru al echipei a luat o parte din material și toată lumea s-a îndreptat spre pădure, în căutarea luminișului, unde Philippe pretindea că săpase groapa-capcană. Au localizat-o fără nici o greutate. Într-adevăr, harta avea o mulțime de indicații precise — stânci, râuri... după care să te orientezi.

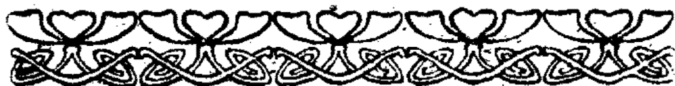
Diana a simțit cum o cuprinde un val de emoție. Luminișul era ceva mai ridicat față de terenul din jur, dar în centru, solul se lăsase. Șanțul subteran săpat de Philippe era, cu siguranță, dedesubt.

Lemond — arheologul — a determinat poziția și a făcut câteva fotografii, pentru posteritate.

— S-ar putea să fie o surpare naturală — le-a explicat el — dar mă îndoiesc. S-a mai săpat, probabil, aici și, poate nu numai o dată.

Dar intrușii nu găsiseră, probabil, decât pământ și noroi. Într-adevăr, așa cum se spunea în jurnalul lui Philippe, acesta aprecia că va fi plecat în cea mai mare parte a anului. Începuse, fără îndoială, să suspecteze lăcomia neașteptată a asociaților și a concurenților săi și dacă le-ar fi venit ideea să-și revendice partea din pradă ?

Philippe a făcut tot posibilul pentru a evita asemenea situații neplăcute. Tunelul săpat în pământ era, în realitate, doar o capcană ; era

legat de un râu subteran, printr-un şanţ orizontal, săpat la cinci metri sub pământ. Când vreun intrus ajungea la acel şanţ, tunelul era astfel construit, încât se umplea cu apă.

Un om de bun simţ ar fi ajuns la una din aceste două concluzii: ar fi crezut că a dat de un obstacol natural, misterios, sau ar fi considerat că tunelul a fost construit cu capcane pentru a proteja ceva de preţ, îngropat acolo. Şi într-un caz şi în altul, ar fi persistat, fără doar şi poate, dar fără vreo şansă reală de reuşită.

În realitate, comoara fusese îngropată la extremităţile celor două tunele gemene, pe care Philippe le-a străpuns la aproximativ un metru şi jumătate, deasupra şanţului legat de râul subteran. Aceste două tunele pe care, ulterior, le-a închis, se ridicau progresiv spre suprafaţă, în aşa fel încât grotele cu prada să se găsească la circa zece metri de tunelul central, dar numai la un metru şi jumătate de suprafaţă.

După câte spunea Lemonde, asemenea ascunzători săpate de piraţi pentru a îngropa o comoară fuseseră reperate în Haiti, în Madagascar şi pe insula Oak din Canada. Fenomenul nu era deci unic, din contră, iar experienţa arheologului se dovedea, fără nici un dubiu, preţioasă.

Harta lui Marc indica bine locul aproximativ al ascunzătorii, dar nu era suficient să sapi

doar, pentru a recupera comoara. Într-adevăr, cavitățile erau situate dincolo de luminiș, sub un teren cu arbori și autoritățile se opuneau la tăierea sau deteriorarea vreunui arbore.

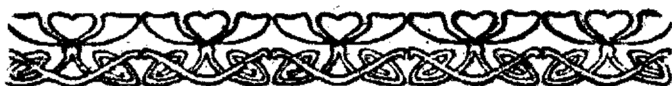
Cea mai bună soluție era, deci, să se sape la marginea luminișului până se va ajunge la un tunel.

Odată localizat tunelul principal, s-au întors ca să-și ia restul materialelor și au plecat în direcția luminișului.

Dar, într-un loc atât de mic ca Mayotte, veștile circulau foarte repede și Marc nu avea încredere în băștinași. Nu intenționa să lase săpăturile nesupravegheate noaptea, pentru a nu-i tenta să-i fure comoara. Hotărâse, de asemenea, ca echipa să rămână pe loc în permanență.

Diana a plecat spre lacul Dziani, cu bidoanele goale, în timp ce bărbații instalau corturile. Echipa avea să doarmă în pădure, însă în condiții destul de acceptabile. Marc procurase un reșou cu gaze, un generator și chiar toalete portabile.

Lacul era aproape și la fel de frumos cum se aștepta. Mai multe vaporașe pluteau de apă și călătorii profitau de timpul frumos. Diana s-a uitat un moment la ele, apoi și-a umplut bidoanele. A revenit în tabără și, acolo, a văzut cu surprindere că nu sunt decât trei corturi.

S-a apropiat de Marc, care discuta cu Charles Lemonde.

— Aş putea vorbi cu tine un moment? — l-a întrebat ea, cu voce scăzută. Între patru ochi.

Cei doi bărbaţi au schimbat o privire amuzată şi Diana avu sentimentul că amicul lui Marc înţelegea motivul încurcăturii ei.

Marc a dus-o pe Diana până la marginea zonei unde aveau tabăra.

— E vreo problemă, darling?

— Aceste corturi — răspunse ea. Sunt foarte mici. Nu ştiu cum se vor descurca trei adulţi în ele.

— Dar nu înţeleg — zise Marc, pe gânduri. Suntem şase inşi... şi sunt trei corturi. Unul pentru două persoane, dacă nu mă înşel.

— Refuz să stau în acelaşi cort cu tine! — exclamă Diana.

A coborât apoi vocea, consternată de a fi atras, astfel, atenţia celorlalţi patru bărbaţi. Cei doi băştinaşi au schimbat câte o glumă, iar funcţionarul a râs în barbă.

— Nu vreau să dorm în acelaşi cort cu tine — a repetat ea, în şoaptă. Relaţia noastră e foarte instabilă.

— Înţeleg. Ţi-e teamă că-mi voi pierde controlul şi că intenţiile mele necurate vor viza adorabila ta persoană.

Când adopta acest stil pompos, Marc o irita pe Diana teribil.

— N-am spus asta. Ar fi... incomod, asta-i tot. Ştii foarte bine că am dreptate.

— Poate, dar e necesar.

— Nu văd de ce.

— Ei bine, Charles e prietenul meu, dar nu-mi place modul în care te priveşte Sabatier. Iar ceilalţi doi sunt nişte lepădături.

Marc şi-a încrucişat braţele pe piept. Diana învăţase să recunoască semnificaţia acestui gest — preludiu la expresia forţei de caracter a celui care-l făcea.

— Vreau să te am lângă mine, noaptea. În acest fel, te voi putea proteja.

Cu siguranţă, neliniştea lui avea temei, dar soluţia nu-i convenea deloc Dianei.

— Foarte bine — spuse ea. Dacă e aşa, voi lua vaporul în fiecare seară şi mă voi întoarce la Dzaoudzi. Pot să stau la hotel.

Marc ridică ochii spre cer.

— Nici nu se pune problema ! Unii indigeni sunt foarte săraci şi oamenii disperaţi sunt în stare de orice, când e vorba de o comoară. Ai putea fi răpită şi să se ceară o recompensă pentru a fi eliberată. N-ai fi primul caz. Ai putea fi rănită, ba chiar asasinată.

— Zău că ai idei extravagante, uneori — oftă Diana.

— Nu-i nimic extravagant în ceea ce spun eu. Oricum, problema e reglementată, nu-ţi mai pierde timpul cu discuţii. Nu te voi atinge dacă nu vrei, dar vei dormi în cortul meu. Dacă

refuzi, voi face să fii expulzată şi să ajungi sub escortă, la New York.

Diana îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Asta este picătura care umple paharul! Ar trebui să fiu căzută în cap ca să vreau să mă căsătoresc cu tine: eşti arogant, tiran, brutal, cinic, egoist, grosolan şi înfumurat!

Marc îşi holbă ochii în faţa acestei avalanşe de calificative. Dar, parcă nemulţumită de vorbele ei, Diana a reluat şi mai aspru:

— Nu vrei o parteneră care să fie egala ta. Nu, vrei o curtezană, un căţel care să-ţi aducă papucii şi ziarul, când te întorci acasă.

— Cortul din partea stângă — i-a arătat Marc, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Sacul tău de dormit este deja acolo.

O făcea să joace cum îi cânta el şi Diana ştia acest lucru. Era francez, cu relaţii excelente pe o insulă franceză, în timp ce ea era un simplu cetăţean american, necunoscut. Dacă voia să rămână — şi nu avea încotro — trebuia să i se supună lui Marc şi să-i respecte regulile. Prea înfuriată pentru a accepta de bunăvoie înfrângerea, Diana se îndreptă cu un pas hotărât spre cort şi începu să umfle o saltea pneumatică.

După câteva minute, auzi zgomotul asurzitor al ciocanului pneumatic. Trebuia, desigur, pregătit terenul pe care îşi propuneau să sape.

Încet-încet, Diana se calmă. Marc se manifestase extrem de grijuliu, din ziua în care se

întâlniseră. Era iluzoriu să spere, să transforme un tigru în porumbel. În plus, afară era atât de frumos, încât ar fi fost o crimă să stai bosumflat într-un cort.

A umflat și a doua saltea și a ieșit. Marc și cei doi lucrători necalificați săpau un șanț care mergea pe marginea luminișului, timp în care Charles strângea pământul scos cu o lopată. Sabatier era prăvălit lângă un arbore, privind liniștit la ce se întâmpla. Când o zări pe Diana, îi făcu semn să se apropie. Împotriva voinței sale, Diana s-a apropiat de grup.

– Aș putea fi utilă cu ceva ? – l-a întrebat ea pe Charles.

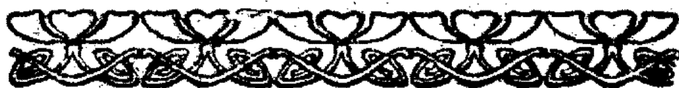
– Bineînțeles – răspunse acesta. Dacă strângi pământul în locul meu, aș putea săpa și eu.

Marc și-a ridicat capul. Era cu bustul gol și lucea de transpirație. În ciuda resentimentului ei, Diana simți o puternică atracție față de el.

– Nu te strădui prea tare – i-a recomandat el. Când obosești, du-te să stai jos și bea ceva.

Ea a ridicat capul și s-a dus să caute o lopată. Deși a avut grijă să-și dozeze efortul, după câteva ore era epuizată. S-a decis să se așeze un moment, apoi s-a dus să-și pună costumul de baie și s-a îndreptat spre lac, cu un prosop și săpun.

Căldura apei i-a liniștit mușchii care o dureau și baia a fost o desfătare pentru simțurile ei. Dar Sabatier a venit și el să se scalde, iar

ea a fost nevoită să se ducă la corturi. Diana a simţit din nou nevoia să se răzvrătească împotriva acestei lumi, în care bărbaţii puteau intimida femeile atât de uşor.

Echipa terminase lucrul şi toată lumea lenevea sub un copac. Vorbeau despre rădăcinile care se întinseseră sub luminiş, îngreunând săpăturile. Diana s-a îmbrăcat şi a pregătit masa de seară ; Marc ar fi refuzat, fără îndoială, să încălzească nişte simple cutii de conserve.

După masă, bărbaţii au discutat între ei despre fotbal şi base-ball. Diana a spălat vasele, nu fără să se revolte în sinea ei faţă de această nouă dovadă de inegalitate între sexe, după care s-a retras în cort.

Se ghemuise în sacul ei de dormit şi era pe punctul de a citi ceva la lumina unei lămpi cu baterie, când a intrat Marc. Fără să zică nici un cuvânt, a început să se dezbrace. Diana a întors capul şi l-a auzit cum intră în sacul lui de dormit, la mai puţin de o jumătate de metru de ea.

Conştientă că e în cort cu un străin, avu o indispoziţie trecătoare. După cinci minute, nemairezistând, închise cartea. Abia atunci, Marc s-a decis să deschidă gura.

— Mi-a venit greu să nu-ți vorbesc, când ai plecat.

Diana nu răspunse nimic. Ce putea să-i spună ?

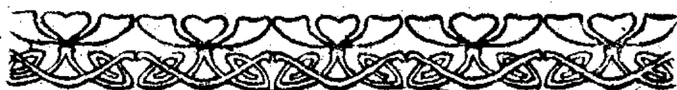
— Aș fi vrut, de asemenea, să te strâng în brațe — adăugă el cu o voce mângâietoare. Spune-mi că și ție ți-a fost greu și ți-am lipsit, altfel nu voi putea dormi.

Cum să taci din gură după o asemenea invitație ? Simțise destulă amărăciune în glasul lui Marc.

— Bineînțeles că mi-a fost greu și mi-ai lipsit. Dar nu s-a schimbat nimic. Nu mă iei în serios. Vrei să mă desparți de tot ce-mi place, de toți cei la care țin, să mă duci în Franța și să mă transformi într-o a doua mamă a ta. Nu mă pot decide. Voi fi îngrozitor de nefericită și te-aș face nefericit și pe tine.

— Nu-i adevărat, draga mea. Te iubesc așa cum ești. Nu vreau să te schimb. Făcu o pauză. Nici nu mi-a trecut prin minte ideea de a te rupe de rădăcinile tale. Vom veni în vizită la New York, cât vom putea de des — de Crăciun și vara. Dacă muzeul tău nu va fi gata, ai putea să angajezi un custode și să supraveghezi totul, de la Saint-Emilian. Nu-i chiar atât de departe de New York. Acum, sunt chiar și zboruri directe de la Bordeaux. Vei putea veni aici când vei dori, oricât de des.

Marc făcea tot ce putea și ea nu se îndoia de sinceritatea lui, însă ceea ce spunea do-

vedea lipsă totală de înțelegere a personalității și a sentimentelor Dianei.

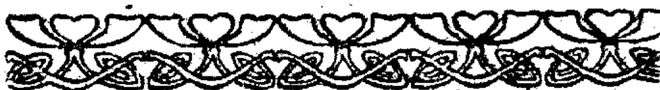
— Te rog — reluă ea —. încearcă să înțelegi... De când m-am născut, această insulă a fost viața mea. La ea sunt gândul și inima mea. După moartea mamei, a devenit felul meu de a-i acorda tot respectul. Așa cum ți-am spus, spiritul ei rătăcește încă pe acolo. Îi simt prezența când mă aflu și eu pe insulă. Nu pot lăsa insula pe mâna unui străin. Aș simți-o ca pe o trădare. Trebuie să mă ocup direct de toate etapele creării acestui muzeu, până la capăt. Nu există decât o insulă Van Dyke, în vreme ce tu îți poți deschide restaurantul oriunde. Ar fi chiar atât de imposibil să rămâi la New York ?

— Preferi să locuiești în acest oraș unde oamenii sunt înghesuiți ca sardelele, respiră un aer poluat, se confruntă în fiecare zi cu aglomerări de circulație și sunt preocupați în fiecare moment de securitatea lor ?

— Nu-i nevoie să locuim în oraș. Putem cumpăra o casă la țară — patru-cinci hectare, cu grădini, pădure, spațiu...

Entuziasmul Dianei creștea pe măsură ce vorbea.

— Vei putea deschide un restaurant în împrejurimi — comentă ea — și astfel, nu vei fi obligat să faci naveta în fiecare zi. Cumpără o fermă veche sau un han și restaurează-l. Atmosfera va fi plăcută, atrăgătoare. Cu talentele

tale culinare, sunt sigură că vei avea o mulţime de clienţi new-yorkezi.

— Da, e adevărat, ar fi agreabil, fără îndoială...

Timp de o clipă, Dianei i-a revenit speranţa. Dar numai pentru puţin timp. A trebuit s-o lase curând mai uşor.

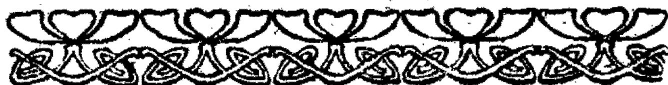
— Câţiva ani — adăugă Marc. Dar într-o bună zi, va trebui să ne gândim la o familie. Or, copiii americani sunt capricioşi, prea răsfăţaţi şi egoişti. Nu au nici un simţ al sacrificiului sau al responsabilităţii. E normal, cultura voastră îi învaţă să vrea mereu tot mai mult. Şi apoi, violenţa, drogurile...

— E o exagerare ridicolă ! — strigă Diana, revoltată de atâtea idei preconcepute.

Aveau oare, francezii, monopolul virtuţii ? Cine se credeau ?

— Avem problemele noastre, nu neg — continuă ea — dar părinţii sunt cei care-i cresc pe copii, nu ţara. Şi ce zici de libertatea cuvântului, de posibilităţile oferite în America ? Nici o altă ţară din lume nu ne întrece din acest punct de vedere. Din câte ştiu, Marc, nu prea se înghesuie lumea să meargă să trăiască în Franţa.

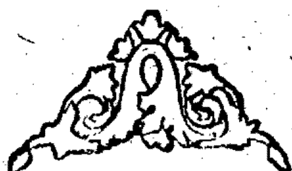
— Dar e ţara mea ! — s-a apărat el, cu o emoţie prost ascunsă. Familia mea locuieşte acolo de cel puţin o mie de ani. Am acest pământ, această moştenire, în sânge. Ţi-aş putea spune că voi trăi în America totdeauna,

dar, mai devreme sau mai târziu, aş avea nevoie să mă întorc la matcă. Nu-i numai o dorinţă, e o necesitate. Chiar şi acum, nu trece o zi fără să simt lipsa ţării mele.

Diana nu avea altă alternativă decât să-l creadă. Acesta era fondul problemei şi nimic din ceea ce putea ea să spună nu ar fi rezolvat-o. Se simţea învinsă, la capătul puterilor.

CAPITOLUL 9

Când s-a trezit a doua zi dimineaţa, Diana a constatat că Marc se sculase deja. S-a îmbrăcat repede şi a ieşit din cort. Bărbaţii se pregăteau să ia micul dejun şi Marc încălzea cafeaua.

Toată lumea a salutat-o cu o înclinare a capului. Diana a văzut imediat că Marc avea ochii încercănaţi.

— Se pare că n-ai dormit bine — remarcă ea.

— Într-adevăr, draga mea, nu am închis un ochi toată noaptea. Conversaţiile noastre sunt o adevărată tortură şi nu mai pot dormi..

Încă o dată, Diana descoperea sub carapacea acestui „dictator" în devenire o emotivitate iritantă, o fragilitate pe care o găsea neliniştitoare.

După câteva ore de lucru epuizant, lopata lui Charles a dat peste ceva care opunea rezistenţă. Nu era nici rădăcină, nici piatră, ci o bucată de lemn putrezit ; obiectul în discuţie s-a dovedit a fi o parte din armătura pusă de Philippe în interiorul tunelului său.

După pauza pentru masa de prânz, bărbaţii au săpat o deschizătură în peretele tunelului, destul de largă pentru ca un om să poată pătrunde înăuntru. Diana era mai mică decât oricare din cei de faţă şi, logic, ar fi trebuit să facă ea acest lucru, dar Marc nici nu voia să audă măcar. A hotărât să intre el în tunel.

Charles izbucni în râs.

— Dragă prietene, mai e nevoie să-ţi amintesc că intri în panică în lifturi de zece ori mai mari ? Nu vei putea niciodată să te târăşti pe burtă în interiorul tunelului şi cu atât mai puţin să faci fotografii interesante şi să cauţi urme din trecut. Oricum, sunt mai mic ca tine.

— Problema mea este cu ascensoarele, nu sufăr de claustrofobie — insistă Marc. Însă am încredere în experienţa ta profesională. Du-te şi te îmbracă, iar eu o să caut tubul cu oxigen.

În timp ce Charlie s-a dus să-şi pună salopeta de protecţie, Marc a venit cu aparatul de respirat. Se compunea dintr-o mască legată de o butelie, printr-un tub de cincisprezece metri. Diana bătea cu piciorul în pământ de nerăbdare, dar a recunoscut în sinea ei că n-ar fi avut curajul să se strecoare în acel tunel secular, susţinut de o armătură din lemn putrezit pe jumătate.

Charles a revenit înarmat cu o lanternă puternică şi şi-a pus masca de oxigen. Şi-a luat aparatul de fotografiat şi a coborât în groapă. După ce a făcut câteva poze, a intrat sub pământ.

A început să avanseze cu precauție. În cel mai bun caz, armătura era precară și nu voia să piardă eventuale obiecte pe jumătate îngropate. La câteva minute, își scotea masca și spunea unde a ajuns. Cavitatea în care se găsea comodra nu era, probabil, decât la șapte-opt metri de deschizătura tunelului, astfel că ceilalți cinci sperau să-i audă vocea lui Charles până la capăt.

Când a comunicat că a descoperit câteva monede, inima Dianei a început să bată cu putere. Sabatier, care-și părăsise postul de observație obișnuit, ue sub arbore, s-a apropiat de Diana și a făcut haz de ea, că va fi în curând bogată.

Ea l-a ignorat total și s-a lipit de Marc, care i-a aruncat o privire cruntă lui Sabatier și a luat-o protector pe după mijloc pe Diana.

S-au mai scurs câteva minute, care au părut că durează ore. Din nou, s-a auzit vocea îndepărtată a lui Charles :

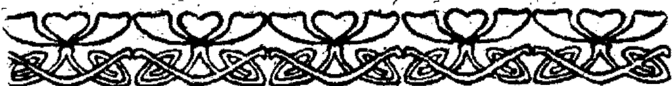
— Iarăși monede.

Înțepenită de așteptare, cu gura uscată, Diana nu se mișca deloc, cu auzul încordat, atentă la cel mai mic sunet care venea din tunel.

— Câteva perle — a adăugat Charles.

Tensiunea devenise insuportabilă. Charles trebuia să fie la extremitatea tunelului...

În fine, exploratorul a transmis un ultim mesaj, care a adus-o cu picioarele pe pământ, cu violență, pe Diana :

– Asta-i tot, mă întorc.

Cineva descoperise comoara înaintea lor și pierduse câteva perle și monede, când a ieșit.

– În sfârșit, Charles a găsit ceva măcar. Vom avea șanse mai mari în cel de-al doilea tunel.

– Poate – admise Marc. Sunt nespus de mâhnit, draga mea.

Ea și-a ridicat capul, făcând eforturi să nu dispere și să rămână optimistă, în ciuda aparențelor. Charles s-a întors înapoi în grabă și a reluat explorările în direcția tunelului principal. A găsit încă vreo câteva monede și pe urmă, nimic altceva.

S-a apucat să curețe perlele și monedele, sub privirile lui Marc, Diana și Sabatier. Perlele erau mărișoare și aveau găuri mici. Făcuseră parte, probabil, dintr-un colier sau o brățară. Cât privește monedele, vreo zece-douăsprezece, erau din aur și datau din secolul al șaptesprezecelea. Fuseseră bătute în Orientul Mijlociu și în Spania.

Cei doi indigeni au astupat la loc tunelul, fără să zică un cuvânt. Urmau să-l atace pe al doilea, în dimineața următoare.

Le-a trebuit, de fapt, toată dimineața ca să-l descopere. Oricât ar fi știut că se găsește chiar

în fața primului, de cealaltă parte a canalului principal, curățirea locului de buruieni nu a fost o treabă ușoară.

După ce a fost amenajat un loc prin care să intre, Charles a coborât cu precauție în interior, dar de această dată a trebuit să se oprească la jumătatea drumului, din cauza unei surpări.

A ieșit imediat și a spus că are intenția să-și facă drum mai departe. Dacă surparea s-ar fi produs mai în față, ar fi fost periculos să încerce să treacă mai departe, însă Charles avea destul oxigen și putea fi scos din tunel, în cazul în care s-ar fi surpat pământul pe el.

Pentru a scoate pământul din tunel, arheologul a folosit o pânză mare. Dar Marc a trebuit să se bage și el sub pământ pentru a apuca pânza și, de fiecare dată când dispărea, Diana era cuprinsă de îngrijorare.

După o jumătate de oră de înaintare lentă dar susținută, s-a auzit din nou vocea lui Charles :

— Doamne, Dumnezeule, am dat peste niște oase. Parcă e o mână de om, dar mai mică decât cea normală. Fără îndoială, din Ordinul primatelor.

Diana a simțit cum îi îngheață sângele în vine, dar curiozitatea a fost mai puternică decât repulsia. După câteva minute, Charles a anunțat o altă descoperire :

— Am găsit un craniu. Ies să-l văd mai bine.

Diana s-a uitat cu oroare la conținutul pânzei pe care Marc o scosese din tunel. Erau câteva oase și un craniu de om. Deși nu era antropolog, Charles văzuse suficiente schelete umane în cursul săpăturilor sale, pentru a-l identifica pe cel căruia îi aparțineau acele oase.

— E vorba de un copil de aproximativ opt ani — a zis el. Probabil că a fost trimis în tunel pentru a regăsi comoara și s-a sufocat din cauză că s-a surpat terenul.

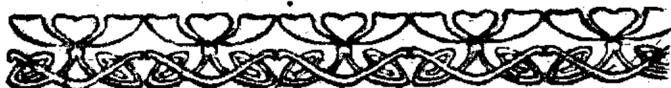
Numai la acest gând, Diana era cât pe-aci să leșine. Povestea o fascina, dar avea prea multă cruzime și violență în ea. Cu mai multe sute de ani înainte, acolo murise un copil. S-a întrebat dacă ucigașul lui a încercat cel mai mic sentiment de culpabilitate. Dar un impuls mai presant i-a întrerupt șirul gândurilor.

— Cred că nu mai vreți să continuați săpăturile ? — a rostit ea cu neliniște, aruncând o privire plină de panică spre Marc și Charles. E suficient o viață pierdută, nu credeți ?

Cei doi bărbați s-au înțeles din priviri. Sabatier, ca și cei doi indigeni, nu au scos nici o vorbă..

— Cred, totuși, că trebuie să încercăm să găsim comoara pentru care copilul acesta a plătit cu viața — a insistat Charles. Știința și marile sentimente nu fac întotdeauna casă bună, recunosc, dragă Diana.

— Sunt de acord — a zis Marc.

— Dar nu e vorba de știință, e vorba de o comoară și vă riscați pielea, domnilor eroi! — s-a răzvrătit Diana.

— Nu fi atât de melodramatică, darling — a intervenit Marc, din nou. Sunt sigur că Charles știe ce face. Am toată încrederea în el.

Din nou, Diana a trebuit să se hotărască să cedeze, în fața încăpățânării lui Marc. Nu putea deloc să-l convingă să renunțe.

Cei doi bărbați s-au apucat din nou de treabă. Charles a dezgropat alte oase și apoi, un pumnal de aur al cărui mâner era încrustat cu pietre prețioase, o piesă de o valoare inestimabilă. A mai fost nevoie de încă o oră pentru a îndepărta pământul ce se acumulase în urma surpării. Toată lumea spera o nouă descoperire spectaculoasă, cu ochii ațintiți asupra ieșirii tunelului, dar Charles nu a mai dezgropat decât o ladă din lemn, în parte putrezit. Comoara pe care probabil o avusese în ea, dispăruse.

Diana avea acum răspunsul la întrebarea ei. Ucigașul copilului nu se sinchisise de victima sa. Săpase de la suprafață pentru a-și recupera prada, fără să-i pese de micul cadavru. Acesta era motivul pentru care abandonase, în urma lui, pumnalul ce rămăsese sub corpul copilului. Fără scrupule.

Nu era nici o comoară. Nici monede de aur, nici pietre prețioase pentru a plăti lucrările de pe insula Van Dyke. Diana s-a forțat să-și mas-

cheze decepţia. În definitiv – s-a gândit ea – nu-şi făcuse iluzii niciodată...

Charles hotărâse să ducă pumnalul şi osemintele în Franţa, iar Dianei i-au revenit monedele, perlele şi lada. Ele aveau să îmbogăţească muzeul ei, la fel ca şi fotografiile lui Charles. Dar când va fi în stare să-l deschidă? N-avea idee.

Cei doi indigeni au astupat groapa, în timp ce restul grupului a strâns materialul. Aveau să petreacă noaptea la Dzaoudzi şi apoi, a doua zi, urma reîntoarcerea în cuib – cum ar fi zis Philippe.

Auzind că bate cineva în uşa de la camera ei de hotel, Diana a pipăit în întuneric, căutând veioza de la căpătâi. Cu mai multe ore înainte, se urcase în cameră ca să se culce, lăsându-i pe Marc şi Charles să discute în continuare, în compania unei sticle de coniac. Fiind prea enervată pentru a dormi liniştită, nu contenise să se sucească în aşternut şi să se gândească, din nou, la evenimentele zilei.

Auzind bătaia în uşă, a fost cuprinsă de panică. I-au revenit în minte cuvintele lui Marc. Când a prevenit-o de pericolele care o ameninţau pe această insulă, ea îl acuzase de extravaganţă. Însă cutezanţa o părăsise brusc, în acea noapte de toamnă tropicală.

Şi-a luat inima-n dinţi şi a aprins veioza, înainte de a întreba, cu o voce fermă :

— Cine e ?

Nu a răspuns nimeni. I-a îngheţat sângele în vine.

— Cine e ? — a repetat ea.

— Tu cine crezi ? — i-a răspuns vocea.

Ea s-a ridicat căscând şi s-a îndreptat spre uşă.

— M-ai făcut să trag o spaimă groaznică, ştii ?

Marc a zâmbit larg, satisfăcut se pare de mica lui glumă.

— Pijamaua asta îţi vine de minune, darling.

Un moment, Diana s-a întrebat dacă nu cumva băuse prea mult coniac, dar a tras concluzia că aceea era starea lui normală şi că era treaz.

Marc a închis uşa în urma lui. Purta un halat, ceea ce dovedea că se oprise în camera lui pentru a se schimba. Diana a simţit un fior în tot trupul, când a văzut cum o dezbrăca din ochi. John nu o analizase niciodată atât de amănunţit din priviri, cu o asemenea pasiune, cu o asemenea dorinţă.

În plus, ştia că o va lua în braţe dacă îi va da cel mai mic semn de încurajare în acest sens şi îşi reţinea cu greu nerăbdarea crescândă.

— Nu reuşesc să adorm — s-a scuzat el. Mă gândeam la noi amândoi. Şi-a pus mâinile pe

șoldurile Dianei. De fapt, mă gândesc la asta tot timpul. Ultimele două nopți au fost insuportabile. Faptul că dorm la câțiva centimetri de tine...

Diana s-a crispat, luptându-se cu căldura care-i urca în vine.

– Marc, ai promis...

– Da, am promis, dar nu mai suntem în blestematul acela de cort, Diana.

Dianei îi bătea inima cu toată puterea. Contactul cu mâinile lui Marc – calde, puternice – îi devenise indispensabil, dar hotărâse să rămână fermă.

– Nu ne-am logodit încă – îi aminti ea. Și, în plus, nu am stabilit nimic, o știi foarte bine.

– Nu sunt de acord – replică Marc. Până la urmă, ne vom căsători. Aranjamentele practice nu reprezintă decât un detaliu minor.

– Nu pentru mine. Ea a simțit din nou că pierde controlul asupra situației. Te rog, întoarce-te în camera ta.

– Nu ești rezonabilă.

Aceeași schemă revenea la sfârșitul fiecărei discuții dintre ei. Marc simțea cum îl cuprinde exasperarea, devenită familiară.

– Dar bine, Diana, noi ne iubim. Știi că e adevărat. Vom ajunge să găsim o soluție, un compromis, care să ne satisfacă pe amândoi. Între timp, nu văd de ce am suferi, când am putea fi fericiți amândoi.

Argumentele lui nu erau lipsite de bun simț și acest lucru o îngrijora pe Diana. Dacă ceda,

se temea că în viitor nu va mai putea să-şi impună punctul de vedere. Era sigură că ea îi va accepta totul şi el va profita.

Dar, de data asta, Marc se hotărâse să nu se mai abţină. Ezitarea, tergiversările duraseră prea mult. Era hotărât să folosească arma pe care refuzase s-o exploateze de la început. Voia să încerce totul pentru a înlătura meterezele pe care Diana le ridicase în jurul ei. Avea să o seducă — o dată pentru totdeauna — cu farmecul lui fizic. Cuvintele frumoase nu ajutaseră la nimic, aşa că sosise momentul să schimbe tactica.

A început s-o mângâie pe cap şi pe spate şi a sărutat-o, înainte să aibă timp să-l respingă, să se eschiveze.

Diana se temuse de acest moment. Ştia că nu poate să reziste farmecului francezului. Deja o strângea în braţe, la pieptul lui puternic. Deja gura lui era pe buzele ei. În câteva momente, cel mult, va fi prea târziu...

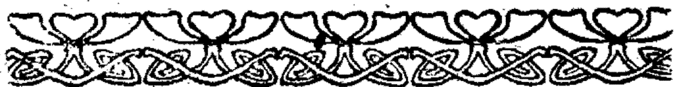
Dar nu a găsit forţa să-i reziste.

— Mai este ceva ce voiam să-ţi spun, dragostea mea — i-a murmurat el, cu tandreţe.

— Ce anume ?

— Plec mâine în Franţa.

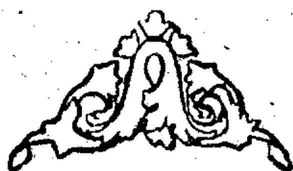
Marc îi acoperea faţa îmbujorată cu sărutări mărunte.

— Voiam să-ţi prezint familia mea, prietenii, să-ţi arăt castelul, satul meu. Promite-mi că mergi cu mine.

Diana nu mai era în măsură să-i refuze nimic.

CAPITOLUL 10

Francez până-n vârful unghiilor, Marc considera provincia lui natală drept perfecţiunea pe pământ. Urcând în avion, şi-a spus că Diana îşi va da seama, fără probleme, că era locul ideal pentru a întemeia o familie.

După părerea lui, era de neconceput ca muzeul Van Dyke să constituie un obstacol serios în calea căsătoriei lor. Şi oricum, era gata să meargă şi în patru labe pentru a o satisface pe viitoarea lui soţie.

În definitiv, femeile erau creaturi care se conduceau după emoţiile lor. Diana îi arătase dragostea ei cu mult prea multă convingere pentru a-l refuza : nu era ea decisă a se converti la religia noului ei soţ, să-i facă copii, aşa cum ii mărturisise în ultima noapte pe insula Pamanzi, şi nu i se dăruise ?

Va ajunge să iubească domeniul ca şi pe proprietarul acestuia şi problema va fi rezolvată.

Dar Diana înţelesese, desigur, ce avea Marc în cap. Mult prea sigur de el, acesta nu bănuia nimic. Ea cântărise situaţia şi, după încă două

nopţi în braţele iubitului ei, la Nairobi şi la Paris, şi-a dat seama că nu se mai putea lipsi de el.

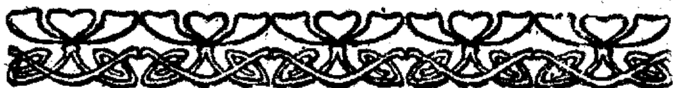
Pe de altă parte, ea nu cunoştea regiunea Bordeaux şi nu putea să refuze să se instaleze acolo fără să meargă la faţa locului măcar o dată, cel puţin ca s-o vadă...

Şi, efectiv, când Diana a zărit castelul prima oară, a avut o mare surpriză. Era mult mai mic şi mai intim decât se aştepta. Această bijuterie arhitectonică, construită în secolul al XIX-lea, avea o faţadă albă, două turnuleţe şi un acoperiş de ardezie cenuşie.

Era plasat într-o curte pavată, cu arbori vechi de sute de ani. În jurul castelului se întindeau hectare de vie, cât vedeai cu ochii. Jos, Saint-Emilion lenevea în soarele de octombrie. Avea loc culesul viilor şi, ici-colo prin vie, se zăreau pete mici, multicolore.

Satul propriu-zis sau „orăşelul" – cum n-ar fi scăpat Marc ocazia să rectifice – era la fel de fermecător pe cât era de vechi. Străzile lui înguste şi sinuoase datau din Evul Mediu şi erau pline de mici magazine ale meşteşugarilor. Americancă de la New York, Diana a fost surprinsă să constate diversitatea magazinelor şi a produselor etalate de acestea, de pe strada principală a satului.

Vederea unei patiserii şi a unei lăptării a făcut să-i lase gura apă.

Plănuise să rămână o zi sau două, dar vizita ei s-a prelungit la o săptămână. Cea mai mare parte a timpului a fost singură cu Marc şi zilele şi le petreceau cu picnicuri şi vizitând viile şi satele din jur. Dar Diana a fost invitată, de asemenea, la mese somptuoase, la Chateau du Ciel şi la cunoştinţele familiei Rochard.

Marc era foarte apreciat în regiune şi Diana – femeia aleasă de el – a fost primită cu curiozitatea proprie francezilor, dar şi cu căldura lor tradiţională. Cum era mâncăcioasă, a fost şi mai apreciată.

Părinţii lui Marc corespundeau fidel imaginii pe care şi-o făcuse despre ei. Un tată aristocrat. cu alură de patriarh, care se aştepta la deferenţă şi respect, o mamă vioaie, satisfăcută de soarta ei de castelană şi mamă de familie.

Amândoi s-au bucurat foarte mult de sosirea fiului lor. În zilele care au urmat, Dianei i-a fost clar că el le lipsise enorm, Erau încântaţi să-l aibă din nou lângă ei, chiar şi pentru câteva zile.

Diana a întâlnit-o, de asemenea, pe sora lui Marc – Catherine – care lucra la teascuri. Şi ea acceptase rolul de soţie şi de mamă de familie, dar preluase şi sectorul de vânzări de vinuri, la plecarea lui Marc, devenind o femeie de afaceri redutabilă, cel puţin din câte spunea mama ei.

În timpul meselor, Catherine, Marc şi tatăl lor, Louis, discutau cu o ardoare care de mai

multe ori ameninţase să degenereze în bătălie în toată regula. Când Louis se adresa fiicei lui, Diana percepea un anumit respect amestecat cu condescendenţă, în timp ce Marc o trata pe sora lui ca pe o egală, atât în chestiuni de afaceri, cât şi în discuţii mai personale.

Destul de des îi lua partea împotriva tatălui lor, ceea ce îl exaspera pe Louis. Dar el nu s-a înfuriat nici măcar o dată. S-ar fi zis că ştia că este pe punctul de a pierde bătălia, dar nu se putea hotărî să depună armele.

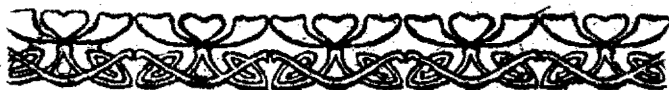
Totuşi, subiectul absenţei lui Marc de acasă nu a fost niciodată abordat direct. A trebuit să se apropie de plecare pentru ca Lois să mormăie :

— Ştii, Marc, Saint-Emilian ar avea nevoie de un restaurant de patru stele. Fiecare cuvânt părea că-i provoacă un efort teribil. Poate că vrei să mă ocup de treaba asta, după plecarea ta. Aş putea să mă uit prin împrejurimi şi să caut un loc interesant.

Marc nu-şi ascunse mirarea.

— Un restaurant pretinde mult timp, tată. N-aş putea să mă ocup de întreprinderea noastră.

— Mamei tale îi e dor de tine — a replicat Louis, ridicând din umeri. În plus, curând te vei căsători cu frumoasa ta Diana şi ne veţi da şi mai mulţi nepoţi. Mama ta va fi adânc mâhnită, dacă ei se vor afla la mii de kilometri distanţă de aici.

— Şi Catherine? — a întrebat Marc. Ce intenţii ai cu ea?

— O, presupun că e capabilă, dar nu e femeie de afaceri.

— E mai mult decât capabilă, tată. Are aceleaşi calităţi de specialist în vinuri vechi, ca şi tine. Merită...

— Din fericire, Jean-Luc este dotat şi el — l-a întrerupt Louis.

Făcea aluzie la fiul Catherinei.

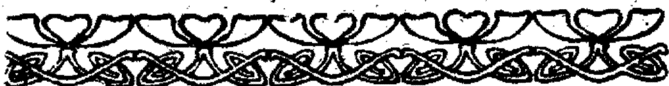
— Bineînţeles, mai are mulţi ani de şcoală şi eu nu întineresc deloc. Mama ta este îngrijorată de sănătatea mea. Vrea să lucrez mai puţin şi cred că va trebui să cedez. Dar când va veni momentul, l-ai putea învăţa pe puşti ceea ce ştii. Şi n-ar fi rău dacă i-ai da o mână de ajutor şi surorii tale. Mă rog, dacă ţi-o cere.

Marc îşi ridică ochii.

— Bineînţeles, tată. Aş fi încântat.

Cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat. Dezacordul care-i separase — atât de dureros atât pentru unul cât şi pentru celălalt — dispăruse. Marc reuşise mai repede decât ar fi îndrăznit să spere.

Diana era emoţionată şi mulţumită, dar ştia că această conciliere va complica lucrurile pentru ea. Marc nu mai avea nici un motiv să rămână la New York, în momentul de faţă, în afară de ea, de Diana.

A doua zi dimineaţa, când se aflau în avion, Diana şi-a dat seama că era la fel de speriată în privinţa viitorului, cum fusese şi la New York. Dar nu mai putea suporta incertitudinea. Chiar şi o ruptură ar fi fost mai puţin dificilă. Trebuia să discute cu Marc.

– Sunt mulţumită că te-ai împăcat cu tatăl tău – a zis ea, luând ceaşca cu cafea pe care i-o întindea stewardesa. Cred că şi mama ta. Radia de fericire după mica voastră conversaţie.

– Hmm... Intr-un fel sau altul, voi, femeile, obţineţi întotdeauna ceea ce vreţi. Marc i-a surâs zeflemitor. Şi tu nu faci, fără îndoială, excepţie de la regulă. Nu mai am nici un motiv să deschid un restaurant la New York de acum înainte, chiar dacă aş avea bani să nu ştiu ce să mai fac cu ei şi timp liber de dat şi altora. Cu resursele noastre nelimitate, dacă lucrăm amândoi tot timpul la muzeul tău, ar trebui să putem să-l deschidem foarte curând. După aceea, ne vom instala aici, în Franţa. Dacă vrei, vom putea petrece câteva săptămâni la New York în fiecare vară şi astfel ai putea să te asiguri că totul funcţionează bine, după dorinţa ta.

Diana a făcut eforturi să-şi controleze emoţiile. Propunerea lui Marc – cu siguranţă sin-

ceră — nu era nici corectă, nici practică. Dar dacă ea făcea scandal, nu vor ajunge niciodată la un compromis.

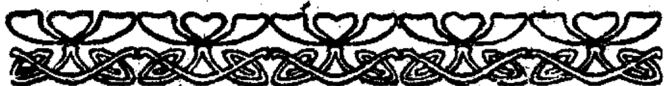
S-a hotărât să trateze această chestiune cum ar fi făcut cu orice negociere în vederea încheierii unui contract. In general, ea excela în a convinge toate părţile prezente să manifeste reţinere cu privire la diferendele lor.

— Chiar şi cu fonduri nelimitate, va fi nevoie de mult timp înainte ca muzeul să poată funcţiona în cadrul unei ferme de epocă, — a afirmat ea. Aş zice, cel puţin şase-şapte ani. Nu putem da peste cap restaurarea. Trebuie să fi avut această experienţă cu castelul tău, Marc, nu-i aşa ?

El s-a încruntat.

— Şase-şapte ani e prea mult, Diana. Şi eu am viaţa mea şi nu e deloc o prostie să vreau să-mi realizez ambiţiile. Cred că după doi ani, proiectul se va afla pe o bază solidă. Sunt sigur că în tot New York-ul se va găsi cineva care să supravegheze lucrările după cum vrei tu, în timp ce te afli în Franţa.

— Am impresia că numai eu fac compromisuri — i-a replicat Diana. Voi accepta bani de la tine dacă insişti şi sunt gata să mă instalez la Saint-Emilian, dar ar fi drept să petrecem mai mult timp la New York. In definitiv, nu va fi un sacrificiu prea mare pentru tine, să găseşti şi tu pe cineva care să gireze restaurantul în lipsa ta... In plus, vom trăi patruzeci,

cincizeci de ani împreună. Mi se pare rezonabil să vreau să stau șase, șapte ani la New York, înainte de a mă muta.

– Deci, ceea ce-mi explici este că ai vrea să rămâi la New York până la deschiderea muzeului. Și după aceea... ce ? Să petrecem aici toată vara ? Câteva săptămâni iarna ?

– Da, în mare, asta e ideea mea. Diana reflectă un moment. Nu-i nevoie să stai tot timpul cu mine – a continuat ea. Mă voi descurca foarte bine și singură, chiar și după ce vom avea copii. Alte femei se descurcă.

Marc făcu o figură consternată.

– Crezi că îți voi da voie să-i iei pe copii și să...

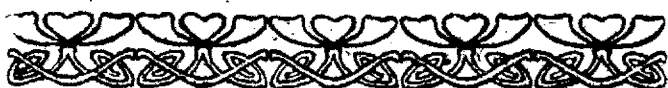
– Să-mi **dai voie** ? – l-a întrerupt ea, cu o notă de neîncredere în glas. Scuză-mă, dar nu-mi aduc aminte să fi acceptat să-ți ascult ordinele. Credeam că suntem egali.

– Voi deveni soțul tău. Și-a încrucișat mâinile pe piept și a privit-o cu severitate. O soție trebuie să-și urmeze soțul acolo unde el trebuie să locuiască...

– Și de când **trebuie** să locuiești în Franța ?

– ... și să-și considere soțul și copiii ca lucrul cel mai important din viața ei. Părerile mele sunt întrutotul rezonabile, chiar mai mult decât rezonabile, la drept vorbind. Nu cunosc nici un bărbat care ar putea fi mai generos.

– Generos ?

Diana îl privea cu nişte ochi gata să iasă din orbite.

— Deci, aşa vezi tu lucrurile ? Dacă am înţeles eu bine, este vorba de un cadou pe care îl faci unei femei iraţionale şi certăreţe ?

În acel moment, stewardesa le-a abătut atenţia, servindu-i cu un platou de mâncare mult mai puţin îmbietoare decât ospeţele de la Saint-Emilian. În plus, Diana şi Marc erau supăraţi, aşa că nu aveau poftă de mâncare.

Diana a privit pe fereastră câteva minute, în timp ce Marc se pregătea să răspundă. El s-a întors brusc spre ea.

— Draga mea...

Ea îl privi.

— Te rog, nu căuta să mă îmbunezi, spunându-mi „dragă".

— Nu asta vroiam să spun şi o ştii foarte bine. Nu mă îndoiesc că eşti sinceră, dar odată ce vom fi căsătoriţi — şi vom avea şi copii — sentimentele tale vor evolua, o să vezi.

Diana nu răspunse nimic. Marc n-ar fi înţeles. Oricât de profund s-ar iubi, barierele culturale care-l separau pe acest bărbat venit din provincia franceză de această femeie născută în oraşul cel mai progresist din toată America, păreau de netrecut.

Marc i-a luat mâna şi a început s-o mângâie cu tandreţe. Ea s-a lăsat mângâiată, dar a simţit un mare gol lăuntric.

Avionul a început să zboare spre aeroportul Kennedy şi dintr-odată, fără voia ei, Diana a izbucnit în hohote de plâns. Marc a luat-o în braţe pentru a o consola, dar nu a reuşit. Ea ştia că ruptura este inevitabilă şi că şocul care urma era insuportabil. Toate speranţele ei se năruiseră dintr-odată.

Şi de această dată, ştia că e pentru totdeauna.

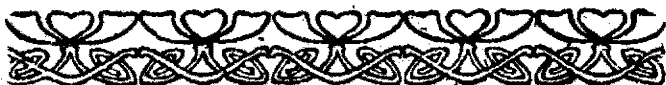
CAPITOLUL 11

După ce au ajuns la New York, Marc i-a oferit Dianei un inel de logodnă cu diamante şi o ceruse în căsătorie aproape în fiecare zi, repetând la infinit aceleaşi argumente. Diana era la capătul puterilor.

Marc nu putea sau nu voia să înţeleagă că ea-l iubea din toată inima, însă refuza să se căsătorească cu el, din cauza a ceea ce el considera a o campanie excentrică, iraţională, pentru salvarea patrimoniului Van Dyke.

După o săptămână de neîncetate controverse, ea a decis că era inutil să-l mai vadă. El nu era de acord, dar nu avea ce face decât să accepte faptul împlinit. Biroul Dianei era la etajul 60 şi Marc nu era omul care să rămână în faţa unei uşi închise, mai mult de două minute.

Diana a mai trebuit să se confrunte şi cu ceilalţi membri ai familiei sale. Toţi erau de părere că ar fi trebuit să se căsătorească şi să negocieze cu el după ce căsătoria ar fi fost pecetluită. În definitiv – afirma Nelly – nu putea s-o târască după el în Franţa, fără con-

simţământul ei. Şi cum el o iubea prea mult ca s-o părăsească, Diana şi-ar fi atins, fără îndoială, scopurile.

Bineînţeles că problema era faptul că Diana nu simţise întotdeauna decât dispreţ pentru femeile care manipulau bărbaţii. Îşi accepta deci soarta, fără să caute să influenţeze artificial cursul destinului.

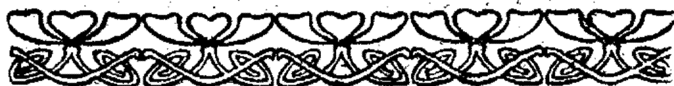
Nu mai mânca aproape deloc, nu dormea şi lucra şi mai puţin. Era atât de nefericită, încât simţea că slăbeşte pe zi ce trece, ceea ce o înspăimânta. Într-adevăr, avea unele promisiuni de îndeplinit faţă de ea însăşi, memoria mamei ei şi posteritatea. Cum ar fi putut să se achite de ele şi, în acelaşi timp, să-şi păstreze intact amorul propriu ?

Nu-i rămăsese decât un motiv de consolare, decise ea, după două săptămâni de la întoarcerea din Franţa şi anume, că situaţia nu putea fi mai proastă decât era. Şi totuşi, când secretara a venit s-o anunţe într-o zi că o anume Tracy aştepta s-o vadă, Diana şi-a dat seama de greşeală : o întâlnire cu Tracy era tot ce putea fi mai rău.

— Spune-i că sunt cu un client — i-a răspuns ea.

Prea târziu. Uşa s-a deschis şi Tracy şi-a făcut intrarea. S-a prăvălit pe fotoliul situat de partea cealaltă a biroului Dianei.

— Phii ! Ai un birou mare. Şi ce privelişte ! Ferestrele nu se pot deschide, nu-i aşa ?

Un fapt extraordinar pentru o persoană ca Diana : nu s-a putut constrânge să se poarte civilizat. Tracy năvălise peste ea în birou, pentru Dumnezeu știe ce motiv, și Diana nu avea decât o idee în minte : să se descotorosească de intrusă.

— Nu — i-a răspuns ea sec. Dacă ți-e cumva teamă că sar, nu te îngrijora. Acest gând nu mi-a trecut niciodată prin cap. In fine, de când ai intrat, sunt însă pe punctul de a mă întreba dacă să nu mă răzgândesc...

Tracy își lăsă ochii în jos.

— Nu e prea amabil din partea ta. Tocmai venisem să-ți propun ajutorul meu.

— Ajutorul tău ? ! Surpriză, Diana făcu o pauză pentru a-și recăpăta suflul. La fel ca acum cinci ani, când mi-ai furat soțul ?

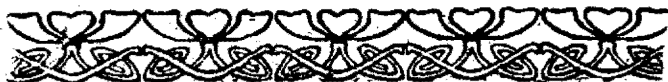
Tracy a ridicat brusc capul.

— N-am luat decât ceea ce tu nu mai doreai și dacă ai fi onestă cu tine, ai recunoaște acest lucru. Nu, l-ai iubit niciodată pe John cum îl iubești pe Marc și el știa asta. Altfel, nu mi-ar fi aruncat nici măcar o privire.

Diana devenise blândă.

— Era bărbatul meu. Bineînțeles că-l iubeam. Dar nu am avut nici o șansă în fața uneia ca tine.

— O târfuliță care manipulează și flatează eul lui John în pat și aiurea, asta vrei să spui, nu ?

Dianei i s-a ridicat sângele în obraji. Se gândise la tinereţea, senzualitatea şi frumuseţea verişoarei ei.

— Printre altele — zise ea.

— Şi John era genul de bărbat pe care-l voiai, strălucitoare şi perfectă Diana Van Dyke ?

Tracy i-a adresat un surâs tăios.

— Mie îmi convine — a reluat ea. Joc foarte bine rolul soţiei devotate bărbatului cu dare de mână şi care are succes. Am foarte bine grijă de nesiguranţa lui. Dar ştiu că te călca pe nervi. Marc va fi mult mai bun pentru tine. Ştie exact cine e şi ce vrea. Ar trebui să-l iei de bărbat.

— Pentru că te gândeşti că mă va face fericită ? — a întrebat Diana, pe un ton dispreţuitor. Bineînţeles că nu te gândeşti decât la fericirea mea.

— Dacă vrei să ştii, da. Nu mi-e teamă că-l pierd pe John, dacă asta vrei să spui. Poate că te mai doreşte, cel puţin cu o părticică din el, dar pe tine nu te mai interesează, acum că l-ai întâlnit pe Marc. Atunci, de ce să mă neliniştesc ? A făcut o pauză. În realitate, motivul...

— N-ar trebui — a întrerupt-o Diana cu întârziere, ca şi cum s-ar fi gândit la întrebare înainte ca aceasta să fie pronunţată. Sunt ani de când am încetat să-l mai iubesc pe John. Aşa că nu aştepta să-ţi mulţumesc că ai venit, Tracy. Acum, dacă vrei să mă scuzi, am de lucru.

— Dar nu ai de gând să mă asculţi ?! — strigă Tracy.

Diana s-a uitat la ea cu un aer perplex.

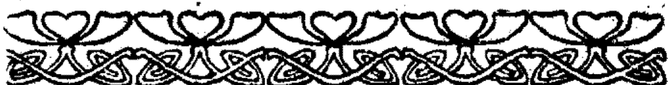
— Îl iubeşti pe Marc şi el te iubeşte pe tine — reluă Tracy. Din câte zice familia, eşti gata să te instalezi în Franţa, dacă n-ar trebui să te ocupi de insulă. Ei bine, şi eu sunt o Van Dyke şi iubesc insula noastră, la fel ca tine. John s-ar îmbolnăvi dacă aş lucra, dar sunt sigură că mă va lăsa să te ajut să administrezi muzeul.

— Nu-ţi ajunge că mi-ai furat soţul ? — a întrebat Diana, fără să-i vină să creadă. Vrei să-mi furi şi insula ?

— Această insulă a fost întotdeauna proprietatea ta privată, nu ? Nimeni altcineva nu are dreptul să se ataşeze de ea !

— Poţi să te ataşezi cât pofteşti, atâta timp cât nu vii să-ţi bagi nasul în muzeul meu.

— Muzeul tău. Insula ta. Soţul tău. Tracy şi-a ridicat bărbia, cu agresivitate. Nu te-ai ocupat niciodată de mine, când eram mică. Te jucai cu prietenele tale, complotaţi în secret. Mă ţineaţi la distanţă. Am petrecut ore în şir privind tablourile, mobilele, cea mai mică balustradă, cea mai mică ornamentaţie din încăperi, pentru a-mi ocupa timpul. Acestea erau prietenii mei. Din cauza insulei am urmat cursuri de arhitectură la universitate. Speram că într-o zi, îmi va aparţine mai mult decât ţie...

— Şi pentru asta ai alergat după John? Pentru că eu aveam să moştenesc insula Van Dyke şi nu tu?

— Câtuşi de puţin — s-a apărat Tracy cu vehemenţă. M-am îndrăgostit de John, când eram amândoi în Columbia. Ştiu că nu am fost întotdeauna ireproşabilă, dar eram tânără şi nu mă dădeam înapoi de la nimic pentru a obţine ceea ce voiam.

Tracy s-a ridicat.

— Sunt nespus de mâhnită că te-am făcut să suferi şi m-am purtat ca o nesăbuită în repetate rânduri. Dar nu regret întorsătura pe care au luat-o lucrurile. John nu era de tine, Marc însă da. Căsătoreşte-te cu el, Diana. Du-te şi instalează-te în Franţa şi lasă-mă să te ajut la administrarea patrimoniului familial. M-am săturat de viaţa mondenă. Vreau să fac ceva util.

Astfel, după câţiva ani — s-a gândit Diana — Tracy îşi cerea în fine scuze. Nu era indiferentă în privinţa asta, dar verişoara ei îi ceruse mai mult decât putea ea să dea.

— Nu, sunt prea multe resentimente între noi. N-aş putea accepta să lucrez cu tine — i-a răspuns ea.

Tracy a părut jignită, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să fie respinsă astfel de verişoara ei.

— Mă urăşti, nu? a întrebat-o ea cu o voce stinsă.

Diana a ridica din umeri, prea sinceră pentru a putea nega. Dar se simţea vinovată pen-

tru suferința pe care i-o provocase lui Tracy. În definitiv, aceasta făcea parte din familie, fie că o voia sau nu.

– Bine, rămâi pe poziția ta ! i-a replicat Tracy. Poți să faci ce vrei, puțin îmi pasă.

Dar ochii i s-au umplut de lacrimi și a năvălit afară din birou ca și când i-ar fi fost teamă să nu se prăbușească dacă mai rămânea o secundă.

La ora șase în seara aceea, Diana intra în apartamentul lui Nelly. A găsit-o pe mătușa ei în pat, în fața televizorului.

– Bună seara, mătușă.

– Bună seara, draga mea.

Diana nu era obișnuită să fie tratată atât de afectuos și de aceea i s-a ridicat moralul.

– Ghicește cine a venit să mă vadă la birou, în după-amiaza asta.

– Marc ? Nu înțeleg, mi-a telefonat în dimineața asta ca să-mi spună că l-ai învins, a răspuns Nelly.

– Adevărat ? Am mai auzit asta de zeci de ori. Marc se consideră învins când decide să vină patru zile de Crăciun la New York, în loc de două.

– Cum vrei, fata mea. Cel puțin pot să-i spun că am încercat. Deci, spune-mi cine a venit la tine la birou.

— Tracy.

Diana i-a povestit mătuşii ei conversaţia cu Tracy, şi la sfârşit a recunoscut:

— Dacă vrei să ştii adevărul, mi-e ruşine de cum am tratat-o. Am fost de-a dreptul răutăcioasă. A făcut o pauză. Cred că acum aştept de la tine să mă ajuţi să scap de sentimentul de culpabilitate.

— O, poţi să nu te mai gândeşti la asta. Ai ţinut toată amărăciunea în tine timp de trei ani, aşa că e normal ca în cele din urmă să răbufnească. Bineînţeles, asta nu înseamnă că Tracy nu are dreptate în alte privinţe. Şi apoi, să ştii că viaţa nu a fost uşoară pentru verişoara ta. Familia a acceptat căsătoria cu John pentru că toată lumea a dorit să menţină coeziunea care exista între noi, dar nimeni n-a aprobat-o. Şi nu numai că Tracy a simţit care e situaţia, dar suferă de un complex de inferioritate faţă de tine.

— Mi-e greu să cred — răspunse Diana.

— Tracy s-a maturizat mult în ultimul timp, a adăugat Nelly. Oricare ar fi păcatele ei, a sfârşit prin a recunoaşte că s-a purtat urât şi regretă că te-a făcut să suferi atât.

— Adevărat?

— În ceea ce mă priveşte, cred că ideea ei în legătură cu insula Van Dyke ar aranja bine lucrurile pentru toată lumea. Ştiu că perspectiva de a-i da ceea ce doreşte atât de mult, riscă să-ţi displacă în cel mai înalt grad, dar sunt sigură că ar face treabă bună.

Diana s-a strâmbat.

— Recunosc că are calităţi. E o artistă subtilă şi a strâns mulţi bani pentru insulă. Are o pregătire potrivită, ar putea ajunge să facă lucruri bune. Oftă cu ciudă. Dacă ar fi fost altcineva, n-aş fi zis nu... dar Tracy ! E imposibil.

— N-a avut o copilărie prea fericită. Nu te-ai ocupat cine ştie ce de ea — a reluat Nelly.

— Îmi pare rău, dar nu sunt atât de generoasă.

— Bineînţeles că eşti. Ai dovedit-o în atâtea ocazii.

Încet, încet, aproape fără voia ei, Diana a simţit că se înduplecă. Îi era greu să urască o persoană atât de sigură pe ea, ca verişoara ei. În plus, aceasta avea dreptate în privinţa lui John, ca şi a lui Marc. Dacă viitorul s-ar putea organiza de o manieră satisfăcătoare, trecutul nu va mai avea atâta importanţă.

În acel moment, a bătut cineva la uşă.

— Aştepţi pe cineva, mătuşă Nelly ?

— Fără îndoială, este tatăl tău.

În timp ce Diana se îndrepta spre uşă, ciocăniturile au devenit mai insistente. A deschis uşa şi s-a trezit nas în nas cu Marc, gâfâind, transpirat tot şi prost dispus. Era exact ceea ce avea ea nevoie — o altă discuţie sterilă care se repeta...

— De când eşti aici ? a întrebat-o el cu o voce autoritară.

Ea închise uşa la loc.

— De la ora şase.

— Mătuşa ta nu ţi-a spus că am telefonat ? Că voiam să te văd ?

— Da... dar...

— Atunci, de ce nu mi-ai telefonat ? — a insistat Marc.

Diana i-a aruncat o privire sfidătoare.

— Vrei să nu mă mai întrerupi ?

— Nu e vina mea dacă eşti prost dispus fiindcă ai colindat tot New York-ul pentru a mă găsi. Nu e deloc vina mea nici că tu nu poţi să iei ascensorul până la biroul meu...

A înghesuit-o în uşă, i-a luat mâna şi i-a pus inelul de logodnă pe deget.

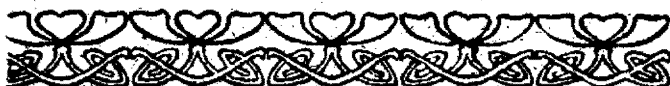
— Te vei căsători cu mine, Diana. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să fii fericită, dar refuz să fiu evitat, ignorat, dispreţuit. Şi nu voi ceda în faţa încăpăţânării tale, nici la ultimatumurile tale, pur şi simplu pentru că sunt nefericit ca un câine, fără tine.

Diana era prea scandalizată, ca să nu răspundă. S-a lansat cu capul aplecat în noua bătălie.

— Definiţia ta privind compromisul...

— ... s-a schimbat cu totul, c întrerupt-o Marc. A surâs larg, ţinând-o în continuare între el şi uşă. I-am spus lui Nèlly că m-ai învins.

— Fie.

— La fel ca şi mama şi sora mea, eşti o femeie extraordinară. A luat-o de bărbie. Ceeace complică situaţia, a adăugat el pe un ton şăgalnic. Dar în cele din urmă m-am decis să fac concesii.

— In cele din urmă !

Dianei i s-a accelerat pulsul. Nu-l lăsase să se apropie de ea de săptămâni întregi şi în ciuda iritării pe care o simţea, nu putea să reziste seducţiei fizice pe care Marc o exercita asupra ei.

— Ce fel de concesii ? l-a întrebat ea pe un ton bănuitor.

— Concesii capitale.

Marc s-a făcut că o sărută, apoi s-a retras ca şi când ar fi dorit să-i aţâţe Dianei dorinţa.

— Ce concesii ? a repetat Diana.

— Mai târziu, Diana.

A început s-o sărute cu voluptate şi ea n-a găsit forţa, nici voinţa de a-l împiedica. După aceea s-a dat înapoi cu un pas.

— Ce fel de concesii ?

— Am zis că mai târziu. Uite, am rezervat o masă la Dulong, la ora şapte. Vom ajunge exact la timp. De data asta, fără scuze : trebuie să mergi cu mine.

După toate cele întâmplate, Marc nu uitase că Diana voia să încerce acest restaurant. Mişcată de această atenţie, nu a avut inima să-l refuze. In plus, strânsoarea lui îl stârnise

senzații plăcute, pe care le mai simțise și înainte.

— Dă-mi răgaz zece minute. Trebuie să mă schimb și să-mi refac machiajul.

— Îți dau cinci. Am oroare să ajung târziu la niște confrați. În plus, ești cât se poate de seducătoare, așa cum ești... Tenul tău e suficient în loc de machiaj.

Flatată în sinea ei, Diana s-a dus în grabă în camera ei, în timp ce Marc îi ținea companie lui Nelly, așteptând-o.

După o jumătate de oră, ședeau la masă în unul din cele mai renumite restaurante din New York.

— Vezi, sunt capabil să-ți îndeplinesc până la urmă dorințele — a glumit Marc.

— O, dar nu m-am îndoit niciodată. De altfel, ai îndeplinit deja unele...

— Adevărat? Sunt foarte mândru — s-a umflat Marc în pene, mulțumit.

— Voiam să vorbesc de acele concesii „capitale" pe care le-ai menționat.

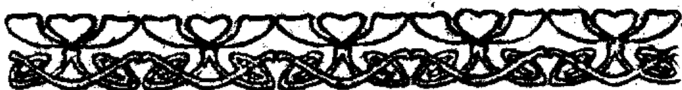
În acel moment, chelnerul a adus lista de vinuri.

— Un Chateau du Ciel 1983 — a cerut Marc.

— Domnul se pricepe... e o recoltă foarte bună — a comentat ospătarul.

— Domnul produce acest vin, prietene!

Și Marc și Diana au izbucnit în râs în fața încurcăturii chelnerului.

— Așadar, să revenim la ale noastre, domnule proprietar, a reluat Diana.

Marc i-a luat mâna.

— La fel ca și sora și mama mea, dragă, ai talente unice. Soțul unei asemenea femei trebuie să consimtă la concesii pe măsura acestor calități — vreau să spun, pentru binele societății.

— Înțeleg — a zis Diana, reținându-și un zâmbet.

Desigur, nu va ajunge niciodată un feminist, dar pentru că el părea gata „să facă concesii" fiecărei femei pe care o aprecia, nu mai avea nici o importanță.

— Vom rămâne aici trei ani — i-a explicat el, pe un ton detașat. Vom cumpăra o proprietate la țară, și voi deschide un restaurant în împrejurimi. Tu vei părăsi serviciul și vei lucra cea mai mare parte a timpului la constituirea muzeului. Vei pregăti pe cineva care să preia activitatea în continuare. Cel puțin de patru ori pe an vom petrece mai multe săptămâni în Franța. Când ne vom instala la Saint-Emilian, vom păstra casa de aici și vom veni câte o săptămână iarna și o lună vara.

— Toată vara — a intervenit Diana — și de asemenea, o săptămână primăvara. Dacă tu nu vei putea să-ți faci timp, voi rămâne singură aici.

Marc s-a încruntat.

— Dar vom avea copii, la vremea aceea. În fine, așa sper.

— Şi eu, şi dacă va fi cazul, vor rămâne cu mine aici. Vreau să fie aproape de verişorii lor de aici şi de bunicul lor american.

El s-a uitat la masă câteva secunde şi apoi a oftat.

— De acord, cred că este echitabil. Dar nu toată vara, Diana. Îmi va fi dor de tine. Două luni maximum.

— O.K. Două luni.

Era uimită că n-a zis nimic când ea propusese să rămână singură la New York, fără el.

Încordarea pe care o simţea de mai multe săptămâni i-a dispărut dintr-odată. Se aşteptase la o negociere „punct cu punct" şi nici nu fusese măcar vorba de aşa ceva.

— Este stabilit, atunci — a conchis Marc. Sunt foarte fericit.

Diana a scos un oftat de uşurare.

— Ultimele săptămâni au fost îngrozitoare, Marc. Eram sfârşită. Ştiam că nu voi fi niciodată fericită fără tine, dar nu puteam renunţa la proiectele mele. Credeam că nu vom ajunge niciodată să ne înţelegem.

— Eu ştiam că ne vom înţelege, dar am crezut că ne va mai trebui timp. Tu te considerai de neînlocuit, mai spuneai că îţi mai trebuie şase sau şapte ani pentru a constitui muzeul, aşa că mă aşteptam să-mi petrec toată seara târguindu-mă cu tine. Ce te-a făcut să te răzgândeşti ?

O voce slabă s-a auzit din spatele lui Marc.

— Eu.

Când s-a întors, i-a văzut pe John și Tracy.

— I-am oferit serviciile mele Dianei — a explicat Tracy. La început m-a respins, dar am înțeles că e mai mult un resentiment decât un refuz adevărat. I-am telefonat mătușii Nelly, care mi-a spus că luați masa la Dulong. Atunci, l-am chemat pe John și la sfatul lui, m-am decis să-mi încerc șansa, a doua oară. Voiam atât de mult să fac ceva pentru tine, Diana.

Aceasta a simțit lacrimi de fericire încețoșându-i ochii. L-a consultat pe Marc din priviri și a citit în ochii lui albaștri ceea ce dorea să afle. Îndemnul de a fi fericită, de a trage o linie în privința trecutului și de a se deschide în fața viitorului.

Diana s-a ridicat și a luat-o pe Tracy în brațe.

— Nu mă strânge prea tare, risc să nasc în plin restaurant.

— Apropo, a intervenit John — nașterea se apropie și nu vrea să botezăm copilul.

El a ezitat un moment și Tracy a vorbit mai departe :

— Ne întrebăm dacă acceptați să fiți nașii copilului.

Situația era atât de neobișnuită și neașteptată, încât Diana și Marc n-au găsit nimic altceva să răspundă, decât :

— Da.

Şi n-au ezitat să repete această silabă dulce ca mierea nici în faţa preotului din Saint-Emilian, două luni mai târziu.

— SFARŞIT —

Diana era înnebunită de furie! Din cauza acestui bărbat cheltuise o mică avere... Această licitaţie de obiecte de artă valoroase, îi permisese să reintre în posesia unor piese din cele mai frumoase, care făceau parte din moştenirea familiei. Dar cu ce preţ! Şi totul, din cauza acestui Marc Rochard care supralicitase la nesfârşit. Şi ce motiv avusese? Acela de a fi remarcat de ea.

Dacă îşi imagina că o poate cuceri astfel, atunci se înşela amarnic!

Ezitarea, tergiversările, duraseră prea mult. Era hotărât să folosească arma pe care refuzase să o exploateze de la început. Vroia să încerce totul pentru a înlătura meterezele pe care Diana le ridicase în jurul ei. Avea să o seducă — o dată pentru totdeauna — cu şarmul lui fizic. Cuvintele frumoase nu ajutaseră la nimic, aşa că, sosise momentul să schimbe tactica.

THE BEST

ISBN 973-9197-95-7

Lei 1862 + 38 T.L. = 1900

